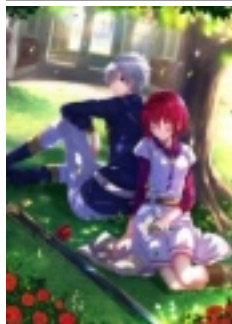

Đồ Hâm! Tôi Thích Cậu

Contents

Đồ Hâm! Tôi Thích Cậu	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chap 1: Chạm Mắt	3
3. Chap 2: Oan Gia	4
4. Chap 3:duyên Nợ	5
5. Chap 4: Rắc Rối	6
6. Chap 5 : Rắc Rối (P2)	6
7. Chap 6: ???	7
8. Chap 7: Sự Thật	8
9. Chap 8 : Thắc Mắc Được Giải	9
10. Chap 9: Bạn Đều	10
11. Chap 10: Kẻ Lạ Mặt	11
12. Chap 11: Kẻ Bắt Cóc???	13
13. Chap 12: Song “anh” Đi Học	14
14. Chap 13 : Hình Phạt.	15
15. Chap 14: Ma Ủ???	17
16. Chap 15 : Cô Là.....	18
17. Chap 16: Nguyên Nhi	20
18. Chap 17: Gặp Lại	21
19. Chap 18: Nhi Đùng Lo	22
20. Chap 19 : Bố?	23
21. Chap 20 : Xin Lỗi Con Không Thể	25
22. Chap 21: Cuộc Hẹn	26
23. Chap 22: Lạc	27
24. Chap 23 : Người Yêu???	30
25. Chap 24: Về Nhà	32
26. Chap 25: Lời Hứa	36
27. Chap 26 : Từ Bỏ	37
28. Chap 27: Né Tránh	39
29. Chap 28: Bắt Cóc	41
30. Chap 29 : (((	42
31. Chap 30: Nhầm Lẫn Tai Hại	44
32. Chap 31: Bỏ Đi	46
33. Chap 32 :	49
34. Chap 33	51
35. Chap 34 : Văn Nghệ	54
36. Chap 35 : Gato	57
37. Chap 36 : Nhận Ra ?	59
38. Chap 37 :	62
39. Chap 38 :	65
40. Chap 39: Rắc Rối Ấp Đến	70
41. Chap 40 : Chào Cậu	74

Đồ Hâm! Tôi Thích Cậu

Giới thiệu

Một cô nàng ngỗ ngáo và một hot boy lạnh lùng. Lần gặp mặt “thân tình”, bắt đầu cho chuỗi ngày rã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ham-toi-thich-cau>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

THỂ LOẠI:

Truyện teen. Hài hước mà không thiếu phần sướt mướt.

Giới thiệu nhân vật:

1. Nguyễn Quỳnh Giao (Nó)

Giới tính : Nữ

Tuổi: 17

Ngoại hình: Dáng chuẩn mặt xinh. Tính cách: Điên là sở trường. Tính cách thất thường. Nói chung là không được bình thường ;)

2. Hoàng Nguyễn Thế Anh (Hấn)

Giới tính: Nam

Tuổi: 17.

Ngoại hình: Đập Chai. Hót boy

Tính cách: Kênh kiệu ngông cuồng. Sở trường tán gái bằng mắt

3. Hoàng Nguyễn Tuấn Anh (cậu)

Tuổi: 18

Là anh trai của Thế Anh.

Tính cách: Ngoan hiền, học giỏi

Ngoại hình : Đẹp trai không hề thua kém Thế Anh

4. Trương Nguyễn Hải Yến (nhỏ)

Giới tính: Nữ

Tuổi:17

Ngoại hình :Xinh xắn,baby sociu.

Tính cách: Du côn,Hổ báo.Trái ngược hoàn toàn với bề ngoài

.Là bạn thân của Quỳnh Giao

P/s: Hình ảnh nhân vật tớ up theo thứ tự từng chap từ 1->4.Ai thắc mắc ảnh nhân vật thì vào từng chap xem sẽ thấy.Chúc các bạn đọc truyện vv ^^

2. Chap 1: Chạm Mặt

R.e.n.g...R.e.n.g...R.e.n.g...

Nó mò mò đồng hồ rồi quăng ngay xuống đất ko chút thương tiếc.Mama yêu quý của nó từ dưới nhà gọi vọng lên:

-Quỳnh giao có biết mấy giờ rồi không hả.Dậy mau!!!

Vừa dứt câu ngoài cổng có tiếng gọi.Mẹ nó vội chạy ra mở cổng.Một cô bé xinh xắn bước vào mặc đồng phục nữ sinh trông thật cute.Lễ phép chào:

-Cháu chào cô ạ!

Mẹ nó thấy cô bé nở một nụ cười đôn hậu rồi nói:

-Hải yến đây à.Vào nhà đi cháu Quỳnh Giao đang ở trên phòng đấy cháu.

Nhỏ xin phép rồi chạy thẳng lên phòng nó.H.Yến vừa mở cửa phòng ra nó vẫn đang say giấc nồng.HgY tức tối chạy đến la hét cứ như vừa bị chọc tiết:

-Con cờ hó kia có dậy ngay ko.Tao cho 3 giây để lết các thân heo của mày khỏi giường.5' để chuẩn bị.NGHE RỒ CHƯA???

H.Yến Vừa dứt câu nó chạy như siêu nhân.Vèo...vèo...vèo.5' biến hình đã xong.

H.Yến nở một nụ cười gian xảo và nói:

-Tốt.Let's go!!!

Không để Quỳnh Giao kịp thở nhỏ kéo tay nó chạy với vận tốc 1000km/h xuyên ánh sáng(chém kính vỡ).

Nhỏ ra hiệu cho nó ngồi lên chiếc xe đạp điện mới sắm.Rồi phi như điên.Cứ ngỡ sẽ kịp giờ.

Nhưng bỗng...

RẦM...à.à.m.m

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nó đã ôm hôn đất thắm thiết rồi.Lụ hôn Lồng Làn =))

- CHỘ ỒI THẲNG NÀO THẲNG NÀO ĐÃ LÀM BÀ RA NÔNG NỖI NÀY!!!

Nó chửi rửa âm ỉ ngược mặt lên thì chiu chiu.Xém ngất.Má ơi sao xinh trai thế này ^^

Bốn mắt nhìn nhau ánh mắt thân thương vô bờ bến.Nhỏ chạy lại hét lớn vào mặt nó:

-Mày tỉnh nhờ con tốc nơ kia.Mày có biết vì sao mày nằm đây ko Hả..hả..hả...

Nó chột giật mình nhìn lại.Oimeoi chẳng lẽ là tên đó làm sao.Hắn tiến lại gần nó:

-Đây cậu kia định ngồi đó ăn vạ đấy hả.Không có mắt hay sao,hay sáng dậy chưa kịp rửa mặt.Đúng là xui xẻo mà

_kèm theo nụ cười nhếch mép

-Cậu mới là người ko có mắt.Vừa đi vừa ngắm gái chắc.Tôi nghĩ cậu nên tìm lại đĩa bay cùng đồng bọn cuốn xéo về hành tinh sao chổi của cậu đi đồ lập dị.Nơi này dành cho người ko dành cho động vật chưa tiến hóa như cậu đâu_Nó làm nguyên đây

-Đúng là mồm miệng ghê gớm thật vừa bần vừa bựa.Thôi coi như tôi cho cậu công sức này giờ cậu nằm ăn vạ thấy mà thương.CHÀO

Hắn nói rồi vứt tờ 500k vào tay nó.

Dù rất đau nhưng nó cố hết sức đứng dậy nhưng không kịp nữa hắn đã yên vị trên con sh mới cứng đi về nơi xa lắm mịa rồi.Tờ tiền trong tay bị nó vò tới xém rách.

Cậu được lăm chờ đấy rồi sẽ có ngày cậu phải trả giá.Nhỏ đứng đơ như tượng rồi nhận ra nó đang tức cũng chẳng dám nói nhiều.Chỉ giục nó lên xe đi học kéo muộn.

P/s: Chắc là dài rồi ý nhờ.Đã có chap 2 rồi nha mấy bạn thân iu đọc rồi bấm vô hình ngôi sao cá chắc hôm nay bạn sẽ gặp nhieu may mắn @@

3. Chap 2: Oan Gia

Vừa chạy tới trường.

K.é.ttttt.

Âm thanh vui tai vang lên báo hiệu cổng trường đã khoá.Nó làm bộ dạng thê thảm (lúc ngã xe đã thê thảm rồi giờ lại còn thảm hơn) nó chạy tới chỗ bác bảo vệ nói với giọng ko thể nào thảm thê hơn được nữa:

-Bác ơi.Bác nhìn cháu đi này

_Rồi nó giơ tay giơ chân.

Chỉ chỉ chỗ chỗ.

-Tại cháu bị tên “yêu râu xanh” hãm hại đẩy bác.Bác thương tình mở cổng cho cháu vào có được ko.Nha bác -_-

Bác bảo vệ nhìn nó một lượt rồi đành mở cổng cho nó.Nó kéo tay nhỏ chạy vụt đi.Miệng cảm ơn lia lịa.

Nó vừa bước vào lớp đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.Chân cà nhấc,mặt mũi trầy xước,tóc tai ko khác gì vừa đi sửa điện về. Nó up mặt xuống bàn ngủ thiếp đi ko biết trời trăng mây gió gì nữa.Nhỏ thì chỉ bị trầy xơ ở chân vẫn bình thần ngồi chải tóc soi gương(ui bạn bè thế đấy).

Thấy nó với bộ dạng như vừa bị hấp diêm xong.Con Lan chạy tới la lên:

-Đừng nói với tao là con Q.Giao vừa bị hấp diêm đấy nhá :O

Bỗng có một người từ cửa lớp bước vào:

-H.Ừ..M.Trật tự.Tôi có một tin muốn thông báo với các em_Mụ la sát cất tiếng nói chanh chua như muốn bóp chết người.Cả lớp im thin thít đặt tay lên bàn kiểu bé ngoan chăm chú lắng nghe điều cô giáo sắp thông báo...

p/s: chap 3 cmt đã up rồi nha mí bạn

4. Chap 3:duyên Nợ

Nói rồi mụ la sát nỏ một nụ cười man rợ nhìn ra phía cửa lớp nháy mắt ra hiệu cho ai đó.Rồi ả cất tiếng nói ngọt ngào ko như ngày thường:

-Cô xin thông báo với các em hôm nay lớp ta sẽ có thêm một học sinh mới_Rồi mụ nhẹ nhàng_Mời em vào lớp (đồ già dê hăm zai) =]

Từ ngoài cửa một hót boi dáng chuẩn phong cách tây thi à lộn với phong cách sơn tùng emtipi nhẹ nhàng bước vào.

Ôi lũ con gái trong lớp mắt sáng như c.hó thấy sh**.Còn bọn con trai thở dài ngao ngán vì sắp bị cướp chức hot boy.Yến Nhi đang chải truốt soi gương thấy đám “fan gơ” hùng hậu đang ngất lên ngất xuống.Ngừng chải chuốt nhỏ ngẩng mặt lên xem ko thể kìm được cảm xúc.

-Chộ ôi.Không phải chứ.OMG.Chẳng phải tên cầu tạp chủng hồi sáng đây sao :/

Nhỏ vội lay người Q.Giao.Đang mộng đẹp thì bị nhỏ quấy rầy.Nó quay qua hét lên:

-A.A.A.A.Con cờ hó có để cho chuy ngủ ko hở

Nó trừng mắt lên nhìn HY.Nhỏ trừng mắt chỉ tay về phía hắn.Nó bắt giác nhìn theo.Mế cái gì kia xuýt nữa thì nó té cảm đầu.

Sao tên cầu tạp chủng đó lại ở đây?!!Được lắm rồi biết tay ta.

Một giọng nói rất quen.Hắn liếc mắt qua chỗ tiếng chữi kinh hoàng.Và rồi ko phải chứ đúng là xui xẻo mà.Rồi hắn cười một nụ cười bí ẩn và nói:

-Chào.Tôi là Nguyễn Hoàng Thế Anh_Ngắn gọn và xúc tích nhưng kiến cho bao trái tim muốn rớt cmn ra khỏi lồng ngực.

-Cả lớp im_Mụ la sát quát ầm lên.

Ả nhìn xung quanh lớp một lượt rồi nói:

-Em ngồi bàn cuối giữa 2 bạn.Q.Giao và H.Yến nhé.Nói rồi cô bước ra khỏi lớp dặn dò con Lan quản lí lớp để ả đi họp.

Hắn nhanh nhẹn sách cặp đi xuống chỗ nó ngồi.Mặt ngược lên trời,vừa đi vừa vuốt tóc kiểu lạnh lùng boy.

R...ầ...m...x...ẹ...t

Anh ấy đã hạ cánh an toàn :)))

Nó vội rút chân vờ như ko có chuyện gì xảy ra,trong khi mồm vẫn cứ vén lên,nó ôm bụng ko nhịn đc cười.Mọi ánh mắt đổ dồn về phía hắn.

-C.ậ.u....Hắn nhìn nó với ánh mắt choé lửa.Nó tiến lại chỗ hắn nhỏ nhẹ nói:

-Ừ thì tôi làm đây.Sao nào tính ăn vạ à cầu tạp chủng.Đây đồng tiền dơ bẩn ban sáng của cậu đây.Bo thêm cho cậu một tờ coi như bồi thường thiệt hại))) (ăn cắp kịch bản hả cô nương)

Bao nhiêu ánh mắt mơ màng đang nhìn chăm chăm nó và hắn ko hiểu cái mô tê gì thì bỗng...

R.E.N.G tiếng chuông báo hiệu kết thúc 5 tiết học.Nó cười sảng khoái vì đã trả được thù.Hắn đứng dậy bẻ tay rắc rắc.Cậu chờ đây tôi sẽ cho cậu ăn “HÀNH”

5. Chap 4: Rắc Rối

Chap này rất nhảm ;)

-Thưa cậu tôi đã cho người điều tra.Cô nhóc ấy họ tên đầy đủ là :Nguyễn Quỳnh Giao.Là con một trong nhà.Gia đình cô ta cũng không quá khá giả.Tôi chỉ điều tra được vậy thôi ạ.Cậu có cần thông tin gì thêm về cô ấy không ạ??

-Không cần đâu.Nhiều đấy được rồi.Cảm ơn ông_Hắn ta nói

-Vâng đó là nhiệm vụ của tôi.Giờ thì mời cậu chủ lên xe tôi đưa đi học ạ.

-À ừ cũng muộn rồi nhỉ.Đi thôi_Hắn nói rồi bắt giác cười.Một nụ cười vô cùng xảo trá.

.....

Là...lá...la

Nó vừa hát vừa nhảy vũ điệu của những con bị não.Khổ thân Hải Yến đi học cùng nó bị tra tấn thính giác khổ thật.

Tại trường:

Thật là hot quá đi.Một chiếc audi đang đậu trước trg xung quanh là tá tá các fan đang bủa vây anh chàng.

-TRÁNH RA COI!!!

Hắn ta hét lên với giọng hần học.Từ đằng xa nó thấy đám đông liền chạy thật nhanh tới.Cái tính tò mò ko dễ yên được.

-Xời!!!tưởng gì ai ngờ cầu tạp chủng

:)

Giọng nói khinh bỉ tặng kèm theo điệu nhếch môi quen thuộc.

Hắn nhìn qua thấy nó làm mặt khinh rồi nở nụ cười chết người rồi nói:

-Chờ đấy!!!

Xung quanh một đám hót gọn nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên-Nó dám chửi “fan” của mình.Con tạp nham này mày muốn chết à?_một cô bé hét lên

-Okay.Tôi chờ! (ghê nhờ)

Rồi nó kéo tay Hải Yến đi thẳng vào lớp...

NÀO CÙNG NHAU GÓP GẠCH XÂY BIỆT THỰ :v

6. Chap 5 : Rắc Rối (P2)

Lượt vote rất thê thảm.Các chàng các nàng ơi vote nào :)

Cuộc vận động bầu cử kết thúc.Tôi xin dừng tại đây ;)

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Hắn bước vào lớp làm bao trái tim rung động muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Vẻ mặt lạnh lùng làm hắn thêm phần hấp dẫn.

Hắn lại gần, thấy nó đang nằm gục đầu xuống bàn ngủ. Miệng ú ớ nói mớ cái đêch gì đó. Hắn nhếch mép cười đầy ẩn ý. Rồi đẩy ông cho mày biết tay.

Đang ngủ say bỗng Hải Yến hốt ha hốt hải chạy đến chỗ nó rú ầm lên.

-IM COI. Con dog nào cắn mà mày bị lây đại thế hả. Tao đã nói rồi để t.... Nó chưa kịp nói hết câu mơ màng nhìn lên thì...

-Á...á...á...r...à...m

_Nó ngất luôn không kịp phản ứng gì thêm. Hắn quay sang bắt con rắn đang giơ đôi mắt cutê nhìn nó. Trời ơi có phải làm quá lên thế không rắn này có biết cắn người đâu.

-Này này. Dậy đi làm gì mà giả vờ lâu thế. Diễn thế được rồi đấy. Người như cậu mà cũng biết sợ à?

H. Yến vội chạy lại đẩy tay hắn ra. Nước mắt ngấn nước mắt dài. Rồi nó quay sang tấn cho hắn một trận.

- Cậu im đi. Đừng đụng vào nó chắc đây lại là chủ ý của cậu đúng không. Đồ bất tài, xấu xa, bỉ ổi, vô liêm sỉ.

_Nó hét lên

-Các cậu giống nhau thật đấy diễn giỏi mà lại còn được cái miệng hay nguyên rửa người khác nữa chứ. Thấy mà ghê

_Hắn giả bộ rùng mình

-Cậu đúng là cái loại đàn bà... Nó tiếp

-Thôi đi giờ này mà còn cãi nhau được à .Xem con Quỳnh Giao có sao không. Đưa nó vào phòng y tế mau...._Nhỏ Lan lớp trưởng hét lên rồi chỉ vào hắn.

-Này đừng nhìn tôi như vậy. Thế là đủ rồi đấy. Muốn thì tự đưa đi. Tôi không liên quan. Và cũng không quan tâm đến cái loại giả tạo ấy. Rõ chưa!

_Hắn nghiêng răng tròng mắt trông sợ kinh.

Lan thấy tình hình không ổn bèn gọi mấy thằng con trai trong lớp đưa nó sang phòng y tế rồi tròng mắt nhìn hắn. H. Yến thì cứ khóc mãi.

Vừa nhắc được nó lên khuôn mặt nó tái mét. Người thì để chế độ “rung” lâu lâu lại run lên bần bật. Hơi thở yếu ớt.

Hắn nhìn chăm chăm vào nó biểu hiện này không thể là giả vờ được. Hắn quay đi lấy máy ra nghe nhạc tỉnh bơ.

Bọn nó vừa bước ra khỏi phòng thì hắn cũng đi luôn....

P/s: Các bác cmt cho ý kiến để em còn khắc phục cho truyện hay hơn ạ

.*

7. Chap 6: ???

VUI NÊN UP SỚM

TÈN TÈN SINH MỜI QUÝ DỊ ĐỌC Ợ :D

-&-&-&-&-&-&-&-&-&-&-&-

-Anh có thể giúp em một việc được ko?_anh chàng với khuôn mặt lạnh lùng cất tiếng nói.
-Ừ,mà chuyện gì vậy?_Anh chàng nhướn mày hỏi lại trước thái độ nghiêm túc của cậu em.
-Anh giúp em kiểm tra xem cô gái vừa vào phòng y tế tên Quỳnh Giao bị bệnh gì ko?_Hắn nói
-Được,anh sẽ giúp.Nhưng em phải nói rõ cô ta là ai?Mà sao e ko hỏi trực tiếp cô ta?_thấy thái độ kì lạ của hắn làm cậu rất tò mò
-Cô ta học cùng lớp với em chỉ thế thôi.Anh có giúp ko thì tùy.Đừng hỏi nhiều_Hắn tỏ vẻ hằn học.
-Thôi được rồi anh sẽ giúp.Bây giờ cô bé đang ở phòng y tế đúng ko?Anh đi đây khi nào xong việc anh sẽ báo cho em ngay được chưa?
-Cảm ơn!

Hắn nói rồi quay lưng bỏ đi để lại một người với thắc mắc ta dùng Vì sao thái độ của nó lại thế nhỉ,chẳng lẽ nó thích cô bé đó.Thật kì lạ!

Đang đứng suy nghĩ vẩn vơ vừa quay ra cậu đã thấy đám “FAN” hùng hậu vây kín từ bao giờ.Trông bộ dạng ngờ nghệch ấy của cậu làm cho các “bé” ngả xoạch xoạch ko ngừng rú gọi tên cậu.

Anh chàng mặt mày tái mét vì sợ.Cố mở một nụ cười thật tươi chỉ về hướng khác rồi hét lên : “Hoàng Thế Anh kia”.Lập tức tất cả ánh mắt đổ dồn về phía đó.Chỉ chờ có thể cậu sẵn quần,sắn áo chạy thật nhanh (Đẹp roai quá cũng khổ -_-)

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình trong thời gian qua.Mình rất cảm động *chấm chấm nước mắt*.Nên khi up chap này xong được 100 lượt đọc mình sẽ up luôn chap 7 và 8 tặng mấy bạn nha.Đoán xem anh chàng bí ẩn ở phần này là ai nào , đoán đúng có quà

8. Chap 7: Sự Thật

Mình là một con người thật thà và rất giữ lời nên hôm nay mình sẽ up liên tiếp 2 chap 7+8 để c.ơn sự ủng hộ của các bạn ;)

Vô tai (chỗ ôi xúc động quá :))

Thôi ko nhè nữa chúc các bn đọc truyện và vote vui vẻ :v

Hên quá cuối cùng cũng đến được phòng y tế.Xém nữa thì chết ngạt trong vòng tay “ấm áp” và “yêu thương” của mấy nàng rồi_cậu vừa đi vừa nghĩ sợ đến say sẩm mặt mày.

Lấy lại tinh thần mở một nụ cười ngớ ngẩn rồi cậu đi thẳng vào phòng y tế.

Vừa mở cửa ra đập vào mắt cậu là ,một con nhỏ đang ngồi chăm chăm nhìn vào con bé đang nằm trên giường bất tỉnh chả biết trời trăng mây gió gì nữa.

Á à thằng này im im thế cũng kinh thật.Dễ thương thế này mà lì.Trả trách nó lại vậy.Nhưng trước giờ nó có thể đầu cơ chứ.Cơ mà thôi nãy giờ lạc đề quá :v

Thấy có người vào Hải Yến bất giác quay đầu lại.Đập thẳng vào mắt “êm” là một chàng trai đẹp long lanh như bức tranh.Xém xỉu.Nhiệm vụ đến đây để chăm sóc con mụ già kia mà.Cơ mà thôi kệ ngấm xí có sao.

Con Lan ko biết từ đâu cũng đi vào (cứ như ma í) Thấy biểu hiện của nhỏ ko nhin được cười.Vội lấy tay che miệng ko phọt hết ra thì toi.

- Ừ...M...M.Tôi là Tuấn Anh (phần mở đầu có g.thiệu ai quên mở lại coi nha.Cơ mà t/g cũng chả nhớ nói gì mấy bạn o_O)

Nhỏ vội cup mắt xuống rồi quay sang hướng con Lan.Thấy Lan cười H.Y liếc xéo một cái.Rồi lại quang sang cậu nhưn mày một cách khó hiểu.Con Lan reo lên :

-A!!! anh là hội trưởng hội học sinh đúng ko.Mấy lần đi họp gặp anh.Mà anh đến đây có chuyện vậy?_Lan nói.

-À...Ừ...Thầy giám thị đang kiểm tra sĩ số học sinh.Thầy phân công cho anh đi kt sĩ số.Lên lớp e nghe nói có 1 học sinh bị ngất đang ở phòng y tế thầy nói anh xuống để xem tình hình.Cô bé này bị bệnh gì vậy?_Tuấn.A hỏi

-Nó bị bệnh tim.Khi nào sợ quá là nó ngất xỉu luôn.Nhưng giờ thì ổn hơn rồi.Nhờ anh nói hộ thầy giám thị giúp. Cảm ơn anh_Nhỏ vừa thở dài vừa nói.

T.A mở một nụ cười chết người rồi nói :

-Ừ a biết rồi.Anh về lớp học đã.Chào 2 em.

-Vâng.chào anh_Cả hai con đồng thanh

Cậu vừa khuất con Lan thở dài về tiếc nuối rồi nói:

-Này tao nghe nói thằng Thế.A vừa chuyển vào lớp mình là em trai của HTH HS là anh Tuấn.A đấy.Chả hiểu nổi một người hiền lành,dễ thương thế mà lại có 1 thằng e như thế.Đúng là bị kịch.

Nhỏ như rơi vào trạng thái sống thực vật.Miệng méo,mắt mở to hết cỡ lấp bắp từng chữ:

-E..m...trai?Là thật hử???

-Chả lẽ tao lại đùa mày.À mà thôi mày đi xuống canteen mua cháo cho con Giao đi.Xí nó tỉnh ăn còn uống thuốc.Để tao trông nó cho

-Ừ_nhỏ kéo cửa đi ra với một đồng suy nghĩ hỗn độn trong đầu.

Hên là viết xong chap này lâu rồi chứ không là mang tiếng bùng rồi.Thi xong một cảm giác thật là muốn giết người -___.Đọc xong chap này các bn nhớ đọc luôn chap 8 nha ;)

9. Chap 8 : Thắc Mắc Được Giải

Mời bà con đọc :D

Tuấn.A chạy qua dãy cầu thang với tốc độ như tên lửa.Thót cả tim đi đâu cũng gặp lũ c.gái hỏ báo thật là cực khổ quá đi mà.Cậu chạy đến lầu bên kia ngoắc tay ra hiệu hấn lại chỗ mình.Đám con gái đuổi theo hấn cứ như chó thấy xương,mèo thấy mỡ.

-X..é..o m..a..u_ Hấn cộc cằn gằn lên từng chữ.

Đám con gái tái mặt nép qua một bên.Hấn vẽ mặt tức giận đi thẳng về phía cậu.

-Là chuyện lúc sáng?_hấn hỏi lấp lửng

-Ừ ra sau trường cho tiện_cậu đề nghị

-Ờm.

Phía sau trường:

-Cậu ta bị sao?

-Cô bé bị lên cơn đau tim đột ngột.Nhưng giờ ổn rồi e đừng lo.

-Bệnh tim?Anh nói thật chứ?

-Ừ là thật sao anh phải lừa em chứ?.

-Ừ.Cảm ơn anh vì đã giúp.

Hắn nói rồi quay lưng đi ko để cậu kịp nói thêm lời nào.Thật kì là bt nó có tốt tính thế đâu từ “cảm ơn” trong não nó ko hề tồn tại vậy mà hôm nay vì một cô gái mà nó lại “phọt” ra tận 2 lần.Thật là ko ổn tẹo nào.Nhưng tính nó rất ngang ngược dù có hỏi thì nó cũng ko trả lời__Cậu vừa đi vừa nghĩ.

-Bệnh tim.Thật kì lạ.Mà thôi mặc xác cô ta mình quan tâm làm gì.Vừa đi hắn vừa nghĩ.

Rồi hắn lấy đt ra gọi cho mấy chiến hữu:

-Tối bar sky nha mấy đứa_hắn

-OK.Đại ca_đầu dây bên kia

Tại nhà nó:

-Dậy rồi hả.Ăn miếng cháo đi rồi còn uống thuốc_nhỏ nói

-Á!!!Sao tôi lại ở đây?Cô là ai?Tránh ra đừng lại gần tôi.Cút đi...Nó hét lên.

Đoán xem nội dung chap sau nào.Đã viết xong 3 chap sau chap này đc 200 lượt đọc tớ up chap sau nha ^^

10. Chap 9: Bạn Đều

HÔM NAY TRỜI ĐẸP QUÁ

CON CÁ NGẬM CHIẾC LÁ

ÔI BÀI THƠ HAY QUÁ ;)

(nguyên thơ của anh t/g đọc thấy hay thì vote thơ cho anh tớ nhá =)

Sau bao ngày tháng ấp ủ dự định,hôm nay tớ xin trân trọng thông báo chap 9 được đăng ;)

Tớ xin một vài giây để quảng cáo cho game mới của tớ mang tên : Game câu vote truyền kì.Các bạn chỉ cần bấm vào ngôi sao game sẽ hiện ra.Chúc các bạn chơi game vv :>

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

-Mày sao thế con hôm này.Đừng làm tao sợ_Nhỏ meo máo

-Vì bệnh đao tái phát và xem quá nhiều phim Hàn xẻng nên chị Yến nhà ta bị bệnh viêm nhiễm,nấm ngứa.Á lộn bệnh hoang tưởng nặng.Tao có bị chấn thương sọ não đâu con ngu này.Có óc mà toàn để suy nghĩ đến trai chả chịu suy nghĩ.Mới thử tí mà đã thể hiện bản chất đại dốt rồi.Mà sao tao lại ở nhà thế này?_Nó vừa nói vừa cười toe toét như con mới từ trại ra.

Nhỏ chùng mắt lên.Chửi xối xả vào khuôn mặt mịn màng như giấy vệ sinh (lụa) của nó với âm lượng to hét cỡ:

-Giờ mày thích sao.Uống công tao lo lắng cho mày.Thứ bạn đều,biết thế tao khỏi đưa mày vào phòng y tế để mày chết quách luôn cho xong.Cái thứ đười ươi lại tinh tinh nhà mày

_Nhỏ hét lên

Vì biết mình vừa chọc phải con dở hơi ăn cá m lộn.Nhanh như cắt nó thay đổi 360° nhưng trong lời nói vẫn tiềm tàng cái bản chất khùng bố ấy.Rồi nó nhẹ nhàng nói:

-Thôi mà đừng giận mà,mày giận trông mặt mày khôn lắm con ngu à.Mà thôi tao biết lỗi rồi trả lời câu hỏi của tao đi?_nó nựng nịu

-Hên cho mày tao là con người hiền lành , tốt tính mà lại ko chấp vật chứ ko là mày toi rồi ă con.Mà mày nói trả lời gì cơ?_nhỏ trợn tròn mắt.

-Ý tao là sao tao lại ở nhà thế này?_Nó

-Mày không ở nhà thì ở sở thú à,hay trưng bày trong bảo tàng đồ cổ???_Nhỏ hỏi lại.

-Này tao đếch đùa đâu đấy._nó hét lên.

-Mày ngất xỉu học thế bất nào được mà chả về.Yên tâm mẹ mày xin cô rồi_Nhỏ

-À tao nhớ rồi do cái con rắn chết tiết_nó chửi

-Ừ cơ mà đó là rắn giả mà,lúc đầu tao tưởng rắn thật.Mịa.Chắc là thằng “cẩu tạp chủng” bày ra để dọa mày ă.

-Mày đang nói cái cậu bạn chó đối đấy í hả.Mày yên tâm bạn cho tao 1 tao sẽ trả lại hẳn 100.Trông bạn ấy yêu “kinh dị”_nó cười nhếch mép lộ răng khểnh trông thật...“đáng sợ”

-Thôi đi má nhìn mày chém thấy kinh quá đi.Mà này tao nghe con Lan bảo nó là em của hot boy Tuấn Anh trường mình đấy.Đời thật trở trêu_nhỏ tỏ vẻ tiếc rẻ

-Tuấn Anh? “hot boy”.Tao chả dám quan tâm nữa đâu.Dây vào loại đó có mà ăn cá m.Thôi tao mệt rồi,chỉ muốn ngủ thôi bạn thân yêu ơi_nó đưa tay lên che miệng ngáp ngáp dài.

Nhỏ liền quát:

-Này tao chờ mày ăn hết cháo tao mới về rõ chưa.Đâu phải đuổi chuy là dễ đâu.Xó.

Nó thở dài rồi nheo nheo mắt nói:

-Xin lỗi mày nhưng giờ tao chỉ muốn ngủ thôi. Tao hứa là tí tao ăn mà.Thôi bà chằn về ngủ đi mai còn đi học,hôm này mày khổ vì tao rồi.Cảm ơn mày_nó cười toe

Nhỏ nói giọng giận hờn :

-Ừ thôi mày đuổi thì bố về.Nhớ ăn rồi uống thuốc nha.Bố về đây con cờ hó

-ừ bố cờ hó về ạ :)_Nó vẫy vẫy

Tình bạn của chúng nó là thế đấy thật trong tối và tối hơn nữa @@.Những con từng mà kết hợp với nhau thì sẽ thành điên đấy nên cẩn thận thì hơn ^^

Chap này chưa dài lắm xin lỗi các bạn.Hứa là chap sau tớ sẽ cố gắng viết dài hơn.Cơ mà chap sau hấp dẫn lắm nhớ đọc nha ;)

11. Chap 10: Kẻ Lạ Mặt

Tại bar sky:

-Á đại ca vào đây.Nhanh lên anh em đang chờ_Một tên vẫy vẫy ra hiệu.

-Chào_vẫn giọng lạnh lùng ấy.

Tên kia nở một nụ cười gian tà rồi nói:

-Em nghe nói nay anh chuyển vào trường mới quý tộc.Toàn mấy em xinh tươi học giỏi.Tưởng quen luôn anh em rồi chứ.Có miếng nào thơm chia sẻ anh em miếng dê

-Tại ông già không cho tao học trường cũ nói là quậy phá.Bắt tao phải chuyển vào trường này,cơ mà tao đến lớp ngủ ko biết gì đâu.Mà gái trường đó ko ăn chơi như trường mình mà nó toàn gây chuyện với cả phá hoại ngầm.Thơm tho đếch gì_hắn lâu bầu

-Em thấy đại ca vào trường đấy lại hoá hay.Thấy đại ca vận động miệng liên tục.Thấy đỡ lạnh lùng hơn xưa rồi đấy.Hồi lúc đi học có quan tâm gái đâu.Mấy nữa lại trở thành người đàn ông của gia đình, theo vợ bỏ cuộc chơi_Kèm theo nụ cười đầy mỉa mai.

-Tao ko có hứng thú.Thôi gọi rượu đi càng nhiều càng tốt.Tao tính_hắn nói giọng lạnh tanh.

-Ok đại ca_cả đám đồng thanh

Quán bar này đối với hắn không còn xa lạ gì nữa.Ngày nào hắn cũng đến “nằm vùng” ở đây.Không hiểu người hắn có gài sẵn bom,mìn,pháo nổ gì ko mà mỗi khi hắn nhìn ai là đứa đó rơi vào tình trạng “nổ tung”.Bao nhiêu “cô gứ” ngày nào cũng đến đây mục đích là cũng để ngắm trai đẹp.Mà thằng đó là ai chứ ? Còn ai khác ngoài ‘ngài’ Thế Anh đây nữa (t/g: đúng là thứ hám zai.“Cô gứ” 1: mãi nói zề.t/g: À zạ ko.Em lớ mồm í mờ ;).Hắn thì chẳng mấy quan tâm.Đối với hắn gái chả là gì,cái hắn quan tâm bây giờ hắn cũng đếch biết là cái gì nữa chỉ là sống cho qua ngày thế thôi.Hắn ko muốn suy nghĩ nhiều.

!!!Cơ mà thôi kệ đi quan tâm đến vấn đề chính là uống rượu đây này o_O

Sau khi uống rượu say xỉn.Mấy tên trong đám gọi mấy em đến phục vụ.Chọn ra em xinh nhất để phục vụ đại ca.Cô ả đi tới với dáng điệu của một con “cave’s” chính hiệu với bộ đồ xuyên thấu.Làm mấy tay bên kia phát thèm.Nàng đi tới ve vãn hắn.Hắn ngược mặt lên khuôn mặt vẫn còn tỉnh táo.

-CÚT RA.Thứ dơ bẩn bốc mùi đừng động vào người tôi.Tôi không muốn đánh con gái,đừng để mình thành nạn nhân đầu tiên_hắn nói với chất giọng đầy khinh bỉ

-Được thôi cái thứ có mà ko biết hưởng.Xố thêm lắm mà cứ giả ngơ_Cô ả nói với giọng lẳng lơ

-Cô nói gì.Nói lại xem nào_hắn hỏi lại ánh mắt đầy giận dữ

Quản lý bar bước vào thấy hắn vậy bèn lại can:

-Cậu Thế Anh đừng giận tôi sẽ cho thay người ngay ạ.Còn cô mau xin lỗi cậu TA đây ngay_Quản lý nhìn về phía ả.

Thấy thái độ dè chừng của quản lý ả ta cũng hiểu ra vài phần.Đang định mở mồm thì.

-Xéo.Cút mau đừng để tôi thấy cô thêm lần nữa.Nếu còn ve vãn trước mặt tôi.Tôi thề cô sẽ bị đánh đấy_hắn hét lên.

Quản lý vội liếc xéo ra hiệu cho cô ả rút.Cô ả liếc xéo anh ta rồi với cái dáng điệu lẳng lơ ấy cô ta chậm rãi bước ra ngoài.Đợi một lúc cho anh nguôi giận.Quản lý mới mở lời:

-Cậu say rồi để tôi cho người đưa cậu về nhà.

-Tôi tự về được.Giúp tôi đưa mấy tên này về_hắn

-Để cậu tự về vậy đâu có được.Có chuyện gì tôi sẽ có lỗi với ông nhà lắm_ông ta

-Tôi nói là được.

Nói rồi hắn lê bước ra ngoài với cái đầu choáng váng vì uống quá nhiều rượu.Vừa đi hắn vừa nôn.Hắn đi đến đâu mùi rượu bốc lên đến đó.

Xung quanh hẳn các em xinh tươi thấy tờ roai đẹp thì cứ tưng tưng bám theo ko ngừng hỏi tên tuổi? có người yêu chưa??? Hẳn thì chẳng mấy quan tâm. Nhưng đám “yêu nữ” ngày càng đông và ngày càng nguy hiểm. Nó chửi nhau, xô đẩy, giẫm đạp lên nhau chỉ để cướp lấy trai đẹp.

Không thể nhìn được nữa hẳn hét lên:

-Này có muốn ăn tát ko hả. Phấn ngay_ hẳn chửi mắng như thằng đàn bà.

Tội cho mấy chị em gặp phải thằng “hai phai” thích “ngắm trai” miễn dịch với “gái”. Chị em “hốt cả hồn” lại giẫm đạp lên nhau chạy trốn. Loáng cái đã sạch bóng ko còn ả nào.

Hẳn khỏ sở lê từng bước ra chỗ lấy xe.

Mất hẳn cay xè ko nhìn thấy gì cả. Đi được một đoạn thì ngã nhào ra đất. Hẳn nằm im không biết gì hết.

Từ đâu một tên với bộ mặt côn đồ chạy đến chỗ hẳn. Ra hiệu cho đám đàn em lôi hẳn lên ô tô rồi chạy vụt đi trong màn đêm với tốc độ xuyên không gian và thời gian.

Kết thúc chap này. Các bạn muốn

hoàn truyện sớm hay muộn, khoảng bao nhiêu chap? Các bạn muốn nhiều thì mỗi ngày tớ sẽ cố gắng up 1 chap. Cmt cho ý kiến ạ.

12. Chap 11: Kẻ Bắt Cóc???

Đêm rồi mà nó vẫn chưa về. Điện thoại thì quăng ở nhà chẳng thèm mang đi. Trời tối thế này biết tìm nó ở đâu chứ. Thật là hết nói nổi -_-

Cậu lo lắng không dám ngủ ngồi cả đêm chờ hẳn. Chị Hoa giúp việc vừa nghỉ là hẳn đi chơi thâu đêm suốt sáng. Lý do là:

~KHÔNG AI GỌI ĐIỆN MÁCH BỐ~

T.I.N.H.T.I.N.H...

Tiếng chuông réo liên hồi. Đang đọc sách trong phòng cậu vội gấp sách lại chạy xuống mở cổng. Vừa mở cổng ra cậu nhún mày chả hiểu gì cả. Người đàn ông với bộ mặt sát thủ kia liền nói:

-Chắc cậu đây là cậu Tuấn Anh???

Cậu trông bộ dạng côn đồ của tên kia, đêm hôm rồi mà lại còn đến nhà cậu làm gì? Cậu ko khỏi thắc mắc liền hỏi lại:

-Đúng. Nhưng anh là ai. Sao đêm hôm lại đến tìm tôi???

-Tôi là vệ sĩ của ông chủ Trương quản lí bar sky. Ông chủ giao cho

tôi đưa cậu Thế Anh về nhà cậu ấy say quá ko tự về được_ tên kia trả lời.

Rồi anh ta đưa tay ngoắc ngoắc gọi bọn đàn em từ trong xe dìu hẳn ra. Khuôn mặt hẳn rũ rượi, người nồng nặc mùi rượu miệng thì không ngừng chửi rủa:

-ứ...c...t...ô...i...n...ói...ô...cô...th...ế...n...ào...hả...ực...ứ...c...xéo...đi...i...ch...o kh...u...ấ...t...m...ắt...t...ôi

Cậu lo lắng hỏi:

-Có chuyện gì xảy ra vậy. Nó lại vào bar quậy phá nữa à? Mà sao ông chủ Trương biết nhà tôi ở đây?

-Ko sao đâu mà. Mấy hôm cậu Thế.A ko đến bar ông chủ hỏi bạn cậu ấy mới biết cậu ấy mới chuyển đến đây. Chứ ko tôi cũng đưa cậu ấy về nhà cũ rồi_ anh ta nói

-À ra là vậy.Nhờ anh gửi giúp tôi lời xin lỗi đến ông chủ Trương.Cảm ơn các anh đã đưa nó về nhà_cậu nói rồi lấy trong túi ra ít tiền đưa cho anh ta

-Đây coi như tôi cảm ơn tôi anh đêm tối đã đưa nó về nhà giúp tôi.Mong anh nhận lấy chia cho anh em.Vắt và cho các anh rồi_cậu cúi tiền vào tay anh ta

-Sao tôi có thể nhận tiền của cậu được.Đây là nhiệm vụ của tôi mà_anh ta khéo léo từ chối

Cậu cúi tiền vào gã rồi cười nói:

-Anh cứ nhận lấy đi.Coi như lời cảm ơn của tôi.

Thấy thái độ của cậu gã ko thể từ chối được bèn nói:

-Thôi được tôi xin nhận.Cảm ơn cậu.Tôi xin phép về ạ_anh chào rồi ra hiệu cho bọn đàn em rút.

-Chào anh_cậu nói

Bọn đàn e riu rít cảm ơn,gật đầu chào rồi cả bọn lên xe ra phóng đi.

Để lại cậu với cái đồng bèo nhèo này.Lê mãi mới cho hấn yên vị trên giường được.

Cậu nhớ cô Hoa giúp việc.Trời ơi sao cô lại về quê vào lúc này cơ chứ.Cả tấn bi kịch đè lên đầu cậu.Phải làm sao với hấn bây giờ?

-Bin dậy đi.Có nghe ko hả???_

Cậu gọi hấn,niềm hy vọng tràn trề.(Nhưng xin lỗi ấy tớ cũng ko muốn ép ấy cơ mà kịch bản nó hành hạ ấy chứ ko phải tớ).Người cậu bốc lên một mùi vừa hôi vừa chua mà thằng em “cutoe” mới tặng cho cậu.Hấn nôn liên tục,khắp nhà mùi rượu bốc lên khiến cậu nhức đầu.Lúc này cậu chỉ mong có một “súp ơ” xinh đẹp nào đó rước hấn đi cho rảnh nợ.

oooooooooooooooooooooooooooo

13. Chap 12: Song “anh” Đi Học

CHÂN THÀNH XIN LỖI VÌ NHỮNG NGÀY QUA ĐÃ BỎ QUÊN TÌNH ÊU CỦA TÔI.

Thôi ko lãng nhăng đọc nhanh cho nóng nha mấy thánh :*

Hấn khó khăn mở cặp mắt nặng trĩu ra,đầu hấn đau như vừa bị ai đánh.Trên đầu có một chiếc khăn ướt đã ẩm từ lâu.Hấn vội kéo chiếc khăn trên đầu xuống mơ màng nhìn xung quanh.Trên bàn có một ly nước chanh chắc là pha đã lâu,trên bàn học anh nó đã ngủ từ lúc nào.

-Đau đầu quá_hấn ôm đầu nói khẽ

Anh hấn nghe tiếng động thì tỉnh luôn.

-Bin!Dậy rồi hả uống nước chanh đi cho giải rượu.

-Từ đêm hôm qua tới giờ anh ở đây với em à?_hấn hỏi

-Ừ.Mà cũng có gì đâu.Tại cô Hoa mới về quê,với lại bố đã giao cho anh quyền quản lý em mà._cậu cười gian

-Cảm ơn_hấn cười

-Ko cần thế.Mà này đi bar với cả uống rượu ít thôi.Anh ko chắc là giấu bố được mãi đâu đấy.Bố giao cho anh quản lý và chăm sóc em mà em lại thế này bố buồn lắm đấy._cậu vừa nói vừa thể hiện mình là một “thanh niên nghiêm túc”,kiểu cháu ngoan bác Hồ.

Hấn nhúu mày khó hiểu.Rồi không đợi gì thêm hấn hỏi ngay cho ra nhẽ:

-Sao anh biết???

Cậu cười rồi nói:

-À đúng rồi hôm qua em say có biết cái gì đâu ông Trương cho người đưa em về đây. Thật là khổ đêm hôm đưa em về còn bị chửi rửa. Thấy tội.

Hắn như hiểu ra vài phần:

-Ừ. Chuyện đó em sẽ c.ơn họ sau. Giờ thì đi học đã.

-Ừ. Mà cũng sáng rồi đây uống xong ly nước chanh rồi chuẩn bị đi học. Anh xuống gọi chú Nam đưa mình đi học. Nhanh nhé_ cậu nói rồi mở một nụ cười chết người, cơ mà chẳng hấp dẫn tẹo nào với thằng em “lạnh lùng boy” cả.

-Ừ_hắn nói giọng lạnh lùng

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi hắn lê từng bước với cái thân tàn tạ, te tua xuống cầu thang. Các “fan” mà thấy cảnh tượng này chắc thành “anti fan” hết mất. Tự ngấm mình trong gương hắn giật mình muốn hét lên : “Tao đây sao”

-__-

Thất vọng tràn trề. Đang mải mê trong đồng suy nghĩ bất lực tiến khuôn mặt đẹp tờ roai đi về nơi xa xăm. Hắn giật bắn khi nghe tiếng gọi của cậu anh đẹp trai:

-Bin! Ra đi học lẹ lên muộn rồi còn đứng đó làm gì???

Hắn nghe tiếng gọi vội chạy ra xe. Hắn đi học với một tâm trạng không hề “ổn” tí nào.

Kítttttttt.....

Chiếc xe sang trọng với màu đen bóng loáng đỗ ngay trước cổng trường. Khởi cần suy nghĩ chúng ta cũng biết nhân vật trong xe là ai rồi nhỉ. Một chàng trai với bộ mặt khỉ, xí lộn mĩ nam. Chàng trai làm bao cô gái say nắng, bước ra sau là một chàng trai bịt kín mặt mũi không để hở gương mặt. Chẳng biết có đẹp trai ko nhỏ???

-A!!! anh Tuấn Anh kìa. Ai đi sau a Tuấn Anh thế nhỏ???_Nữ sinh 1

-Còn ai vào đây ngoài anh Thế Anh đẹp trai nữa. Hai người đó là ae mà mày ko biết à. Nổi tiếng thế mà ko biết. Cặp hot boy song “Anh” đây_ NS 2

Đặc điểm của gái trường này như tôi đã giới thiệu ngay từ đầu. Chúng nó rất hám trai. Thế nên việc hai hot boy xuất hiện cùng 1 lúc và bị vây kín là chuyện hợp tình, hợp lý và ko thể tránh khỏi.

Các má, các mẹ, các bà nậu ko ngừng ân cần hỏi thăm chàng hot boy giấu mặt. Nhưng anh đã khôn ngoan dùng biện pháp “im lặng” và ko trả lời bất cứ lời phỏng vấn nào. Cơ mà cũng có được yên ổn đâu.

Đang suy nghĩ ko biết làm gì để thoát thì...

-Các chị làm gì thế hả biết mấy giờ rồi ko??? Còn ko mau vào lớp.

~~

14. Chap 13 : Hình Phạt.

Đăng đi đăng lại mấy lần mới xong :p

Tiếng thầy Hùng giám thị vang lên phá tan bầu ko khí căng thẳng. Các ẻm tái mặt co cẳng, xách váy chạy ko kịp. Chỉ còn lại 2 hot boy và thầy Hùng. (Tuấn Anh là ai thì chắc các bạn cũng biết rồi nhờ)

-Tuấn Anh sao bây giờ em còn lang thang ở đây. E là HTH HS mà thế à. Còn cậu này đi học mà như đi ăn cướp ấy. Thật hết biết_ thầy buông lời cay đắng

Tuấn Anh thấy sự việc ngày càng căng thẳng. Cậu cúi đầu, lúng túng :

-Thầy cho e xin lỗi. Thực sự em ko có ý trốn học nhưng ban nãy như thầy đã thấy đấy. Em còn ko cả thoát ra được.

Thầy nhướn mày trừng mắt.Nhưng học sinh ngoan của thầy chẳng lẽ thầy lại truy cứu trách nhiệm hình sự.Làm thầy ai làm thế,cơ mà vẫn phải xử chứ.

-E...hèm....thôi được tôi bỏ qua cho hai em lần này.Nhưng ko có nghĩa là ko xử phạt các em.HTH HS thì phải phạt để làm gương cho các học sinh khác.

Mặt thánh Tuấn Anh thộn cả ra.Còn chú kia thì bịt mắt chả ai biết được biểu hiện của hắn đang như nào nữa.Lấy lại bình tĩnh cậu mở lời:

-Vâng!Thầy muốn phạt em thế nào cũng được ạ.

Thầy cười gian,đưa tay xoa xoa cằm suy nghĩ.Trông thầy vô cùng “hiem nguy” rồi trả lời:

-Hai em là học sinh đặc biệt nên tôi cũng nên dùng biện pháp đặc biệt để phạt các em chứ nhỉ?Đúng rồi thế này nhé hai em dọn nhà vệ sinh nữ.Thế nhé tôi sẽ cho người kiểm tra khi nào sạch thì các em về lớp học nhé_Rồi thầy quay đi

Hắn tỏ vẻ khó chịu mắt hắn lên những tia giận dữ.Hắn quát lên khó chịu:

-Em không làm!!!

Thầy quay phắt người lại.Hỏi:

-ANH NÓI GÌ??

-Em nói là em không làm.Thầy nghe rõ chưa?_hắn trợn mắt lên.

-Thế giờ anh muốn sao hả???

Cậu thấy vậy vội đỡ lời cho hắn:

-Thưa thầy em trai em mới vào trường nó chưa hiểu chuyện.Mong thầy phạt nó làm việc khác.Với lại nó ko đặc biệt nên thầy cho nó làm mấy việc bình thường thôi ạ.

Nói rồi cậu quay sang ghé vào tai hắn nói gì đó.Hắn im lặng nhưng vẫn những mắt vẫn trừng trừng nhìn thầy Hùng.

Thầy rất cứng Tuấn Anh vì cậu học giỏi,hiền lành và rất hiểu chuyện.Thôi thì vì cậu thầy đành giảm mức phạt cho thằng “côn đồ” kia vậy.

Haizz chỉ tại cái tính hám zai của thầy]]

(Em trót dại nói ngu thầy có vk con rồi mà ;))

cái tính yêu thương con người của thầy.Mới nên nông nổi này đây.

-Thôi được anh đi giặt khăn lau tất cả bảng của các lớp.Lớp nào chưa lau thì anh biết hậu quả rồi đấy.Đây là cơ hội cuối cùng của anh.Rõ rồi chứ.Giờ thì thực hiện hình phạt được rồi đấy_Nói rồi thầy đi thẳng lên phòng hội đồng để lại hai thằng bé đang tức ói “mếu”

Hắn tức ko nói nên lời.Trường cũ thầy cô ko ai dám đụng vào nó thế mà trường này thầy cô ko coi hắn ra gì.Hừ tức ko tả.

-Đừng gây chuyện nữa Bin.Bố sẽ ko vui khi nghe tin em xúc phạm giáo viên đâu.Cố nhịn đi.Em biết bố mà.

Giọng nói của cậu vang lên cắt ngang sự tức giận của hắn.Hắn có vẻ nguôi nguôi rồi hắn nói:

-Thôi được rồi.

Hắn lê từng bước xuống canteen.Mua hắn 10 cái khăn trong sự ngỡ ngàng của chị chủ quán.Vội vàng chạy lên thì đã thấy cậu yên vị trong nhà vệ sinh “nữ” rồi.Xung quanh là đám con gái đang chí choé,la ó gọi tên anh trong ” nhè zệ sinh”.

Hắn ngán ngẩm đi thật chậm tới vòi nước giặt khăn.Ôi một hot boy có tên tuổi như hắn mà giờ phải đi làm mấy việc thế này á.Các em đang đi giặt khăn thấy “giai” đẹp thì y như rằng,tít ta tít tít bám theo,quên cả giặt khăn.Chúng ta có thể xác định được sẵn số phận “thịt thiu,hăm hiu” của hắn rồi nhĩ.

Hắn bắt động 5s rồi từ từ lấy lại bình tĩnh.Hắn chỉ im lặng nhưng cặp mắt thì ko hề im lặng.Hắn trừng mắt lên tức giận làm cho các nàng đông cứng.Một ả hám trai cắn móng tay (ghê kinh) hét lên:

-Cáu kia!!! Trông yêu kinh....._kèm theo cặp mắt troái trym.

Thật hết biết.Hắn nổi điên lên chỉ muốn lại gần và TẮT VÀO MẮT con vừa nói một cái cho bõ tứ vì cái tội nói quá chuẩn ^6^.Con tức đang lên đến đỉnh điểm thì một giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng cất lên bên tai hắn.Làm cho hắn phải quay phắt người lại.

-Ôi!!!hot boy giặt khăn lau bằng kia.Tôi đang nằm mơ sao??Thật kì diệu.

Đoán xem con hồ ly tinh nào vừa cất tiếng nói vậy ạ?

15. Chap 14: Ma Ủ???

Chap mới nóng hổi.Đọc nào đọc nào sẽ rất bắt ngờ :p

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chà chà.Ừi zời dân chơi nào đây.Bố lão thật chứ chẳng đùa dám cả gan trêu chọc cả hot boy đây.Vừa ăn phải gan lợn hay sao ấy nhỉ.Lại còn chọc đúng lúc ta đây đang bực nữa chứ.Tiên sư nhà nó.

Mặt chàng ta bắt đầu biến dạng.Từ từ nóng lên,hắn vứt cái khăn đang ướt toẹt phát xuống đất.Bề tay kêu rắc rắc,ngược “khuôn” mặt đang đỏ bừng bừng để nhìn cho rõ cái đứa dám chọc tức anh mày đây.

Aizza.....Đúng là trái đất không được méo mà.Lại gặp cái con hồ ly tinh này.Ta có gây thù chuốc oán gì với cô ta đâu chứ sao cứ đi theo chọc ghẹo hoài.Cô ta có còn là con gái ko vậy.Nghĩ rồi hắn trừng mắt hỏi ả :

-Chọc ghẹo,xia xói người khác là thú vui tao nhã của cậu thì phải.Im lặng sẽ tốt hơn cho cậu đấy._hắn nghiêng răng trèo trẹo.

Hải Yến cười gian nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ dịu dàng đầm thắm.Đưa tay khua khua tỏ vẻ nghiêm túc chị ta bèn lên nói :

-Hi.Tôi nào dám đụng chạm đến HOT BOY nổi tiếng đây.Chỉ là lỡ chân đi ngang qua gặp được HOT BOY đang đứng giặt khăn trông đẹp long lanh như bức tranh.Trót lỗ buông lời khen khiến cho HOT BOY boy đây tức giận rồi,mong HOT BOY bỏ qua cho tôi ạ_Hải Yến nhắc đi nhắc lại từ HOT BOY đến cả chục lần.

(Tôi xin giới thiệu chút ít về Hải Yến để các bạn hiểu rõ thái độ ngạo mạn trên của ả nhớ : là một hot girl có tiếng của trường vì hắn mới vào nên ko biết thôi.Nổi tiếng đánh đá và miệng lưỡi vô cùng lắc léo.Ai đã tiếp xúc với cô nàng sẽ hiểu.Gây chuyện với cô dù chỉ một lần cô bạn sẽ nhây bạn cả đời.Vì vậy dù có khuôn mặt xinh đẹp nhưng 17 mùa xuân trôi qua ế vẫn hoàn “ế”)

Quay lại với anh chàng Thế Anh của chúng ta.Nghe những lời trên hắn càng thêm tức giận đưa cặp mắt như viên đạn tìm đến đích.Hắn không giữ được bình tĩnh....

-Biến đi cho khuất mắt tôi_hắn

Hải Yến nở một nụ cười thật tươi rồi nói:

-VÀNG THƯA HOT BOY TÔI ĐI KÈO “FAN” CẬU KÉO ĐẾN ĐÁNH GHEN THÌ CHẾT.BYE NHÁ.

Nói xong ẻm cười như nắc nẻ.Nhảy chân sáo đi thẳng vào lớp.Để lại cho anh chàng ẩn tượng ko thể nào phai mờ.Trong đầu chàng luôn luôn xuất hiện suy nghĩ : “giết nó”(đừng cho nó đẻ trứng)

Xung quanh các em hám trai cũng đã bỏ chạy từ lâu.Chỉ còn mình hắn tức ko chịu nổi.Đường đường là một thằng con trai chuẩn men mà để cho gái chọc.Nhưng chẳng lẽ lại đánh con nhỏ đó còn ra thể thống gì

chứ. Thật khổ tâm cho những con người ko biết hại ai bao giờ như hần. Quá mệt mỏi với những suy nghĩ. Bỏ lại tất cả hần phải đi luôn.

Đứng ở đây chấp nữa hần sợ sẽ xảy ra án mạng mất o_O

Tuấn Anh xong việc định đi lên lớp học đi ngang qua chỗ giặt khăn đã thấy be bét rồi. Cậu biết tính hần khi tức giận thì ko thể kìm chế được. Thôi vì tương lai em anh đành hy sinh vậy. Cậu ngậm ngùi nhặt tất tần tạt đem giặt lại rồi đi làm thay hần mặc dù đang rất rất mệt.

(Từ nay tua nhanh sẽ dùng kí hiệu này : [...]do lúc đi lau bảng gặp các em hám trai ko có gì nổi bật nên t/g bỏ qua luôn nhé)

[...]

Thầy giám thị kiểm tra tất cả các phòng học và nhà vệ sinh nữ tất cả đều ổn cho phép 2 hot boy về lớp học. Nhưng chỉ có mỗi Tuấn Anh vào học thôi hần thì đang ở nơi xa xôi khác rồi. Thầy đâu hay biết học trò ngoan của thầy đã làm hết luôn cả phần của hần, thầy mà biết chắc tạch luôn.

[...]

Trong lúc tức giận hần định bỏ về nhưng nhớ lại câu nói của Tuấn Anh nên lại thôi. Hần đi tìm nơi yên tĩnh để nằm ngủ. Thật may cho hần trường này rất rộng đằng sau trường có một sân cỏ vô cùng thoáng mát sạch đẹp dành riêng để học thể dục. Rất thích hợp để “ngủ”.

Hần ngồi suy nghĩ về chuyện ban nãy nhưng nghĩ lại chấp làm gì bọn con gái. Suy nghĩ về chúng nó chỉ tổ hại thân việc quan trọng bây giờ là đánh một giấc cho khoẻ người đã. Rồi hần ko ngần ngại nằm xuống ngủ luôn.

Đang thiu thiu ngủ thì bỗng nghe tiếng khóc ghê rợn bên tai. Hần nghĩ chắc là tiếng con gì thôi chứ ban ngày ban mặt thế này mà quỷ ở đâu ra mà có. Hần cố nhắm mắt vào ngủ tiếp thì tiếng khóc ngày một to hơn là hần ko thể nào chợp mắt được.

Hần giật mình bật dậy. Đi thật chậm lại phía có tiếng khóc. Không biết con diên ở phương nào đang có tình giả ma giả quỷ để phá hỏng giấc ngủ ngàn vàng của ta. Hần đi đến bãi đất bên kia thì bỗng....

.
. .
.

-Á....á....á

.....

MA HAY NGƯỜI!!!

Nếu bạn nào yêu mến truyện : Đồ hám!

Tôi thích cậu!!!

Chắc các bạn sẽ để ý là mỗi chap của tớ thường rất ngắn và hay bị cắt ở đoạn gay cấn. Tớ đang dần khắc phục mỗi chap sẽ dài hơn đó là lời hứa của tớ. Nhưng tới đoạn hấp dẫn tớ vẫn sẽ cắt như thường. C.ơn các bạn đã ủng hộ truyện :*

16. Chap 15 : Cô Là....

Chap này rất hấp dẫn nha các bạn.

Cùng đọc nào mấy chế ;)

-HỨC....HỨC...Bố em bị ung thư.Không sống được bao lâu nữa

Hắn tròn tròn mắt ngạc nhiên.Từ nhỏ hắn đã rất thần tượng bố của Nhi.Ông tên : Nguyễn Ngọc Nam là một doanh nhân thành đạt,đẹp trai,tài giỏi là một người hoàn hảo và tốt tính.Luôn giúp đỡ người khác lúc khó khăn.Khi hắn còn bé,2 gia đình rất thân thiết.Hắn rất quý gia đình ông.Hắn mến Nhi vì cô bé rất dễ thương và tốt tính.Bố hắn và bố Nhi là đối tác làm ăn và cũng là bạn thân.Khi Nhi lên 8, gia đình ông đã chuyển nhà đi trong im lặng.Ko ai biết lí do vì sao nhưng có thông tin là ông đang trốn nợ.Sau đó ko còn tin tức gì nữa.Và mới gặp lại chưa lâu mà giờ đã nghe được tin này.Thật buồn.

Bây giờ Thế Anh cũng không biết nói gì để an ủi Nguyên Nhi.Sự tình đã vậy có nói thêm thì càng khiến sự việc thêm rối rắm và làm Nhi đau buồn hơn thôi.Nghĩ vậy hắn im luôn.

Nhi thì cứ ôm lấy hắn khóc lấy khóc để.Hắn im lặng để cho Nhi ôm.Cứ thế 5',10',20' trôi qua Nhi không còn tí sức lực nào cô bé ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nhi thật tội nghiệp,đôi mắt sưng mọng.Người Nhi run bần bật,những tiếng nấc ảm ức vang lên.Khuôn mặt tái xanh chắc cô bé buồn lắm.Lúc nhỏ Nhi đã rất yếu đuối vì thế cô sẽ không dễ dàng chấp nhận được cú sốc này.Tại sao ông trời lại hành hạ một cô bé dễ thương này chứ.

Hắn đưa tay vén những sợi tóc đang bết chặt trên khuôn mặt xinh đẹp của Nhi.Lau khô những giọt nước mắt đang chảy dài.Hắn làm thật nhẹ nhàng vì sợ làm cô bé thức giấc.

Hắn giật mình khi Nguyên Nhi ôm chặt hắn hơn,cô bé hoảng loạn la hét không ngừng mắt vẫn nhắm nghiền.

-Đừng!!!Đừng hại ông ấy.Trả lại bố cho tôi....

19. Chap 18: Nhi Đùng Lo

Không biết nói gì.Thôi thì chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé :]

Hắn lo lắng lay người Nhi:

-NHI!Tĩnh lại đi.Không ai hại bố em đâu.Không sao bố em ko bị sao cả.

Nghe tiếng gọi Nguyên Nhi vội mở mắt,nhưng khuôn mặt vẫn toát lên nỗi sợ hãi:

-Bin!!!bố em sẽ ko sao chứ.Bố em sẽ ở lại với em đúng không.Anh nói đi.

Thấy cô bé đang rất hoảng loạn.Anh mở lời an ủi:

-Ừ.Bố em sẽ không sao đâu.Em đừng lo lắng nữa nhé.Em phải mạnh mẽ lên bố em mà thấy em như thế này ông sẽ rất buồn.Nghe anh em phải bình tĩnh thật bình tĩnh Nhi à.Anh tin em sẽ làm được.

Cô bé có vẻ nguôi nguôi.Cô buông hắn ra,đưa đôi tay bé nhỏ lau thật sạch ko để lại một dấu vết nào của nước mắt.Cô ngồi im lặng không nói gì nữa.Cả 2 cứ ngồi như vậy cho đến khi hắn mở lời.

-Nhi này.Anh có một thắc mắc rất muốn hỏi Nhi.

Nguyên Nhi quay sang nét mặt lạnh tanh.Cô nói :

-Anh nói đi.

-Gia đình em vì sao lại chuyển đi đột ngột như vậy?

-Chuyện này....

-Anh chỉ hỏi vậy thôi nếu em thấy khó quá thì bỏ qua cũng được_hắn nói giọng nửa đùa nửa thật.

Nguyên Nhi im lặng không nói gì chỉ thở dài.Nhưng rồi cô lại cất tiếng nói:

-Mọi chuyện là do em.Chắc anh còn nhớ hôm sinh nhật của em chứ.Sau khi em bị bắt cóc,giải quyết xong việc ở công ty.Bố em quyết định đưa em sang Mỹ để bảo đảm tính mạng của em.Ông chấp nhận bỏ tất cả chỉ vì em.Ông ấy không cho ai biết vì sợ chúng lại bám theo gia đình em.Ông ấy luôn luôn nghĩ cho em,em nợ ông ấy quá nhiều.

À ra là vậy sự thật không phải như người ta đồn đại.Bố Nhi thật là một ông bố hoàn hảo,ông thật sự rất thương con vì vậy cũng dễ hiểu thái độ của Nhi lại kì lạ như vậy.

Hắn không hỏi gì thêm.Chờ cho tinh thần cô bé dần ổn định lại hắn mới cất lời:

-Nhi em thấy ổn hẳn chưa anh đưa em về nhà.Anh cũng muốn gặp bố em nữa cũng lâu lắm rồi không gặp mà.

Nghe hắn nói vậy Nhi đứng phắt dậy kéo tay hắn rồi nói:

-Em ổn mà.Mình đi thôi chắc bố em cũng nhớ anh lắm đấy__Nhi cố gượng mở một nụ cười gượng gạo cho hắn yên tâm.

-Mà anh học trường này à.Mà sao anh lại ra đây em thấy m.n vẫn học mà?

Hắn gãi gãi đầu rồi nói:

-À ừ anh mới chuyển tới.Chuyện dài lắm để anh kể em sau nhé.Giờ anh đưa em về đã :)__hắn rất khôn ngoan né tránh ngay.

thế là hai đứa giắt nhau tung tăng đi ra nhà xe để đi gặp bố vợ tương lai.

=====

Để Thế Anh yêu Nguyên Nhi luôn được không mấy ché.Sự vừa nói xong bị ném đá quá :)

20. Chap 19 : Bố?

R.e.e.ngggggg.....

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc buổi học vang lên.Tuấn Anh vội vàng đi thật nhanh tới lớp kiểm tra thẳng em quý tử để còn hộ tống về nhà nữa chứ.Bố cậu mà biết cậu dung túng cho hắn thì có mà toi cả 2 đứa.

Cậu chạy thật nhanh xuống cho kịp.Cậu đi vào đúng lúc hai hot girl nhà ta vừa bước ra khỏi cửa.Thấy trai đẹp mất Hải Yến cứ sáng lên như vừa bắt được tiền.Nhỏ nhìn cậu đắm đuối.

-Chào em.Cho anh hỏi em có thấy Thế Anh đâu ko?_cậu hấp tấp hỏi

Quỳnh Giao quay sang thấy ánh mắt đắm đuối như con cá chuối của nó.Vội lay người gọi:

-Này con kia.Người ta đang hỏi mày đây điếc à?

Đang trong cơn hám trai nghe Quỳnh Giao gọi Hải Yến mới chợt tỉnh.

Cô nàng xấu hổ lắp bắp hỏi lại:

-À lúc nãy anh nói gì vậy nhĩ??

Thế anh cười mỉm trả lời:

-À anh muốn hỏi là em có thấy Thế Anh ko ấy mà.

Cô nàng Quỳnh Giao đứng giữa chả hiểu chuyện gì cứ đứng đực mặt ra.Im lặng như người vô hình.

Hải Yến lúc này đã tỉnh hẳn trả lời cậu bằng nụ cười duyên vô cùng bất thường:

-À Thế Anh hả.Lúc đầu tiết tới giờ em ko thấy cậu ta vào lớp.

-Vậy à.Cảm ơn em nhé.Mà em tên gì nhĩ hôm đấy anh quên ko hỏi?

Cô nàng giả vờ e thẹn trả lời:

-À em tên là Hải Yến.

Cậu cười toe khi thấy vẻ ngượng ngùng của nhỏ. Rồi cậu quay sang hỏi Quỳnh Giao:

-Còn đây chắc là Quỳnh Giao rồi nhỉ? Em mới vào trường 2 tuần đúng ko?

Quỳnh Giao trợn mắt. Nhăn mày mắt liên tục đảo qua đảo lại như rang lạc. Hỏi lại:

-Anh biết cả tiểu sử của em luôn à. Chúng ta quen nhau ko nhỉ. Sao em ko nhớ vậy kìa.

Anh chàng nở nụ cười cực cute nói:

-Không. Trên thông báo trường có gián tên kèm ảnh hs mới anh tình cờ thấy nên biết thôi.

Quỳnh Giao chớp chớp mắt kiểu “ta đã hiểu”.

-Ra là vậy.

Tuấn Anh sực nhớ ra điều quan trọng bây giờ là phải tìm ra đứa em thất lạc. Cậu liền chào 2 nàng rồi đi luôn cho kịp

-Anh có việc phải đi. Chào Giao và Yến nhé ^^

-Vâng_cả 2 đồng thanh

Đợi cho Tuấn Anh đi khuất Quỳnh Giao mới hỏi nhỏ.

-Anh ta là ai vậy??

Hải Yến cười toe toe như con ngất rồi quay qua trả lời:

-HTH học sinh trường mình đấy. Cái anh hot boy mà dạo tao kể mày là anh của tên Thế Anh ấy.

Đối với một đứa đã miễn dịch với trai như nó thì việc đó cũng chẳng quan trọng cho lắm. Với cả sau vụ chạm mắt đầy đau đớn với hấn khiến nó càng căm thù mấy thằng hot boy hơn. Mặt nó tỉnh queo khi nghe xong câu truyện.

-Ừ. Thôi về đi tao nhớ mẹ lắm rồi!!

Rồi nó kéo tay nhỏ chạy thẳng ra nhà xe không để con bé nói thêm lời nào.

T...i...n.....h.....t.....i...n.....h

Bà Trang từ trong nhà hốt hải chạy ra mở cổng.

-Nhi về rồi đấy hả con sao mẹ gọi mãi ko được?

Bà trờng mắt ko hiểu truyện gì đang xảy ra khi con gái mình đi một mà lại về hai. Chưa kịp hỏi ai thì Nhi đã hỏi ngược lại:

-Đt con hết pin. Mà mẹ biết ai đây ko??

Bà nhú mày nhìn từ đầu tới chân hấn. Hấn ngượng ngùng gãi đầu rồi nói:

-Cháu chào bác!!!

-Cậu này là ai vậy? Con mới về mà đã có bạn rồi à.

Nguyên Nhi

-Mẹ kì quá. Sao mẹ nhìn anh ấy kì vậy. Đây là anh Bin con bác Khải này mẹ ko nhớ à??

Lúc này bà mới nở một nụ cười tươi như hoa chào đón hấn;

-À Bin đấy hả. Lớn quá bác nhận ko ra cháu vào nhà chơi. À bố cháu cũng đang ở đây đấy.

Hấn mắt chữ O miệng chữ A hỏi lại:

-Bố ý bác đang nói bố cháu ạ??

21. Chap 20 : Xin Lỗi Con Không Thể

Bà Trang ko nói gì chỉ cười đầy ảm ý. Rồi bà nhanh nhẹn mở cửa mời Thế Anh vào nhà. Trong đầu hấn bây giờ cứ lặp đi lặp lại câu hỏi : sao bố lại ở đây nhỉ, lạ thật.

Hấn sưng sốt khi thấy bố mình mặt bộ vet xám trông thật sang trọng. Ông hướng cặp mắt ko mấy vui vẻ về phía hấn. Ông nói với vẻ mặt lạnh tanh:

-Đúng lúc nhỉ. Bố đang định tìm con đây.

Hấn trau mày. Hỏi lại:

-Sao bố lại ở đây. Chẳng phải bố nói cuối tháng mới về sao?

Ông nhìn hấn ho một tiếng. Rồi lấy trong túi ra chiếc khăn tay lau sơ qua bàn tay, bỏ khăn vào túi. Ông trả lời :

-Con nghĩ sao bố lại về đây nếu ko phải là vì con chứ. Con nghĩ xem mình đã làm chuyện tốt đẹp gì rồi?

Hấn nghĩ đi nghĩ lại. Những chuyện vặt vãnh trên trường mọi lần ông đều cho người giám sát và giải quyết êm đẹp. Bởi lẽ công việc bên Mỹ rất bận bịu nên chuyện học hành, chăm sóc con ông đều thuê người làm tất tần tât. Vậy tất nhiên ko phải vì việc vặt ban sáng mà ông phải lặn lội từ nước Mỹ xa xôi xinh đẹp về đây rồi. Thế thì chuyện gì chứ???

Ta đây ko hề gây chuyện gì thì cần gì phải sợ. Nghĩ rồi hấn thản nhiên trả lời. Bộ mặt cực tỉnh và đẹp trai:

-Con chả làm gì sai trái cả. Bố đùa thế ko vui đâu đấy. Con nghĩ có lẽ chuyện này phần nhiều liên quan đến bố thì đúng hơn.

Mắt ông đảo qua đảo lại. Bực hết sức.

-Con làm gì ở trường bố đều biết cả đấy. Nhưng chuyện đấy bố tạm tha cho con. Có một chuyện quan trọng hơn bố cần nói với con. Ngồi xuống đi.

Hấn chỉ biết cười trừ nhanh chóng ngồi xuống ghế. Cuộc chiến kết thúc. Bà trang và Nhi ko biết nói gì chỉ biết đứng cười ko biết tả sao với cặp bố con bá đạo này. Rồi bà Trang xin phép đi lên phòng trông ông Nam.

Ông mãi cãi nhau với hấn mà quên mất Nhi xinh đẹp đang đứng ngơ như con gà mơ ko biết nói gì. Ông quay qua Nhi hỏi:

-Chắc cháu là Nhi à. Càng lớn càng xinh.

Nhi ngượng đỏ cả mặt. Lúng túng trả lời:

-Dạ cháu chào bác. Bác quá khen rồi ạ.

Ông cười hiền. Đưa tay lên xem đồng hồ rồi ông gấp gấp nói:

-Cháu vẫn nhút nhát như lúc bé. Cũng trẻ rồi nhỉ. Cháu ngồi xuống đi bác có chuyện muốn nói.

-Thực ra bố về đây là để tính chuyện của 2 đứa.

Hai cặp mắt tròn xoe nhìn nhau chả hiểu gì. Rồi cả hai cùng quay phắt qua phía ông Khải hét lên:

-CHUYỆN CỦA CHÚNG CON.

Ông cười rồi nói tiếp:

-Chuyện bác Nam bị bệnh chắc con biết chứ?

-Vâng chuyện đó con biết nhưng sao ạ? _hấn trả lời.

Ông dừng lại một lúc thở dài. Rồi lại nói tiếp :

-Lúc trước bố với bác Nam có bàn với nhau nếu sau này con với Nhi lớn sẽ gả Nhi cho con. Dự là sau khi con với Nhi có công việc ổn định sẽ làm đám cưới. Nhưng bây giờ bệnh tình bác ấy thế này nên bác muốn trước khi nhắm mắt được nhìn thấy các con làm đám cưới. Hai đứa cố gắng giúp bác hoàn thành tâm nguyện nhé.

Hắn đi thẳng ra ngoài,lấy xe chạy thẳng.Hắn đâu hay biết ông Nam đã đứng đó từ bao giờ...

Cơ mà nó ko nghe thì phải.Nó đã rước em xe đạp điên oách xà lách đi xa mất rồi.

Nó ít đi chơi nên hể nó nói đi chơi là mẹ nó cho đi ngay.Được cái ngoan hiền dễ bảo học giỏi,nhiều khi đâm đầu vào học mẹ nó còn phải khuyến khích đi chơi nữa chứ chẳng đùa ;)

[...]

Phù một chết đi được cuối cùng cũng đã tới nơi.Nó bước vào quán vào thấy con bạn nó cười toe.Hải Yến đưa tay ra hiệu cho nó tới ngồi.Vừa bước tới thì ôi thôi.

Không những có mình nó mà có thêm 2 cha nội đang ngồi bên cạnh.Thấy nó hai tên kia mắt sáng lên nhìn ko chớp mắt.

Nó trừng mắt nhìn Hải Yến.Nhỏ giả vờ làm mặt ngơ nai tơ kiểu:” tôi có làm gì đâu”

Nó lại gần bàn lia ánh mắt giận dữ lại chỗ nhỏ ý hỏi vì sao lại xuất hiện hai tên này.Hiểu ý Yến vội nói:

-À đây là ông anh tao,còn đây là bạn học đàn_nó chỉ về phía 2 tên kia.

-Còn đây là Quỳnh Giao bạn em_rồi nhỏ kéo nó ngồi xuống ghế bên cạnh mình.

-Chào em rất vui được làm quen với em.Anh tên Tuấn_tên áo trắng nói.

-Chào bạn mình là Sơn_tên áo xanh.

Cả hai tên này trông đều đẹp trai và cách ăn mặc có lẽ cũng ko phải dạng vừa.Nhưng đối với Thế Anh của chúng ta thì vẫn kém xa

-Vâng.Chào_nó nói giọng lạnh tanh.

Nó nói nhỏ vào tai H.Y.Rồi cả hai xin phép đi vào nhà vệ sinh.Vừa bước nó đóng cửa cái rầm làm Yến nghĩ đến một vụ thảm sát đầy máu sắp diễn ra.

-Mày định bày trò gì nữa đây.Nói mau_nó nhìn thẳng vào nhỏ giữ chặt tay nhỏ.

Hải Yến thấy thế vội gỡ tay nó ra rồi quát:

-Mày điên à trò gì đâu.Chẳng qua người ta hâm mộ mày nên tao giúp mày làm buổi ọp fan để giao lưu với Fan mà.Bình tĩnh nha tình yêu_rồi nhỏ cười nhe răng.

-FAN.Mày đùa tao à con kia.Không chú thích.Tao về đây_nó nói tỉnh bơ.

-Thôi mà đã đến rồi ngồi chơi xí rồi về ăn mặc đẹp gứ thể này mà.Mày mà về đừng có mà bạn bè gì nữa đấy_nhỏ nói giọng hờn dỗi.

Nó nghĩ một hồi rồi nói:

-Được rồi tao ở lại.Nhưng nửa tiếng thôi đấy_nó nói rồi nở một nụ cười trông nguy hiểm cực.

^^

ai muốn tặng chap sau cmt tớ tag vào nha :)

23. Chap 22: Lạc

Sau khi Quỳnh Giao đồng ý ở lại hai đứa lại dắt nhau đi ra ngoài.Trông mặt nó toát lên vẻ gian tà vô cùng nhưng con bạn thì không để ý lắm.Vừa thấy hai “công túa” đi ra hai chàng vội cuống quýt kéo ghế cho hai ả ta ngồi.

Rồi tên Tuấn giọng thân mật hỏi nó:

-Thế Quỳnh Giao muốn uống gì nhỉ để anh gọi giúp cho.

Nó làm bộ dạng lăm la lăm léc,rúc rúc ngón tay tỏ vẻ ngại ngần trả lời:

- À em em.Gì cũng được ạ!

Lúc này tên Sơn nhìn bộ dạng ngại ngùng của nó.Thấy thích thú vô cùng,Sơn cười khanh khách trong khi bộ mặt ai cũng đang rất nghiêm túc.Sau một hồi nhìn xung quanh,cảm thấy mình hơi quá khích,tên này bắt đầu đánh trống lảng quay sang hỏi nó:

-Ừm.Hay mình gọi kem cho Giao nhé.Kem ở đây ngon lắm á nha.

Được dịp đi ăn “free” tội gì mà không ăn cho nó chừa cái tội dám gài chị mày đây hehe.

Nghĩ vậy nó lại giả bộ nai tơ cắn môi rồi trau mày điệu bộ đáng yêu làm hai chàng chết ngất.Nàng ta nhẹ nhàng cất tiếng nói:

-Ừ bạn Sơn gọi giúp mình 1 ly kem sôcôla nha.1 ly kem dâu nè.1 ly kem trái cây nữa nha.Cảm ơn bạn.

Sơn với Tuấn lúc này mới trợn tròn mắt hoảng vô cùng.Hải Yến tức tối quay sang nó ghé vào tai nói gì đó mà chỉ có nó và nhỏ nghe được.Nhưng nó lơ luôn giả vờ không nghe thấy gì.

Sơn gọi tất tần tật các thứ cô nàng vừa gọi.Kem được mang ra nhanh chóng.Hai tên nhìn nó ăn hết ly kem này đến ly kem khác.Tuấn và Sơn vã hết cả mồ hôi hột,ón lạnh không giám ăn chỉ ngồi nhìn nó.Hải Yến thì cảm thấy sắp có chuyện chẳng lành vì bình thường nó có thể đâu.Đang mãi ăn ngược mặt lên thấy ai cũng nhìn mình đăm đăm.Thấy nó nhìn 2 chàng vội quay mặt đi hướng khác.Cô nàng trau mày nói:

-Ồ sao mọi người không ăn đi.Hay để mình ăn giúp cho.Để lâu kem chảy thì phí ra.

-Ừ Giao ăn đi_hai tên cùng đồng thanh rồi đều đẩy ly kem của mình về phía nó.

Hai tên này bắt đầu cảm thấy ngán ngán.Nghe lời giới thiệu từ Hải Yến thì đây là một cô nàng xinh xắn,đáng yêu và đặc biệt là thông minh.Nhưng khi tiếp xúc với nó thì mọi ý nghĩ lúc trước phải tán cho bằng được nhưng bây giờ ý định đó chưa kịp loé sáng thì đã bị dập tắt hoàn toàn.

Thấy thái độ của hai tên này nó muốn phọt cười.Cơ mà cố gắng kìm chế nó vội kéo ly kem từ phía Sơn về phía mình.Nó nhanh chóng đưa ly kem lên cao móc ngón tay út vào để ly rồi thả lỏng bàn tay cho ly rơi tự do xuống ngay đầu bạn Sơn.

Thật tội nghiệp cậu bé chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người Sơn đã phủ kín kem sôcôla rồi.Hắn trừng mắt nhìn Giao rồi lấy tay vuốt bớt kem đang chảy xuống cổ.Nó tỏ ra ăn năn hối lỗi vô cùng mặc dù tất cả chỉ là cố tình mà thôi.

-Xin lỗi bạn Sơn nha.Mình hậu đậu quá.Lỡ tay làm đổ kem dơ hết áo bạn rồi.Thực ra mình ko cố ý đâu tại ly kem lạnh quá mình bị tuột tay_rồi nó lấy giấy giả vờ phủi phủi áo cho hắn:)

Hải Yến thấy thế vội đỡ lời cho Quỳnh Giao để gỡ rối tình thế.Dù biết chắc chắn con bạn đang giở trò:

-Sơn có sao ko.Tại con Giao vụng quá tại nó sơ ý thôi.Sơn bỏ qua nha.

Xung quanh ai cũng nhìn hắn với ánh mắt thương hại.Vì ai cũng biết nó cố tình mà. “Đẹp trai thế mà bị con nhỏ troll cú đau vãi.Tội ảnh quá hà” tên gay bên kia nói vọng sang.

Sơn cố gắng kìm chế nhìn nó rồi nói :

-Ừ ko sao đâu.Thôi Sơn về chuẩn bị đi học nữa.Mọi người ở lại nói chuyện vui vẻ_Rồi hắn quay sang vẫy chị phục vụ,rồi nói

-Chị ơi thanh toán giúp em bàn này.

Sau màn giành trả tiền giữa Tuấn và Sơn.Trả tiền xong Sơn đứng dậy chào rồi rời ra về ngay về mặt vô cùng khó chịu.Hải Yến cũng chẳng giám giữ kéo nó phá luôn chuyện của Tuấn và nó thì khốn.Nó thì cứ ngồi vén miêng lên cười.

Giờ chỉ còn lại Tuấn và Yến đang say sưa nói chuyện.Nhân cơ hội cả hai không để ý nó định chuồn luôn vì sợ nhỏ bạn xử đẹp vụ phá hoại xem mất vừa rồi thì khốn.Mai mỗi kiểu này Yến đã gài nó mấy lần nhưng đều thất bại vì bị nó phá đám.

Vừa bước ra khỏi ghế.Đã nghe thấy giọng Yến:

-Mày đi đâu đấy con kia?

Nó biết đã bị Yến phát hiện nên quay đầu lại cười rồi trả lời:

-À tao vào nhà vệ sinh.Mày với anh Tuấn cứ nói chuyện tiếp đi đừng quan tâm đến tao.

Rồi nó quay đầu đi ra hướng nhà vs.Con bạn đã yên tâm phần nào và ko nhìn nó nữa.Lúc này nó mới chạy thẳng ra ngoài lấy xe chạy bán sống bán chết.

Đi được một đoạn nó nghĩ bụng thế nào nhỏ cũng quay về nhà tìm nó để hỏi tội nên tạm thời tránh đi thì tốt hơn.Mới 6h15' còn sớm chán nhưng bây giờ phải đi đâu chứ??

Đúng rồi ra công viên.Vừa yên tĩnh lại vừa mát mẻ.Nghĩ rồi nó bèn chạy xe thẳng ra công viên.Ái chà đúng là đời không như mơ mà.Công viên gì mà toàn muỗi không là muỗi.Đã thế lại còn đông nghẹt người đi qua đi lại chóng cả mặt.Đó là còn chưa kể mấy cặp đang yêu nhau ra đây hẹn hò ngồi hôn nhau không chút ngại ngùng.Thật là hại não.Sau một hồi ngồi vắt óc suy nghĩ nó quyết định lại tiếp tục đi nhưng lần này chả biết đi đâu.Thôi thì dạo quanh hóng gió vậy.

Nó mới chuyển đến đây ở nên cũng chưa đi đâu được nhiều.Với lại học hành bù đầu thời gian đầu mà chơi với chả chơi.Hôm nay có dịp tiện thể đi ngắm cảnh luôn.Đi từ đường này đến đường khác.Đi một hồi cuối cùng nó nhận ra mình đã bị lạc vì nó mới chuyển đến đây chưa đầy 1 tháng và xui xẻo hơn cả là xe đạp đã hoàn toàn hết điện.Móc điện thoại ra pin còn đúng 2% vừa sáng lên đã tắt nguồn ngay.Chết tiệt!!!Hải Yến chỉ cho nó đủ thứ đường nhưng cuối cùng nó chả nhớ gì.Và đây chính là quả báo của việc hại người đây cô nương ạ.

Con đường khá vắng vẻ và tối.Xe thì hết điện ko bật đèn được nên nếu càng đi thì càng lạc thêm.Nó đứng yên nhớ thật kĩ đường mà nãy mình đã đi vào đây nhưng ko tài nào nhớ nổi.Đường này vắng vẻ quá ko có ai để hỏi cả.Từ xa có một bóng người đang tiến về phía nó.Nó mừng vô cùng đang định hỏi đường thì 1 tên xăm xỏ đầy người lại gần nó cười lớn như bắt được vàng.

-Chào cô em xinh đẹp sao em lại đứng đây một mình thế này.Có cần anh giúp không nào?

Thôi xong.Dù có ngu đến mức độ nào nghe giọng điệu của tên này cũng nhận ra không phải đứa tốt đẹp gì rồi.Đang này nó lại là một đứa với chỉ số IQ cao ngất trời thế này.Có thể đây là địa bàn hoạt động của chúng.Nếu cứ gào ầm lên,la làng la xóm như trong phim thì đúng là tự lòi mình vào con đường chết.Cách tốt nhất bây giờ là dùng mĩ nhân kế.Đúng mĩ nhân kế.

Nghĩ vậy nó làm mặt nũng nịu ra vẻ ỏng ẻo nói:

-Anh tha cho em.Chồng em nó chuẩn bị ra kiếm em rồi nó đánh em chết.Thằng này nó du côn lắm anh à.

Nó cố gắng dùng động từ mạnh để miêu tả "chồng tương lai chỉ mong tên ngày thấy khó mà lui.Ai ngờ tên này cũng ko phải dạng vừa hần suy nghĩ một lát rồi nửa tin nửa ngờ hỏi lại:

-CÁI GÌ CỜ?Em đang đùa với anh đấy à.Trông xanh non thế này mà bảo có chồng con á.Anh ko tin.

Nói rồi tên này nhìn nó cười sặc sặc.Lúc này nó cảm thấy ko được bình tĩnh cho lắm.Biết hần ta sẽ không tha cho mình nó lấy hết can đảm hỏi lại:

-Anh tin ko thì tùy.Nhưng tránh đường cho tôi đi.

Tên du côn nhếch mép rút một điều thuốc kê lên miệng hút một hơi dài.Nhả khói thuốc bay tứ tung.Hần vứt ngay điều thuốc đang còn đỏ xuống đất lấy chân giậm lên rồi gi gi qua lại cho điều thuốc tàn hẳn.Rồi hần quát với chất giọng cực nhẹ:

-Con ranh!!1tao không thích đấy.Sao hử mày.Trông cũng xinh mà nói chuyện hơi láo rồi đấy.Đng chọc tức anh mày rõ chưa_tên du côn vừa nói vừa giữ chặt tay nó.

Quỳnh Giao hoảng vô cùng lấy hết sức giằng tay hần ra.Rồi nó hét lên

:

-Thả ra.Đồ bạn hoạn.Đồ dơ bẩn.

Hắn tát vào mặt nó ko chút thương tiếc.Rồi nắm tay nó ngày một chặt hơn hẳn quát:

-Mày ngon đã thế tao cho mày biết tay.

Nó sợ hãi ko khóc thét lên.Không thể làm gì được hắn ta quá khỏe.Đang trong lúc nó tuyệt vọng nhất thì bỗng nhiên có ai đó lại gần đập thẳng vào bụng tên kia và hét lên:

-Thả ra.Thằng khốn nạn.

Ai muốn tặng chap sau nữa cmt nào.Sẵn cho ý kiến về chap luôn nha :)

24. Chap 23 : Người Yêu???

Chúc mấy chế đọc truyện vui vẻ ;)

.....

Lúc này nó mới ngước mặt lên nhìn cho kĩ ân nhân cứu mạng.Thật tình cờ và thật bất ngờ.Là tên “cẩu tạp chủng”.Không bây giờ phải gọi là Thế Anh chứ nhỉ.Ồi anh hùng của đời Giao.

Tên du côn bị đánh đột ngột nên vắng ra khá xa.Nhân cơ hội này nó kéo tay Thế Anh leo lên xe rồi lấy lại bình tĩnh nói :

-Nhanh.Lên xe chạy mau còn kịp.

Hắn vẫn đứng với vẻ mặt bình thân nhếch mép trả lời:

-Sao phải chạy.Muốn thì cậu chạy một mình đi.Đồ khùng.

Nó liếc xéo hắn rồi thả cánh tay đang nắm tay hắn ra.Hét to:

-Cậu khùng thì đúng hơn đấy.Muốn chết thì cứ đứng yên đó đi.

Hắn ko thèm để ý đến lời nó.Hắn quay lưng tiến gần lại phía tên côn đồ đang nằm rên trên mặt đường.Cú đá khá mạnh làm tên này ko thể đứng dậy được.Hắn nhìn tên du côn và nói:

-Nhìn kĩ tao đây.Có biết ai ko,lần sau có chọc gái thấy người yêu tao thì né xa ra nghe ko hả.Có ngày ko có xác mà mang về nữa đấy nghe chưa?

Tên này nhìn một hồi rồi cuộc cũng nhận ra hắn cúi đầu rồi nói :

-Vâng thưa anh Bin.Lần sau em ko dám thế nữa đâu ạ.

Hắn có vẻ hài lòng về câu trả lời của tên này.Cười nhạt rồi nói:

-Vậy thì tốt.Nhớ những gì mày nói đấy nhé.

-Vâng đại ca đi ạ_tên này nói với theo

Hắn nói rồi kéo tay nó đi cứ như kiểu người yêu thật í.Nó thì cảm thấy khó chịu vô cùng cố gắng giằng bàn tay ra nhưng ko thể.Hắn xồng xộc kéo nó ra ngoài xe rồi nói cụt ngủn:

-Chở đi.

Nó giằng tay ra khỏi tay hắn rồi hét lên :

-Gì cơ?Cậu đang đùa tôi à tôi thế này cậu thế này mà bắt tôi chở á.Mà còn cái vụ ban nãy cậu nói ai là bạn gái cậu chứ tôi còn chưa xử đấy.Đồ hâm.

Hắn nhăn mặt hỏi lại:

-Tuỳ cậu thôi.Hay là để tôi dắt cậu lại chỗ ban nãy cho tên kia cho nó xé xác cậu ra nhờ.Với cả tôi nói cậu là người yêu tôi đấy sao nào?Thích lắm ở trong đó chứ giả nai.

Nó nghĩ thầm trong bụng dù gì hấn cũng cứu mình nên thôi chờ tí cũng ko chết ai.Nhưng tất cả chỉ là nguy biến vì sợ quay lại chỗ tên du côn ban nãy.Nghĩ rồi nó nói:

-Thôi được rồi coi như số tôi đen.Lên xe đi.

Hấn bộ mặt lạnh tanh leo tót lên yên sau ngồi ko chút do dự.

Nó gồng mình lên đạp mãi mới lên nổi cái dốc.

Lúc đầu hấn nghĩ xe đạp còn điện nên mới bắt nó chở.Ai ngờ bây giờ thấy nó đạp thế này đúng là thương thật.Làm trai ai làm thế.

Hấn liền ghé vào tai nó nói như ra lệnh :

-Xuống xe.Mau!!!

Nó vẫn im lặng tiếp tục đạp cho đến khi hấn quát lên:

-Có xuống ko thì bảo.Tôi mà ôm thì đừng trách đấy.

Vừa nghe đến đây nó thắng xe gấp làm xe giật mạnh về phía trước.Nhưng đáng tiếc thay hấn đã xuống xe từ lúc nào nên ko xảy ra tình huống hấn ngã vào lưng nó như trong phim.Nó trợn mắt lên miệng bặm chặt,đôi mắt rướm rướm như sắp khóc nói :

-Cậu đừng nghĩ cậu cứu tôi lần này thì bắt tôi làm gì tôi cũng phải làm nhé.Cậu quá đáng vừa thôi chứ.Từ khi gặp cậu ko ngày nào tôi được yên.Cậu tránh xa tôi ra.

Nói rồi nó đẩy hấn ra không một chút thương tiếc.Hấn tức giận hét lên:

-Ừ đấy tôi thế đấy.Có ai coi tôi là gì đâu chứ.Tất cả các người đều là một lũ dối trá.Một lũ vô lương tâm.Cút hết đi.

Hấn nói rồi chạy ra bụi cỏ gục đầu xuống đấm túi bụi vào hòn đá gần đó làm máu từ tay chảy ra rất nhiều.

Nó vẫn đứng như trời trồng cổ họng nghẹn đắng ko nói nên lời.Phải chăng nó đã quá lời rồi,dù sao hấn cũng cứu mạng mình.Nghĩ vậy nó từ từ dắt xe đi lại gần hấn rồi nói :

-Xin lỗi tôi giận quá nên hơi quá lời.Dù sao cậu cũng cứu tôi.

Hấn vẫn im lặng ko nói gì cả.Nó lục ví hết ngăn này đến ngăn kia,xui xẻo thay băng cá nhân đã hết.A!!!vẫn còn ít giấy thơm.Nó cầm miếng giấy lên từ từ đặt vào chỗ máu đang chảy.Hấn bật dậy đẩy nó ra xa gất lên :

-Tránh ra!!!Không phải giả vờ.Đồ dối trá.Đạo đức giả.

Nó giận vô cùng.Mà mỗi khi giận ko hiểu sao nước mắt nó cứ ứa ra ko thể kìm chế được.Nó nói trong nước mắt:

-Tôi biết cậu ko ưa gì tôi.Nhưng ko cần nói tôi dối trá đâu.Vì cậu cứu tôi nên tôi mới giúp cậu bằng vết thương lại thôi.Còn nếu cậu ko muốn tôi cũng ko ép.

Nói rồi nó đứng dậy lau nước mắt bước được vào bước thì bỗng có một bàn tay ấm nóng nắm chặt lấy tay nó và nói với chất giọng lí nhí:

-Xin lỗi.Đừng đi.

Nó quay đầu lại ngó mặt ra như ko nghe thấy gì.Nó hỏi lại lần nữa cho chắc:

-Cậu nói gì???

Hấn giọng khàn đặc vì hét nãy giờ :

-Đừng đi_hấn vẫn nói cực ngắn gọn và xúc tích.

Máu từ tay hấn chảy đầm đìa sang tay nó.Hấn vội bỏ rút tay ra khỏi tay nó thật nhanh, ko để nó nhìn thấy.Nhưng nó đã kịp giữ lại.

-Máu chảy nhiều quá.Đề lâu sẽ nhiễm trùng đấy.Đưa tay đây.

Hắn im lặng nhưng ko rút tay lại nữa mà để cho nó bằng bó.Nó lấy từng miếng giấy thơm đắp lên thật tỉ mỉ.Hắn cứ mãi nhìn theo khuôn mặt dễ thương,đôi bàn tay đang hí hoáy bằng bó trông đến thương.

Sau vài phút cặm cụi bằng bó cuối cùng tác phẩm đã hoàn thành.Trông cũng ko đến nỗi nào.Mãi mê bằng mà nó ko hề để ý hắn đang say sưa nhìn nó.Nó ngược mặt lên thấy ánh mắt của hắn vội cup mắt xuống bối rối nói :

-Cậu đừng nhìn tôi cái kiểu đòi nợ như thế có được ko?

Hắn vội quay đi khuôn mặt lộ ra vẻ bối rối mà từ trước đến giờ nó chưa bao giờ.Nó cười khúc khích rồi đưa bàn tay đã bằng xong khoe với hắn như trẻ con khoe đồ chơi:

-Tén...tén...tén...tén...xong rồi nè.Đẹp quá đi mất.

Hắn nhìn bộ dạng đáng yêu của nó không thể nhìn được.Hắn quay sang cười tươi vô cùng :

-Cậu tự sướng quá rồi đấy.Trông như con dỏ.

Nó cắn chặt môi để lộ hai cái răng hở trông đáng yêu vô cùng:

-Này cái đồ hâm kia.Mẹ cậu ko dạy cậu là ko được chọc ghẹo con gái à.Khổ thân quá cơ.

Hắn đang từ trạng thái vui lv max chuyển sang trạng thái đóng băng hoàn toàn.Nụ cười ảm áp biến mất thay vào đó là khuôn mặt lạnh tanh ko cảm xúc.Ai nhìn vào cũng cảm thấy lạnh sống lưng.Hắn hét lên:

-IM ĐI!!!TÔI KHÔNG HỀ CÓ MẸ.RỒ CHƯA!!!

????????????????????

Giữa tháng 7 hoàn truyện chịu ko mấy chế.Cho ý kiến nha :)

25. Chap 24: Về Nhà

Cờ hào.

Không biết hắn có phải là người không mà thoát cái là biến hình ngay được như vậy.Thái độ của hắn làm nó cảm thấy rung mình.Câu nói của nó nghe thì thấy bình thường nhưng đối với hắn lại rất to tát.Nó nghĩ thầm : “có lẽ mình đã khơi lại nỗi đau khá lớn trong lòng cậu ta nên cậu ta mới xử sự như vậy”.Nghĩ rồi nó đưa ánh mắt từ từ qua phía hắn rồi nói thật nhỏ đủ cho hắn nghe thấy :

-Xin lỗi!!!vì tôi ko biết mà.Tha lỗi cho tôi đi.

Nói thì nói thế thôi chứ trong đầu nàng có ý định hết cả rồi đấy.Một phần cũng thấy hắn đáng thương cơ mà phần nhiều là có mục đích :)

Hắn cảm thấy nó không giống những cô gái mà hắn từng tiếp xúc.Nhiều lúc lì lợm thật nhưng cũng đáng yêu vô cùng.Chẳng qua nó nghĩ gì nói vậy mà thôi.Lúc mới quen hắn cực kì ghét nó nhưng giờ thì đỡ nhiều rồi.

Hắn quay mặt lại nhìn nó rồi nói:

-Thôi bỏ qua đi.Cậu cũng ko cố ý mà.

Nó cười lộ răng khểnh trông dễ thương thật.Hắn cứ nhìn nó mãi làm nó ngại vô cùng chỉ muốn bốc hơi khỏi đây ngay lập tức.Nó cúi mặt rồi lại ngược mặt lên gặp ánh mắt của hắn lại cúi gằm mặt xuống.

Tính nó vốn hiếu kì.Thực sự ko muốn nhiều chuyện nhưng chuyện này quá khó hiểu ko thể ko hỏi được.Nó quay sang hướng khác rồi nói:

-Thế Anh này...

Hắn ngạc nhiên vì lần đầu tiên nó gọi tên hắn với cái giọng tử tế thế này.Hắn hỏi lại:

-Cậu gọi tôi à.Nghe có vẻ khó khăn quá cơ.Lần đầu tiên thì phải?

Nó thở dài rồi nói:

-Có mỗi tôi cậu ko gọi cậu thì gọi ma à ?Lúc trước tôi ghét cậu lắm lắm luôn.Nhưng giờ đỡ nhiều rồi,giờ chỉ muốn giết cậu thôi.Hihi.

Hắn nghiêng răng ken két.Hỏi lại:

-Thật là muốn giết chứ?

Nó cười nhe răng trả lời:

-Không.Mà này tên ban nãy cậu quen à?

Hắn đưa tay lên trán kiểu suy nghĩ rồi hỏi lại.

-Tên nào???À thằng ban nãy á.Không quen.

Nó chớp chớp mắt hỏi lại:

-Thế à tôi tưởng cậu quen hắn chứ.

Hắn nhìn nó rồi nói :

-Chỉ là đưa xe cùng vài 3 lần nên nó nhớ mặt thôi.Mà có chuyện gì à?

-Không tôi hỏi thế thôi.

Nó nhìn xung quanh trời đã tối đen như mực nó hét lên:

-Thôi chết!!!Trời tối om rồi.Cậu có thể đưa tôi ra khỏi đây ko?

Hắn tròn tròn mắt,ngạc nhiên hỏi lại:

-Gi?Cậu sợ tên ban nãy bắt cóc cậu đi à?

Nó đưa tay khua khua qua lại.Cổ lắc lên tục rồi nói:

-Không phải thế.Tại tôi.....nó áp úng

Hắn trau may hỏi lại:

-Vậy tại cái gì?

Nó cúi mặt lí nhí nói:

-Tại tôi ko biết đường.Tôi lạc vào đây nên ko biết đường về.Phiền cậu...

Nó chưa kịp nói hết câu đã được nhận tràng cười vô cùng thích thú của hắn làm nó ngượng chín mặt.Nó ngược khuôn mặt đang đỏ ửng vì giận lên hỏi lại:

-Đáng cười lắm à???

Thấy thái độ của nó cũng tội nghiệp thật.Hắn cố gắng lắm mới nhin được cười lấy lại vẻ nghiêm túc hắn nói :

-À không chỉ hơi buồn cười một tẹo thôi.Mà tôi hỏi này cậu ko biết đường thật đấy à.Mà sao cậu vào được đây hay vậy?

Nó cảm thấy khó chịu vô cùng.Nó nói với giọng gắt gỏng:

-Cậu hỏi cứ như hỏi cung ấy.Hỏi lia lịa thế ai mà trả lời cho nổi.Thế cậu có đưa tôi ra khỏi đây ko thì bảo?

Hắn giành lấy chiếc xe rồi hất mặt ra sau ra hiệu cho nó ngồi lên xe rồi nói:

-Lên mau!!!

Nó ko nói gì lẳng lặng ngồi lên xe để hấn chở. Cả đoạn đường dài hấn và nó không hề nói với nhau câu nào. Đi một đoạn đã ra tới đường lớn. Nó mừng rỡ hét lên:

-Yehhh. Được về nhà với mẹ rồi...

Hấn ngồi đằng trước ko nhìn được cười. Chưa bao giờ hấn thấy đứa con gái nào “trẩu” như nó.

Đi được một đoạn khá xa. Nó chợt nhận ra đường này ko phải đường đi về nhà nó. Nó vội giật thật mạnh áo hấn rồi nói :

-Này cậu đưa tôi đi đâu vậy. Tôi muốn về nhà.

Hấn bóp thắng thật nhanh làm người nó ngã ngay vào lưng hấn. Nó vội lấy tay đẩy lưng hấn ra rồi trở lại tư thế ngồi ban đầu. Người run lên mặt thì đỏ như gấc. *Chỉ ngại*

-Cậu có nói nhà cậu ở đường nào đâu mà tôi biết được_hấn cúi lên

Nó xì mặt rồi nói :

-Đưa tôi qua đường Lý Thường Kiệt đi.

Hấn quát:

-Thế sao ko nói sớm. Làm mất công đi qua đây. Biết mỗi chân ko.

Thế là hấn quay xe ngược lại. Đi được một đoạn thư bỗng dưng có một chiếc ô tô khá sang trọng bám theo sau xe hấn. Một người trong xe thò đầu ra khỏi cửa xe hét lớn:

-Thế Anh. Dừng xe lại ngay.

Hấn và nó cùng quay đầu lại. Hấn nhìn thật kĩ người đàn ông đó rồi nhanh như cắt hấn cầm đầu cầm cổ đạp xe chạy thật nhanh với hy vọng mong manh sẽ thoát kịp ông ta.

Nhưng cuộc đời thật éo le quá mà. Xe đạp làm sao chạy nhanh hơn ô tô được cơ chứ. Xin chia buồn với bạn nam nhé. Chiếc xe ô tô sang chảnh đã hạ cánh an toàn trước chiếc xe đạp bé nhỏ của hấn. Chặn đường làm cho hấn ko thể đi tiếp phải dừng lại.

Hấn như người mất hồn. Cứ im lặng đứng nhìn thẳng về phía trước ko nói một lời nào. Người đàn ông mặc bộ đồ vet màu đen. Với phong thái vô cùng lịch lãm. Bước ra sau là một anh chàng với khuôn mặt điển trai. Anh ta mặc một chiếc quần bò rách và một chiếc áo sơ mi đơn giản nhưng lại toát lên sự sang trọng kì lạ. Không ai khác ngoài Tuấn Anh lãng tử nhà ta.

Ông ta lại gần. Hấn nhìn thẳng vào ông và nói:

-Con đã nói rồi chuyện đó con ko đồng ý. Nếu bố cứ ép con thì con sẽ ko quay về nhà nữa đâu.

Ông trừng mắt lên tát vào mặt hấn và nói :

-Mày nói gì? Thằng bất hiếu. Vì một đứa con gái mà mày bỏ nhà đi à. Có giỏi thì đi luôn đi. Tao ko có đứa con như mày.

Cách mà hấn và ông ta nói chuyện nghe ko giống bố con cho lắm. Nó biết nếu mình xía vào chuyện này thì ko hay cho lắm. Với chả nghe cũng chả hiểu mô tê gì nên cách tốt nhất ngay bây giờ là im lặng. Tuấn Anh thì ko như nó vì đây là bố và em trai cậu ta mà. Cậu liền chạy ra nói đỡ cho hấn :

-Bố bớt giận. Bin nó còn nông nổi chưa hiểu chuyện, bố đừng đánh em.

Rồi cậu quay sang hấn :

-Bin theo anh và bố đến bệnh viện đi bệnh tình bác Nam rất nguy cấp.

Nó thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cứ đứng đó im lặng mà nhìn.

Hấn lúc này mới bắt đầu lấy lại bình tĩnh hấn nhìn cậu rồi hỏi lại:

-Anh nói sao.Bác Nam bị làm sao?

Cậu nói giọng vô cùng hấp tấp:

-Không có nhiều thời gian nữa đâu.Đến đây anh sẽ nói cho em sau.Giờ thì lên xe cùng đi.

Hắn quay sang nó rồi quay lại phía Tuấn Anh nói :

-Còn Quỳnh Giao.Phiền anh đưa cậu ta về giúp.

Quỳnh Giao sau khi nghe hắn nói vội khua tay rồi nói:

-Không sao đừng lo cho tôi.Tôi tự về được mà.Ko cần đâu.

Tuấn Anh quay sang hắn và nói:

-Để anh đưa Giao về giúp cho em yên tâm.Em mau vào bệnh viện đi bác ấy rất muốn gặp em.

Hắn nhìn hắn về yên tâm rồi quay sang nó :

-Ừ thôi em đi.

Tôi đi đây nhớ để Tuấn Anh đưa về nhé.

-Ừ thôi đi đi.Đưa Giao về rồi anh đến đó sau.

Hắn hấp tấp bước lên xe ô tô cùng ông chiếc xe lao đi với vận tốc khá nhanh.Làm cho cô nàng đứng như trời trồng ko kịp nói gì thêm.

Nó đứng im như người mất hồn.Tuấn Anh vội lay người nó rồi nói với chất giọng chững chạc.

-Giao anh đưa em về nhé.Sao đứng như người mất hồn vậy?

Sau khi nghe cậu gọi nó giật mình.Vội trả lời.

-E.m ko sao.Anh đưa em ra đường Lý Thường Kiệt với ạ.Tại em mới chuyển đến ko quen đường nên bị lạc.

Cậu nhìn nó cười hiền rồi nói :

-Lúc bố anh đưa đi nên anh ko mang xe theo.Anh mượn xe hộ tống em về nhé.

Nó ngại ngần trả lời :

-Vâng.

Cả đoạn đường dài mà cả hai ko nói với nhau câu nào chỉ về “Đằng trai” ngại mà “Đằng gái” thì cũng ngại.

Đã tới đường Lý Thường Kiệt nàng ta bẽn lèn nói thật nhỏ :

-Dừng ở đây được rồi.Cảm ơn anh đã đưa em về.Anh lấy xe em về đi mai mang lên cũng được.

Cậu dừng xe bước xuống xe gãi gãi đầu ngại ngần nói :

-Thôi ko cần đâu để anh kêu chú anh đến chỗ cũng được mà.Em cứ về đi.

Nó then thùng ko biết nói gì ngoài hai từ cảm ơn.Rồi lấy xe đi thẳng, bởi vì nó biết nơi này ko nên ở lại lâu nếu ko muốn mất mạng.

[...]

Kết.....

Nó dừng trước căn nhà có hàng bông giấy màu cam.Nheo một mắt nhìn vào bên trong xem động tĩnh rồi thò tay vào ô cửa bé tẹo nơi có cái chốt nhưng cửa ko hề khóa.Nó mở cổng ra khe khe bước vào nhà cố gắng ko tạo ra tiếng động quá lớn.Đi vòng ra phía sau.....

-Giao con mới đi đâu về hả.Biết mấy giờ rồi ko?

26. Chap 25: Lời Hứa

Nó giật bản người từ từ xoay người lại phía phát ra tiếng người mẹ thân yêu của nó. Nó hít một hơi thật sâu, cố gắng nở một nụ cười tươi nhất có thể để chuẩn bị tinh thần chào đón trận cuồng phong mà mẹ nó sắp ban tặng.

-Hi chẳng phải là hồi chiều con đã xin mẹ rồi à. Con đi chơi với Hải Yến, chẳng phải mấy lần mẹ cũng khuyến khích con đi chơi cho học hành bớt căng thẳng với lại cho quen đường xá đấy thôi.

Mẹ nó cười vẻ mặt trông còn nguy hiểm hơn lúc tức giận làm mặt nó tái mét.

-Ừ nhỉ. Lúc chiều con có xin mẹ đi chơi với cái Yến. Còn giận ko phần cơm thì phải.

Nó cười híp mắt gật đầu lia lịa rồi nói :

-Đúng đúng trí nhớ của mẹ tốt thật. Mọi chuyện rõ ràng rồi giờ con lên phòng được chưa mẹ?

Mẹ nó đưa tay xoay xoay cái vòng đeo ngọc rồi bà ko thèm nhìn nó lấy một cái.

-Khoan đi đã. Mẹ chờ mãi mà ko thấy con về, gọi điện cho con thì ko liên lạc được. Mẹ phải gọi cho Yến thì nó bảo con về lâu rồi là thế nào hả?

Tưởng mọi chuyện kết thúc tươi đẹp rồi ai ngờ lại rắc rối thế này. Nó nuốt nước miếng ừng ực sợ tái xanh mặt. “LẦN NÀY MÀY GIẾT TAO RỒI YẾN ƠI” Thật ra thì trước giờ nó ko hề ưả nói dối và nó cũng rất ghét những đứa hay nói dối. Thôi đành vậy, nói thật để còn được hưởng sự khoan hồng vì nó mẹ nó là người rất dễ tính nhưng một khi đã giận thì rất là đáng sợ.

Nó thở hắt ra cố gắng lấy một hơi thật dài để trả lời câu hỏi của mẹ nó :

-Vâng hồi chiều con đã xin đi chơi cùng Yến nhưng mà đến đó gặp mấy người lạ con ngại nên về trước. Con mới vô công viên ngồi một lúc cơ mà lúc về bị lạc. Xe thì hết điện trời tối quá con ko thấy đường ,may mà gặp bạn con nó đưa về giúp á mẹ.

Mẹ nó có vẻ dịu dịu lại. Cơ mà bà vẫn hỏi lại với giọng nghi ngờ.

-Thế còn điện thoại sao mẹ gọi mãi ko được?

Nó rút điện thoại từ trong túi gờ ra cho mẹ nó thấy. Rồi nó nói với giọng chán nản.

-Điện thoại con hết pin chứ không hồi lúc con đã gọi mẹ ra dẫn con về rồi.

Mẹ nó cũng tin tưởng chẳng cần kiểm tra điện thoại. Bà chỉ nhỏ nhẹ nhắc nhở thêm.

-Con vẫn còn nhỏ lo học hành đi. Đường có mà yêu đương ảnh hưởng tới việc học nghe chưa.

Nó nghĩ thầm :“Oài đây chắc lại là cái tư tưởng cũ mèm của các bậc phụ huynh nghiêm túc nhất Việt Nam đây. Chắc ban nãy thấy Tuấn Anh chở mình về tưởng người yêu đây mà. Đến chết mất.”

Nó đưa tay vỗ nhẹ chán ngao ngán trả lời.

-Mẹ yêu quý của con ơi con thi có ma nào nó thềm rước chứ. Con học hành thế nào chẳng lẽ mẹ còn ko biết. Thôi con xin phép lên phòng học bài đây.

-Mẹ giận thế ko thừa đâu. Thế đã ăn uống gì chưa? _mẹ nó nói với theo.

Nó đứng trong phòng nói vọng ra.

-Con ăn rồi mẹ cứ ăn cơm đi đừng chờ con.

Rồi nó đâm đầu vào bàn học như điên như khùng. 20', 30' rồi 1 tiếng cuối cùng đã làm xong tất cả đồng bài tập. Không hiểu sao mỗi khi căng thẳng là nó lại đâm đầu vào học như điên. Nó không để cho đầu óc được thanh thoi lúc nào vì mỗi khi rảnh rỗi là nó lại nhớ đến một đứa nó rất ghét.

Nó lấy điện thoại, gán phone mở nhạc rồi ngủ luôn lúc nào ko hay.

Tại bệnh viện:

Hắn đi vội vàng theo chân bố đến phòng cấp cứu nơi ông Nam đang nằm. Hắn mở cửa bước vào, Nhi đang ôm chầm lấy bố khóc nức nở còn mẹ Nhi thì ko thể giữ được bình tĩnh mà gào khóc như một đứa trẻ. Không khí chết chóc bao trùm khắp căn phòng.

Mắt ông Nam vẫn mở nhưng hơi thở thì vô cùng yếu ớt. Ông cuối cùng cũng đợi được hắn. Đưa đôi mắt một cách khó khăn về phía hắn ra hiệu cho hắn lại gần. Hắn hiểu ý vội chạy rồi nói :

-Bác Nam cháu đến rồi đây. Bác có gì muốn nói với cháu ạ.

Ông đôi tay với đầy những dây truyền nước về phía hắn. Miệng thì ú ớ nói ko rõ chữ vì phải hỗ trợ thở oxi. Ông nắm tay hắn rồi từ từ đặt vào bàn tay Nhi.

Hắn nhìn Nhi một lúc rồi lại nhìn qua ông. Hắn giữ chặt tay Nhi và nói :

-Bác muốn cháu chăm sóc Nhi ạ. Cháu hứa với bác chăm sóc cho Nhi thật tốt. Bác yên tâm đi ạ.

Ông gật đầu mãn nguyện rồi nhẹ nhàng nhắm mắt. Bàn tay đang nắm lấy tay hắn cũng dần dần thả lỏng và buông hắn.

Bà Trang ko giữ được bình tĩnh đã ngất ngay tại chỗ. Nhi thì hét lên trong tuyệt vọng.

-Xin bác sĩ hãy cứu lấy bố cháu.

Mẹ! mẹ !Bác sĩ mẹ cháu...bà...ây...

[...]

Thoắt cái đã được 3 ngày kể từ ngày ông Nam mất. Bà Trang như người mất hồn, bà ko thể tin rằng ông đã ra đi vẫn ngồi ôm ảnh ông và nói chuyện một mình. Còn Nhi thì chỉ có khóc và khóc.

Hắn phải túc trực ngày đêm bên nhà Nhi nên đành nghỉ học. Đỗ dành nó ăn cơm và ngủ. Nhưng cô đã 3 ngày rồi chẳng ăn uống, ngủ nghỉ gì, chỉ ngồi khóc.

Đôi mắt to tròn dễ thương ngày nào đã sưng húp lên và thâm đen vì ko ngủ. Nhi cứ ngồi nhìn ra trước hiên ko nói ko rằng.

Hắn lại gần nắm tay rồi dỗ dành Nhi

-Nhi nghe anh đi. Bố em thấy em thế này sẽ ko yên nghỉ được đâu.

Nhi xoáy cặp mắt đỏ như máu rồi cô nói :

-Tất cả là tại anh. Tại anh mà bố tôi mới như vậy. Anh là đồ ác độc. Tránh xa tôi ra.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Nhi và nói :

-Em ghét anh trách anh thế nào cũng được. Anh vẫn sẽ chăm sóc cho em.

Nhi quay sang hướng khác rồi nói :

-Anh về đi. Không cần thực hiện lời hứa đó đâu. Tôi ko cần ai thương hại.

Hắn nhìn Nhi thật lâu và giữ chặt tay Nhi rồi nói thật khẽ :

-Anh sẽ lấy em.

27. Chap 26 : Từ Bỏ

Nhi nhìn thẳng vào mắt hắn làm hắn ngượng ngùng quay sang chỗ khác. Cô bé nở một nụ cười quay sang phía cửa sổ, vội lấy tay lau thật nhanh hàng nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên khuôn mặt tái mét. Cô nói giọng lạnh tanh.

-Anh không cần vì một lời hứa mà ép buộc mình phải lấy một người mà mình không yêu đâu.

Hắn tiến sát lại cô cầm tay cô và nhẹ nhàng nói.

-Sao em biết anh không thích em chứ.Em còn nhớ hồi bé anh đã hứa với em là sẽ làm chú rể của em đó sao?Em phải tin anh chứ.

Nhi ngước khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn hấn và nói :

-Hồi bé ư.Đó chỉ là hồi bé còn bây giờ khác rồi.Hồi bé em luôn tin rằng lớn lên hai chúng ta sẽ lấy nhau và anh sẽ làm chú rể của em.Khi em sang Mỹ em nghĩ điều đó chẳng thể nào thành sự thật.Ngày em gặp lại anh lại làm cho em tin rằng trên thế gian này thực sự có phép màu.Nhưng khi anh nói người anh yêu ko phải em thì ý định đó chưa kịp lóe sáng đã bị giập tắt hoàn toàn.Và em biết em đã đến trễ thật rồi những ngày qua em đã suy nghĩ rất kĩ về chuyện của chúng ta và em đã quyết định rồi.

Nhi từ từ rút tay ra khỏi bàn tay hấn rồi đi thẳng ra phía cửa sổ,nhìn ra ngoài trời đang đổ mưa nhẹ.Nhi đưa tay ra hứng những giọt mưa đang rơi vào đôi bàn tay nhỏ bé đang run run ko còn tí sức lực nào.Hấn cũng bước thật chậm về phía Nhi đứng rồi ấp úng nói:

-Nhi...Anh...

Nhi quay phắt người lại rồi nói :

-Anh không cần phải nói gì nữa đâu em biết tất cả rồi.Những ngày qua cảm ơn anh vì đã chăm sóc cho mẹ con em.Thành thật xin lỗi vì em không báo trước ngày mai em sẽ cùng mẹ quay về Mỹ.

Hấn trợn mắt lên vì quá bất ngờ với quyết định của Nhi.Hấn nheo mày hỏi lại:

-Em nói thật à?

Đôi mắt Nhi ánh lên một nỗi buồn sâu sắc mà hấn không thể nào hiểu được Nhi lại nhìn ra phía cửa sổ,mưa càng lúc càng to và không ngớt.Cô nói như không ra hơi.

-Là thật.Tạnh mưa anh về đi em hơi mệt,em muốn nghỉ một lát.

Nói rồi Nhi đi thẳng ra phía giường.Hấn không đi theo Nhi nữa vẫn đứng ở phía cửa sổ nhìn về phía Nhi hấn ta nói với giọng sốt sắng,đầy lo lắng :

-Nhi em có sao ko??Chắc em nhịn ăn lâu quá đó.Để anh đi mua cái gì về cho em ăn là khoẻ ngay ă mà.Chờ em ăn xong anh sẽ về.

Nhi nhần mặt,khuôn mặt phờ phạc,tái mét vì đã 3-4 hôm ko ăn ko ngủ.Cô khua khua tay ra hiệu ko sao.Rồi nở một nụ cười gượng gạo cho hấn yên tâm.

-Thôi em ko sao đâu mà.Bin về đi,ko cần lo cho em đâu.

Vừa nói xong quay ra đã ko thấy hấn đâu nữa rồi.Cô chỉ thở dài rồi cười một mình.

Cô nhớ lại lúc bố còn sống.Những ngày thật tuyệt vời và thật hạnh phúc.Cô nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp đó mà nước mắt rơi lúc nào ko hay.

-Tên ten....Cháo nè.

Hấn từ đâu xông vào.Rồi đực mặt ra khi thấy Nhi đang ngồi khóc.Đặt bì cháo lên bàn.Hấn lại gần giường nơi Nhi đang ngồi khóc.Lau nước mắt cho cô rồi hấn nịnh Nhi như nịnh con mắt

-Em khóc đấy à?

Nhi ko nói ko rằng ôm chầm lấy hấn khóc nức nở.Rồi hấn nhẹ nhàng ôm lấy Nhi cho tới khi Nhi nín hấn mới nhẹ nhàng gỡ tay Nhi ra khỏi người mình.Rồi hấn nịnh Nhi như nịnh con nít.

-Nhi đúng là gốc mà em ko hợp với vai ác đâu Nhi dễ thương à.Ăn ngoan đi anh thương Nhi nhất.

Nghe những lời sến súa của hấn Nhi phì cười,hấn cũng cười.Căn phòng như có phép lạ.Sau khi hấn dứt cho cô hết bát cháo.Cô nhìn hấn và nói.

-Mai anh có thể đến sân bay tiễn em ko?

Hấn ngạc nhiên hỏi lại :

-Sao em lại hỏi vậy.Tất nhiên là có rồi.Anh sẽ đi cùng Tuấn Anh.

Nhi chu miệng nhả mòi rồi nói:

-Không em ko chịu đâu.Anh phải mang người yêu đến giới thiệu với em.Em muốn trước khi đi được gặp mặt chị dâu.

-Chuyện này...._hắn lúng túng.

Cô tỏ vẻ hờn dỗi quay lưng sang hướng khác ko thèm nhìn mặt hắn.Hắn xoay người cô về phía hắn rồi nói.

-Thôi được rồi.Anh đồng ý là được chứ gì?

*Tại nhà hắn :

Hắn trần trọc mãi ko ngủ được.Tuy hắn đẹp trai thật nhưng vì tính cách “lạnh lùng boy”,chả ưa con gái nên hắn đã có người yêu đầu chừ.Phải làm sao đây.Hắn nghĩ ngợi thật lâu cuối cùng cũng tìm ra được hướng giải quyết.Hắn khoái chí cười toe toét rồi đắp chăn ngủ một mạch.

*Sáng hôm sau : Tại trường

Hắn bước vào cổng trường và trở thành tâm điểm của sự chú ý.Không phải vì đẹp trai hơn mại hôm mà là vì đã 4 hôm ko đi học.Mà hắn lại vừa chuyển đến trường mà đã nghỉ học như vậy.Làm mọi người lầm tưởng rằng hắn đã nghỉ học.Xung quanh những lời xì xào,bàn tán ko hay về hắn.Nhưng sự là hắn ko hề quan tâm

Hắn ung dung bước vào lớp.Vút cặp cái rầm lên bàn trước bao cặp mắt ngỡ ngàng rồi hắn ta nằm ngủ cực kì tỉnh và đẹp trai.

28. Chap 27: Né Tránh

Cả lớp nhìn hắn với ánh mắt đắm đuối như củ chuối.Tiếng xì xào bình luận ko mấy tốt đẹp về hắn.

“úi xời cũng biết đi học cơ đấy”

Lời nói phát ra từ miệng lưỡi cô nàng chua ngoa đánh đá này chẳng may lọt vào đôi tai vàng ngọc của chàng hot boy này làm cho hắn giật mình bật dậy.Hắn ngược khuôn mặt đang nóng bừng lên,lia ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao về phía cô nàng vừa buông lời cay đắng.Cô ả giật bắn người mặt tái mét,pha chút hoảng loạn.Thái độ của cô thay đổi hẳn tỏ ra dè chừng và quay sang hướng khác tránh ánh mắt như lửa đốt như muốn đốt cháy tất cả.Hắn chỉ hơi bực mình có xiu xiu thôi à.Bởi vì nữ nàng của lòng hắn đã xuất hiện khiến hắn ko thèm quan tâm đến cô ả vừa chửi hắn nữa.

Nhỏ và nó mở cửa đi vào lớp vừa đi vừa cười nói mà vô tình ko nhìn xung quanh.Nó chẳng hay biết hôm nay “hòn tử” đẹp trai đã đi học.Chỉ đến khi nó bước vào tới bàn học nó mới nhận ra sự có mặt của hắn.

Cả 2 bất ngờ tròn mắt khi nhìn thấy hắn.Hôm nay trông hắn thật đẹp trai.Nào thì “tóc tai,vuốt vuốt keo các thứ”.Chưa kịp định thần thì hắn đã nắm tay nó kéo xông xộc ra khỏi lớp.Trước sự ngỡ ngàng cũng các bạn nam và sự ganh ghét,gato của các bạn nữ.

Nó giật bắn người cố gắng gỡ tay hắn ra khỏi tay mình.Nhưng hắn quá khỏe với sức lực yếu ớt nó vẫn cố gắng nhưng ko thể.Nó la hét inh ỏi nhưng xung quanh tất cả đều bất lực nhìn hắn kéo nó đi trong vô vọng.

-Thả tôi ra.Cậu làm cái trò gì...ưm

_Nó chưa nói hết câu đã bị hắn bịt miệng rồi lôi đi.Trước hành động mạnh bạo cũng hắn.Một lúc sau định thần lại mới chạy theo xem hắn giở trò gì.

Hắn đưa nó ra sân thể dục nơi mà hắn trốn học hôm trước.Hắn thả bàn tay đang nắm tay và tay đang bịt miệng nó ra.Đưa tay lên miệng ra hiệu cho nó im lặng rồi hắn nhìn xung quanh một lượt rồi nói.

-Này!Cậu nói khẽ thôi.Tôi muốn nhờ cậu giúp một chuyện.

Nó trau mày nhìn hắn rồi sờ một tràng ko ngừng nghĩ.

-Cậu quá đáng vừa thôi chứ.Đau chết đi được,mà chuyện gì ở trong lớp ko nói được à?

-Tôi đã nói khê thôi mà.Chuyện là...,tôi muốn..._hắn ngập ngừng

-Tôi quen rồi ko khê được hay cậu muốn nhờ tôi làm chuyện gì mờ ám đúng ko.Tôi ko làm đâu._nó cắn môi tỏ vẻ doạ nạt.

Hắn nhìn nó rồi nói :

-Ko phải thế.Cậu bỏ cái tính nghĩ xấu về người khác đi.

-Tôi cứ thế đấy,làm gì nào.Trông bộ dạng của cậu có giống người đang đi nhờ vả ko.Còn mở miệng quát mắng người khác nữa chứ.Rõ điên.

Hắn hết sức kìm chế ko để mình nóng lên thì hỏng chuyện.Chưa bao giờ hắn khó chịu như bây giờ.Hắn khó khăn gằn lên từng chữ.

-Xin lỗi.Cậu...cậu có thể giả làm bạn gái tôi ko?_hắn nhìn thẳng vào mắt nó chờ đợi câu trả lời.

Ánh mắt màu cà phê đã làm nó cuốn theo lúc nào ko hay.Sau một phút định thần nó mới nhớ lại câu hỏi của hắn.Nó ngại ngần quay sang hướng khác rồi vội vàng nói.

-Không được.

Sau khi nghe xong câu trả lời hắn thất vọng vô cùng.Hắn nói như van lơn.

-Giúp tôi đi.Xin cậu đấy.

Nó chu mỏ rồi lại nhăn mặt như ăn phải ớt trả lời hắn.

-Có phải hot boy đó ko.Tôi ko nghe nhầm đấy chứ.Trong trường này có rất nhiều cô gái thích và theo đuổi cậu đấy.Cậu chỉ cần nói một tiếng là cả tá tá cô nàng đứng trước mặt tha hồ mà lựa.Việc gì phải cầu xin tôi chứ.

Hắn trong lòng như lửa đốt.Nó đang chỉ trích hắn sao.Thật sự trong mắt nó hắn chỉ là một hot boy đê tiện thôi sao.

-Thôi được.Cậu đã ko muốn giúp thì ép cũng chẳng được gì.Chào.

Hắn nói rồi bước ra khỏi sân thể dục nhanh chóng.Nó cũng đi vào sau bóng dưng Hải Yến từ bụi cây chạy ra rồi nói :

-Á à.Tao nghe hết rồi nhá.Nay mày chơi thân với cả hot boy cơ đấy.

Nó sững người trước những lời con bạn vừa tuôn ra.Rồi vội vàng thanh minh.

-Ko như mày nghĩ đâu.Thôi vào lớp học đi trễ rồi đấy.

-Mày đừng có mà đánh trống lảng tao biết hết rồi đấy.

-Mày biết?Biết cái gì cơ?

-Thì chuyện cậu ta với mày vừa nói đấy.

-Vớ vẩn.Mày toàn nghĩ linh tinh.Thôi vào lớp đi trống đánh rồi kìa.

[...]

Thời gian hôm nay trôi thật nhanh cuối cùng thì 5 tiết đã hết.Cả bọn nháo nhào ra khỏi lớp.Câu chuyện ban nãy vẫn là đề tài nóng hổi cho dân tình bàn tán.Nó kéo tay nhỏ chạy thật nhanh ra khỏi lớp,hắn đứng như trời sập chẳng để hắn kịp nói lời nào.Ra tới cổng nhỏ mới rút tay mình ra khỏi tay nó rồi hét lên :

-Này mày làm gì mà kéo tao chạy như ma đuổi thế hả.Từ từ thôi chứ.

-Xin lỗi.Nhưng tao phải cắt đuôi hắn ngay mày ko thấy ban nãy.Bọn nó bàn luận về tao với hắn à?Tao ko muốn dấy vào loại người như hắn._nó giải thích.

-Thôi được rồi.Về thôi_nhỏ ngán ngẩm nói.

Nó tỏ thái độ hài lòng rồi cười toe toét nói.

-Chờ tí tao có cái này muốn cho mày xem_nó lục hết túi này đến túi khác,điều bộ thẳng thốt vô cùng.

-Sao vậy?_nhỏ hỏi

Nó xì mặt rồi ôm đầu như nhớ ra điều gì.

-Thôi chết.Tao để quên điện thoại trên lớp rồi.Tao phải đi lấy đây.Đứng đây chờ tao nhé.

Nhỏ nói với theo khi thấy bộ dạng cuồng cuồng của nó.

-Nhanh đi.Mẹ tao đang chờ tao ở nhà đấy.

@

29. Chap 28: Bắt Cóc

Lâu lâu mới viết :)

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hải Yến đứng chờ 5' rồi 10',20' mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.Lấy đt gọi cho nó 3,4 lần mà đều ko liên lạc được.Nghĩ bụng hay là có chuyện gì chẳng lành rồi.Nhỏ hấp tấp chạy vào lớp xem sao,đang trong lúc căng thẳng thì...

RẦM...M...M

Nó ngã ngang xuống sân trường bất tỉnh.Tên vừa đâm vào nó vội chạy đến đỡ nó dậy.

-Này bạn gì ơi.Xin lỗi tôi ko cố ý đâu.

Vừa thấy mặt nó tên này reo lên :

-Á Hải Yến.Em có sao không?

Nhỏ vừa mở mắt thì khuôn mặt đẹp trai đã tạt ngay vào mặt làm nhỏ ngượng vô cùng.Vội đứng dậy gạt tay cậu ra rồi nói.

-Em không sao.Mà ban nãy anh Tuấn Anh ra khỏi lớp có gặp Giao không?

Cậu cố lục lại trí nhớ.Nhăn mặt rồi trả lời.

-Không.Mà không phải em hay đi về cùng Giao sao?

Nhỏ thở dài ngao ngán rồi trả lời:

-Nó bảo quên điện thoại trong lớp nên quay lại tìm.Kêu em đứng đây chờ mà chẳng thấy đâu nên em mới chạy vào tìm xem sao.Mà sao anh ra muộn vậy?Không về cùng Thế Anh à?

-Anh mới vừa họp ra.Nãy anh có giận Thế Anh đứng chờ anh.Nó bảo có chuyện nên về trước rồi mà_cậu giải thích.

Nó trừng mắt,hét toáng lên :

-Thôi xong rồi.Có khi nào Thế Anh bắt cóc Quỳnh Giao rồi không?

Cậu cười trừ rồi hỏi lại :

-Sao em lại nghĩ vậy?Nó bắt cóc Giao để làm gì chứ?

Nhỏ nói giọng hấp tấp.

-Chuyện dài lắm.Bây giờ anh giúp em đi tìm Giao ngay.

Rồi nhỏ với cậu đi tìm khắp các phòng học dưới lầu mà đều ko thấy.Nhỏ như nhớ ra điều gì.Dừng tất cả các kế hoạch tìm kiếm trong vô vọng.Nhỏ lại gần cậu rồi nói như ra lệnh.

-Đúng rồi.Anh gọi cho Thế Anh đi.

Cậu gật gật về mặt đồng ý rồi nói :

-Ừ nhỉ có thể mà anh ko nghĩ ra.

Cậu lấy đt ra bấm số rồi gọi ngay tức thì nhưng hấn không nghe máy.

Cậu không nản lòng để lại tin nhắn mong hấn sẽ đọc,dù biết cơ hội rất mong manh.

“Bin.Giao bị bắt cóc rồi em đến sân trường ngay đi”

[...]

Hấn mệt mỗi bước từ phòng tắm ra.Vớ lấy cái khăn lau tóc,nghe tiếng đt thông báo tin nhắn.Hấn đưa máy lên đọc.Đọc xong tin nhắn hấn vội vàng vàng chạy đi mà quên luôn lời hứa đến tiễn Nhi.Hấn lấy xe lao đi với tốc độ như bay.

Hấn gửi xe rồi chạy vào sân.Nhìn thấy nhỏ và cậu hấn hỏi với giọng vô cùng lo lắng:

-Cậu ta bị làm sao???

Hải Yến mặt đỏ bừng.Người nóng ran vì tức.Nhỏ nói như trút hết tức giận vào hấn.

-Cậu còn dám hỏi thế nữa à.Con người cậu thật quá đáng.Vừa nói chuyện với cậu xong nó biến mất ngay.Không chừng chính cậu đã bắt nó chứ chẳng phải ai khác.

Hấn cũng tức giận ko kém :

-Cậu đừng có mà gấch lửa bỏ tay người.Cậu nó tội thế này thế nọ rất nhiều lần.Tôi đều bỏ qua hết vì cậu là con gái.Đừng nghĩ lên mặt được một lần rồi cứ thế tiếp tục nhé.

Tuấn Anh đứng giữa can hai đứa ra ngăn ngấm nói :

-Thôi bây giờ không phải lúc cãi nhau.Quỳnh Giao vẫn chưa tìm ra mà.

Cả hai nghe vậy liền im lặng.Nhưng ánh mắt vẫn liếc nhau choé lửa.Tuấn Anh phân công cho hấn đi tìm một đường,nhỏ một đường,rồi cậu một đường.Sau khi phân công xong công việc chẳng ai nói thêm lời nào rồi cứ thế chạy đi tìm.

*Tại một nơi khác.

-Các cậu muốn gì ở tôi.

30. Chap 29 : (((

Nó ngược khuôn mặt đầy vẻ tức giận lên nhìn cho rõ bọn “bắt cóc”.Nói chúng nó là bắt cóc cũng không hề điều tí nào vì nhìn cách chúng mang nó đến đây cũng chẳng tử tế là bao.Cách cư xử và dáng điệu của các ả đã nói lên tất cả rằng : “Vàng!chúng tao là những đứa nảo phẳng và thích thể hiện”.Điều đặc biệt là chúng đều mặc đồng phục trường Hồng Đăng nơi nó đang theo học.Điều này cho ta đi đến một kết luận bọn này học cùng trường với nó.Nhưng điều quan trọng hơn cả vụ này rất có thể liên quan đến “HẤN”.

Con to béo trông có vẻ như là đầu đàn dẫn dắt hai con gầy kia thì phải.Cô ả vuốt tóc rồi bẻ tay răng rắc,bụng mỡ lắc qua lắc lại thể hiện chẳng khác gì một con tinh tinh đực lâu ngày gặp tinh tinh cái.

Nhìn con này có lẽ phải được cả tạ chứ chẳng đùa.

Thôi màn khởi động mở ả chuyển qua phần thực hành.Ả mập lại gần nó rồi đưa tay lên tán cho nó một bạt tai nhưng không kịp.Nó đưa tay nhanh thoăn thoắt chụp lấy tay ả mập bẻ sang một bên,sấn đà nó cho một cú chỏ ngay giữa mặt làm nàng ta bất tỉnh ngay tại chỗ.

Cứ tưởng ghê gớm thế nào ai ngờ cũng chỉ được có thế.Hai con còn lại sợ ra mặt nhưng vẫn thích thể hiện “chúng ta là 2 con ngu” nên vẫn sấn sấn tới.Rồi nó cất tiếng với giọng cực chua.

-Con đi kia.Mày thích gì?

Nó quay phắt sang con vừa nói, ánh mắt thân thương như mắt lươn. Câu nói vừa thốt ra từ miệng con khốn mắt xanh mỡ đỏ đã động chạm cực kì mãnh liệt đến nó. Nó cố gắng kìm chế cơn tức giận nhìn thẳng vào con kia hồi lại :

-Mày gọi ai là dĩ.Đừng tưởng mày là dĩ thì nghĩ ai là dĩ như mày cũng được đâu nhé.Chúng mày muốn gì?

Con còn lại cười khanh khách trông chỉ muốn tát phát cho bõ ghét.Rồi nó nói với giọng điệu chảy nước ai nghe cũng muốn nôn dù ko hề có bầu.

-Muốn gì á.Mặt cứ ngông ngông thế kia bảo sao.Gặp trai thì cứ sán sán vào rồi thì giả nai nữa chứ.Tao muốn thế này này..

Nói rồi con này xông vào định cấu xé nó nhưng thất bại nó đã kịp né và tặng nàng một bạt tai đẹp như mơ nổi cả đom đóm mắt.Con mập cố gắng mãi cũng đứng dậy được ả chạy lại chỗ nó giữ chân để đồng bọn chiến đấu.

Được thể con ả chanh bay vào bức tóc cấu xé nó.Nàng điệu thì chạy đến giữ tay làm nó ko thể nào thoát ra được và thế là cô nàng chanh chua được dịp trả thù.Thế là con bé nhà ta nay được trận đòn tởm rồi.

-Này!Chúng mày có thả tao ra ngay không hả.Lũ khốn nó hét lên.

Cô ả chanh chua được dịp tát xối xả vào mặt nó không chút thương tiếc.Miệng không ngừng chửi rửa vể mặt cô nàng thật hả hê.

-Này thì khốn này.Tao đập cho nát mặt ra,từ sau chừa cái thói hám trai đi nhé.

Hai con còn lại dù không được đập nhưng vẫn rất hưng phấn.Cổ vũ khiêu khích đồng bọn ra tay tàn bạo hơn.

-Mày đánh thế ăn thua đéch gì.Đánh cho nó hết đường về nhà luôn.Xấu xí rồi xem còn thằng nào dám yêu nữa không.

Hoá ra chúng nó cũng chỉ ganh tị với sắc đẹp của nó thôi mà.

Bây giờ khuôn mặt của nó ko còn chỗ nào ko in hằn ngón tay của ả kia.Mặt nó đỏ lên và bắt đầu có dấu hiệu bầm tím vì chúng ra tay quá thô bạo.Nó chẳng còn đủ sức để chống cự nữa,để mặc cho chúng muốn hành hạ thế nào cũng được.Lúc này nó cảm bất lực vô cùng,đau đấy nhưng chẳng hiểu sao nó không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Chúng thấy nó có vẻ đã khá mệt.Để cho nó nghỉ ngơi một lúc rồi có ba con cùng xông lên cào cấu,đánh đập xối xả,túi bụi.Nó cảm thấy đau đớn vô cùng sau đó cảm giác đau tăng dần và rồi nó không cảm thấy đau đớn gì nữa bởi nó đã ngất đi vì quá đau.

-Chúng mày dừng lại ngay!

Tiếng Hải Yến la thất thanh làm chúng dừng tay lại rồi cùng nhìn về hướng nhỏ đang hét.Cả bọn nháo nhào định bỏ chạy,nhưng con mập thì tất nhiên ko thể đi xa được rồi.Và chuy mập đã bị nhỏ tóm.

Nhỏ kéo tay con mập chạy thật nhanh lại chỗ nó đang nằm.Máu ở mũi và miệng nó chảy ướt đầm cả áo trắng nó đang mặc.Nhỏ lay người nó rồi gào lên trong nước mắt:

-Giao!Giao tỉnh lại đi.

Chúng mày đã làm gì nó thế này.

Rồi nó vội vàng lẩy dт ra gọi xe cấp cứu.Rồi gọi ngay cho Tuấn Anh.

-Em tìm thấy Giao rồi.Nó đang ở sân thể dục anh tới ngay đi.

Nghe xong cuộc đт cậu và hấn vội chạy ra sân sau trường.Hấn lại chạy thật nhanh lại chỗ nó đang nằm.Nhìn thấy nó lòng hấn đau như cắt gục đầu xuống đau đớn hỏi:

-Sao lại ra nông nỗi này?

Nhỏ ko nói gì chỉ khóc rồi nhìn về phía con mập.Ả mập thấy thái độ của hần sợ sệt vô cùng mặt tái xanh lại.Hần hiểu ý liền quay sang túm lấy áo ả hỏi.

-LÀ CÔ GÂY RA ĐÚNG KHÔNG.TRẢ LỜI ĐI.

Mập khóc lóc van xin.Khai hết đồng bọn ra.

-Đó là chủ ý của Dung lớp 12B5.Tôi chỉ là nghe lời xúi dục của nó.Tôi ko hề cố ý.Tha cho tôi.

Hần ko thể kìm chế được định bay vào đập ả thì tiếng xe cứu thương vang lên.Nhỏ can ra và nói:

-Xe cấp cứu tới rồi.Mau đưa Giao lên,bệnh tình của nó ko đùa được đâu.Chuyện này tính sau.

Hần quay sang ả mập gắt lên.

-Tên gì?Lớp mấy.Tự giác nói ra đừng để tao tự tìm thì tự biết hậu quả rồi đấy.

Ả mập lắp bắp trả lời.

-DẠ..A.Hoa..mười...m...ột....A2..

Rồi cả 3 cùng đưa nó lên xe để lại ả hoa mập mặt như mặt mâm cam như hén ko dám nói gì hơn.

*Tại bệnh viện:

Nó đã được đưa tới phòng cấp cứu trong tình trạng cực kì nguy hiểm.Bác sĩ đã ở trong đó khá lâu.Cả ba ngồi ở ngoài nóng lòng chờ đợi.Hải Yến cứ đi đi lại lại,khóc từ lúc thấy nó đến giờ.Miệng thì ko ngừng cầu nguyện.Còn hần thì gục đầu xuống ko ngừng tự trách chính mình.Còn cậu dù ko thân thiết với nó nhưng cũng đau buồn ko kém.

Đèn phòng sáng lên.Bác sĩ bước ra,nhỏ mừng rỡ chạy thật nhanh lại,cả cậu và hần cùng chạy lại xem tình hình thế nào.Nhỏ lau vội nước mắt rồi rít hỏi:

-Bác sĩ tình hình thế nào ạ?

Bác sĩ lắc đầu,thở dài ngán ngẩm trả lời :

-Xin chia buồn với gia đình.Vì chấn thương quá nặng.Nạn nhân đã không qua khỏi.Người nhà lo liệu hậu sự sớm đi.

31. Chap 30: Nhầm Lẫn Tai Hại

Bác sĩ nói xong liền đi một mạch để lại 3 đứa mặt đần ra như ko tin đây là sự thật.Hải Yến gào khóc ko ngừng van xin bác sĩ hãy cứu lấy nó.

Nhỏ cố gắng lấy lại bình tĩnh chạy thật nhanh vào phòng cấp cứu

Cả cậu và hần cùng chạy ào vào phòng cấp cứu theo.Nhỏ đang nằm trên chiếc giường màu trắng toát,chiếc chăn màu trắng đắp kín mặt chỉ để lộ mái tóc ngắn đầy máu me be bét.Không khí lạnh lẽo bao trùm khắp căn phòng.Nhỏ gào khóc rồi ôm lấy thi thể vẫn còn ấm của nó.Nhỏ nắm tay khóc lóc rồi ko ngừng gọi tên nó:

-Hức...h...ức...Gi...ao!!!Mày đừng đùa nữa mà,tỉnh lại ngay ko tao đập đấy.Mày chơi kiểu này ko vui đâu.Mau dậy đi.Nhanh lên...

Thấy nó như vậy cậu cũng buồn ko kém.Liên lựa lời an ủi nhỏ:

-Yến.Đề Giao đã mất rồi.Em buồn vậy Giao sẽ ko vui đâu.Chúng ta nên chấp nhận sự thật đi.Làm vậy chỉ khiến giao ko siêu thoát được thôi.Nghe anh đi.

Hải Yến trợn đôi mắt to như toát ra lửa nhìn cậu:

-Anh thì biết gì chứ.Giao đang đùa với chúng ta thôi_rồi lại quay sang hướng nó đang nằm.

-Đúng ko mà y chỉ đang đùa tao thôi đúng ko?Nói đi.

Từ lúc nhìn thấy nó hần chỉ im lặng quỳ gối rồi ôm đầu.Hần giận.Đúng!Hần giận mình vì chưa bao giờ đối xử tốt với nó khi nó còn sống.Hận!Hận bản thân mình vì đã ko đủ can đảm đối mặt với nó một lần,yêu mà ko dám nói.Hần tự trách mình đã ko bảo vệ được nó để nó ra nông nổi này.Còn rất rất nhiều điều hần chưa kịp làm cho nó.Bây giờ tất cả đã quá trễ.

Hần ngẩng nhìn mái tóc ngắn của nó.Hần ko hề khóc.Vâng!Con trai mà lị.Cơ mà ko khóc ko phải là ko đau buồn mà đó là sự dằn vặt bản thân.Lúc nó còn sống hần đã làm được gì cho nó chưa?Vậy giờ hần khóc thì có ý nghĩa gì kia chứ?Có làm cho nó sống lại được ko?Câu trả lời là KHÔNG.

Hần cố gắng lấy lại bình tĩnh nhìn thẳng về phía nó rồi nói :

-Có thể cho mình tôi và Giao ở đây được ko.Tôi có vài điều muốn nói.Nói xong tôi sẽ đi ngay.

Hải Yến thôi khóc nhìn thẳng vào hần và nói :

-Cậu còn muốn nói gì nữa chứ.Mọi chuyện cậu gây ra cho nó như vậy là chưa đủ à.Nó chết rồi mà sao cậu còn chưa buông tha cho nó nữa.Để nó yên.

Hần chỉ im lặng ko nói gì.Rồi căn phòng bỗng nhiên trở nên im lặng bất thường.Không khí thật ảm đạm và bí.Hần bước nhanh ra khỏi phòng,thì bỗng va vào một người phụ nữ trông rất sang trọng.Bà vừa đi vừa khóc.Đôi mắt đỏ hoe,bà ngược lên nhìn thật kĩ mặt hần rồi hỏi.

-Cho tôi hỏi có phải vừa có một cô bé tóc ngắn được đưa vào đây ko ạ.Giờ nó sao rồi ạ.

Hần nhìn bà một lượt rồi nói.

-Vâng!Đúng là vừa có một người cấp cứu ở phòng này.Cô có phải là mẹ của Giao ạ.Bác sĩ nói ko qua khỏi ạ.

Bà trợn tròn mắt rồi khóc lóc,chạy thật nhanh vào phòng.Ôm chầm lấy thi thể đang nằm trên giường.

-Con ơi!Sao lại ra nông nổi này,sao con dại dột vậy.

Hải Yến ngừng khóc ngược mặt lên nhìn xem người đang làm náo loạn đó là ai.Còn Tuấn Anh thì định ninh đây chính là mẹ Giao rồi,nghe tin con mất nên đến đây mà.

Nhỏ giật bắn người khi thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia.Nó sững sờ hỏi nhìn bà rồi hỏi.

-Bác là ai vậy ạ?

Bà nhìn nó với ánh mắt sắc lẹm,ngừng khóc rồi nói :

-Cháu là ai vậy bác chưa bao giờ thấy cháu cả.Cháu học cùng lớp với Mai hay sao?

Lại thêm một lần giật nảy.Nhưng lần này cấp độ tăng lên cao hơn cả lúc nghe tin nó chết.Rồi nó ấp úng hỏi lại.

-Mai.Bác có nhầm lẫn gì ko ạ?

Bà ko giữ được bình tĩnh liền hét lên:

-Ý cháu đây ko phải là cái Mai nhà bác à?

Nói rồi bà mau chóng lật chiếc chăn trắng đang đắp kín mặt cô bé tóc ngắn ra.Tất cả đều sững sờ khi thấy khuôn mặt ấy.Bà ta khóc to hơn bà ko ngừng hét gọi tên con trong tuyệt vọng :

-Hức...ức...Mai ơi con dại dột quá.Sao con bỏ mẹ đi vậy.Hức...hức...

Nhỏ và cậu đứng sững người ko biết làm gì hơn.Hần nghe thấy tiếng kêu gào của người phụ nữ kia vội chạy vào.Hần cũng đơ toàn tập khi thấy khuôn mặt kia.Không phải nó đúng là có phép màu mà.Nhỏ lại gần phía bà vỗ vai an ủi rồi chia buồn cùng bà :

-Bác đừng buồn quá.Chúng cháu xin phép đi tìm bạn cháu đã,bây giờ cháu cũng ko biết nó đang thế nào nữa.Bác mạnh mẽ lên nhé.Cháu chào bác.

Rồi cậu cũng chào bà rồi cả 2 cùng bước ra khỏi phòng.Hắn đã đi từ lúc nào mà cả hai ko hề nhận ra.Bước thật nhanh cả hai chạy đi tìm bác sĩ để hỏi nó đang ở đâu.

Đèn phòng cấp cứu cách đó 2 phòng sáng lên.Bác sĩ đi ra và hỏi:

-Ai là người nhà của bệnh nhân Nguyễn Ngọc Quỳnh Giao.

-Tôi thưa bác sĩ_hắn chạy từ dãy cầu thang bên kia qua.

Rồi bác sĩ lại nói một mạch:

-Hiện tại sức khỏe của nạn nhân đã ổn.Nếu lúc này ko đưa đến đây kịp b.nhân sẽ khó giữ được tính mạng vì lên cơn đau tim đột ngột.Giờ ko sao nữa rồi.Nhưng có một điều tôi e ngại là bệnh nhân đã trải qua một cú sốc khá mạnh nên có thể sẽ bị hoảng loạn vì quá sợ hãi.Đề nghị gia đình làm hồ sơ nhập viện cho b.nhân để tôi theo dõi.

Hắn nhìn bác sĩ rồi ủ rũ nói :

-Vâng.

Nhỏ và cậu chạy tới chỗ hắn.Nhỏ hỏi với giọng gấp gáp.

-Sao rồi bác sĩ nói sao?

Hắn thở dài rồi nói:

-Ổn rồi.Nhưng khi tỉnh lại có thể bị hoảng loạn vì quá sợ hãi.Thế thôi.

Cậu gọi cho mẹ cậu ta đến để làm hồ sơ nhập viện nhé.Tôi về trước.

32. Chap 31: Bỏ Đi

Cậu thấy hắn có vẻ không được vui với cả nhiệm vụ cũng đã hoàn thành.Cậu nói như một người đàn ông của gia đình cô nào nghe cũng phải đổ cái rầm :

- Thôi anh cũng phải về đây.Em gọi cho mẹ Giao đi cho bác đỡ lo nhé.Chào em,hẹn gặp lại.

Cô nàng thấy mình cũng “hơi hơi” có lỗi với hắn thấy hắn vậy cũng thật là tội nghiệp.Khi thấy nó vậy có lẽ hắn cũng chẳng vui về gì.Nhưng thật tình mà nói cái gọi là “hơi hơi có lỗi” vẫn chưa đủ mạnh để nhỏ có thể thốt ra câu xin lỗi.Vậy nên thôi đành “câm nín” cho xong chuyện.

Rồi khi nghe cậu nói nhỏ mới chợt thoát ra được những suy nghĩ vớ vẩn.Rồi nhỏ vội vàng vàng đáng lại lời chào của cậu.

-Vâng.Anh về.

Cậu đáp trả bằng một nụ cười mỉm tuyệt đẹp rồi quay lưng chạy cho kịp hắn.

Hắn và cậu đi khuất rồi nhỏ mới sực nhớ ra rồi vội rút chiếc máy ra bấm số mẹ nó.

-Alô.Cháu là Hải Yến đây ạ.

-Giao bị đánh hiện đang nằm ở bệnh viện tỉnh ạ.

-Vâng.Nhưng tình hình là ổn rồi ạ.Bác đừng lo.

-Dạ.Bác đến đi ạ.Cháu chào bác.

[...]

-Bin đợi anh đã.Sao tự dưng em lại bỏ về vậy.

Hắn quay mặt lại phía cậu đang gọi rồi buông ra một câu ko thể nào tàn nhẫn hơn được nữa.

-Thấy khó chịu nên về.Vậy thôi.

Cậu biết tính hắn ko thích hỏi nhiều nên cậu cũng chẳng nói gì thêm.

[...]

Mẹ nó chạy vội vào phòng thấy nó đang nằm truyền nước mà bà ứa cả nước mắt. Bà chạy thật nhanh về phía nhỏ rồi hỏi.

-Bác sĩ nói nó thế nào rồi Yến?

Nhỏ nói trong nước mắt.

-Bác sĩ nói nó ổn rồi bác ạ. Khi tỉnh lại sẽ bị hoảng loạn. Nhưng bác cũng đừng lo quá. Cháu tin nó sẽ sớm tỉnh lại thôi. Bác đừng suy nghĩ nhiều quá mà lại đổ bệnh thì làm sao mà chăm nó được.

Bà khóc rồi ôm lấy nó. Nhìn đứa con mình nhanh nhẹn, ngoan ngoãn đang bình thường bỗng dưng nằm bất động một chỗ xung quanh toàn dây với nhợ cắm vào người. Xước sát máu me khắp người ai mà chẳng đau buồn cho được. Bà gạt vội nước mắt ngược mặt lên nhìn chăm chăm vào nhỏ rồi hỏi :

-Mà con Giao nó gây chuyện với ai mà lại nên nông nổi này hả Yến?

Hải Yến lúng túng không biết phải trả lời sao với mẹ nó. Bởi vì chính nó cũng chưa biết mục đích vì sao bọn kia lại làm thế với nó. Nhỏ khó xử vô cùng, cúi gầm mặt xuống đất nhỏ lúng túng trả lời:

-Thưa bác chuyện này...thật sự cháu cũng chưa rõ lý do tại sao chúng lại gây chuyện với nó. Nhưng cháu sẽ cố gắng làm rõ mọi chuyện. Bác không phải lo gì cả, bác ăn uống vào cho khỏe để còn chăm sóc cho Giao chứ ạ. Còn chuyện của nó cứ để cháu lo ạ.

Bà cảm thấy yên tâm hơn. Bà nở một nụ cười phúc hậu rồi nói:

-Cảm ơn cháu. Thực ra bác cũng chẳng muốn truy cứu trách nhiệm làm gì. Bác chỉ muốn biết lý do tại sao nó lại hành xử như vậy. Con Giao nhà bác nó cũng là đứa biết suy nghĩ, bác chỉ lo chúng nó gây chuyện được một lần rồi lại tiếp tục thì chỉ khổ cho cái Giao nhà bác. Với lại nó lại bệnh tật thế này bác lo lắm.

Nhỏ cũng đáp trả bà bằng một nụ cười nhe răng mục đích chỉ để cho bà đỡ lo lắng hơn thôi.

-Vâng! Cháu hiểu mà bác. Chắc bác cũng đói bụng rồi, hay là cháu đi mua cái gì về bác cháu mình ăn nhé.

Bà nhìn ra ngoài, trời đã bắt đầu nhá nhem tối. Bà lo lắng quay sang nó rồi nói :

-Thôi cháu về đi chứ không bố mẹ ở nhà lại lo đấy. Ở đây có bác rồi, cháu yên tâm về đi. Bác cũng mới ăn xong mà. Mai cháu còn phải đi học nữa mà, ở đây mai ko đi học nổi đâu. Nghe bác đi.

Nhỏ coi mẹ nó như mẹ của mình. Bà rất tốt với nhỏ, nên bà nói gì nhỏ cũng nghe lời. Thấy bà nói thế biết bà cũng rất lo lắng cho nhỏ nên dù ko muốn nhỏ cùng đồng ý cho dù mặt ko được vui.

-Vâng. Vậy thôi cháu về trước đây ạ. Khi nào Giao tỉnh bác nhớ gọi cho cháu nhé. Chào bác cháu về.

Bà cười rồi nói :

-Ừ cháu về cẩn thận. Nó tỉnh lại bác gọi cho cháu ngay.

....

Chiếc xe taxi dừng ngay trước một ngôi biệt thự sang trọng. Hấn và cậu bước xuống xe, căn nhà với màu trắng sang trọng nhưng vô cùng lạnh lẽo. Cậu bước tới phía cổng bấm chuông rồi cả hai cùng đứng im chờ đợi.

Bà Hoa giúp việc nhà nó vội vàng chạy ra mở cửa. Khi thấy cậu và hấn bà mừng rỡ reo lên :

-Hai cháu đã về rồi à. Bố cháu đang chờ ở trong đấy. Mau vào nhà đi.

Cả hai cùng đồng thanh :

-Vâng!

Vừa bước vào nhà ông đã ngồi ngay ở phòng khách chờ đợi hai hot boy nhà ta. Với khuôn mặt lạnh tanh khiến ai nhìn vào cũng phải sởn gai ốc vì sợ.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân ông đã hỏi với giọng cực kì khó chịu :

-Hai đứa đi đâu từ chiều tới giờ.Bố gọi sao ko đứa nào bắt máy hết?

Cậu ấp úng trả lời :

-Dạ.Tại điện thoại con hết pin.

Ông nghiến răng trèo trẹo rồi tiếp tục tra hỏi :

-Thế còn thằng Bin.Bố gọi sao ko bắt máy.

Hắn trả lời ông bằng giọng khó chịu :

-Bố quan tâm đến con làm gì?Trước giờ bố có để ý là con có ở nhà hay ko ở nhà đâu chứ.Con sống hay chết bố cũng có biết đâu mà giờ lại giờ giọng quan tâm ra để làm gì?

Hắn vừa dứt câu đã ăn ngay cái bạt tai vào mặt.Ông tức giận mắng chửi nó :

-Mày.Mày là đứa con mất dạy,tại sao tao lại nuôi một đứa như mày chứ.Thật tốn cơm tốn gạo,cút ra khỏi nhà tao.

Hắn vùng vằng bỏ đi,cậu gọi với theo:

-Bin!Bin!Đứng lại.

Ông quát :

-Mày gọi nó làm gì?Nó đói rồi tự khắc nó về.Mày muốn thì đi theo nó luôn đi,tao ko có đứa con như nó.

Cậu rất khó chịu với thái độ của ông mặc dù chưa bao giờ cậu cãi lại ông.Nhưng điều đó không chứng tỏ rằng cậu sợ ông,mà là cậu luôn luôn kính trọng ông.Và mọi chuyện đã tới mức này cậu ko thể ko cãi lại ông được.Cậu nhìn thẳng vào ông rồi nói :

-Bố thật quá đáng.

Nói rồi cậu quay lưng bước thật nhanh để kịp hắn.

Chỉ còn lại mình ông với căn nhà lạnh lẽo.Ông lấy đủ các loại rượu ra và bắt đầu uống.Ông uống đến say mềm rồi lăn ra ngủ lúc nào ko hay.

...

Thấy cậu chạy theo sau,hắn không thèm quay đầu lại.Ngừng lại ko đi nữa.Rồi vẫn với cái giọng lạnh lùng ấy hắn nói:

-Sao không ở nhà.Theo em làm gì?

Cậu thở ko ra hơi.Đứng nghỉ một lúc rồi cậu vừa thở vừa nói :

-HỒ...Bố đuổi anh rồi.Anh đi với em luôn_kèm theo một nụ cười không thể nào từng hơn được nữa.

Hắn đứng sững người khi nghe cậu nói.Chuyện gì đang xảy ra vậy.Hắn nói với giọng không mấy vui vẻ :

-Cả anh mà cũng bị đuổi đi à?Lạ thật.

Cậu cười tí mắt rồi nói :

-Không là do anh tự đi.Tại anh lo cho em mà.

Hắn không nói gì chỉ im lặng rồi bước đi dù chưa xác định được mình sẽ đi đâu.Đi được tầm 5' thì hắn quay đầu qua hướng cậu rồi nói:

-Thôi về nhà đi.

Cậu đơ vài giây rồi hỏi lại kèm theo gương mặt ngơ ngẩn chả hiểu gì :

-Về nhà?Không phải em muốn bỏ đi sao?Sao giờ lại đòi về là thế nào?

Hắn nhăn mặt vẻ khó chịu rồi nói :

-Anh không hiểu đâu.Thôi về nhà đi.

33. Chap 32 :

Tinh....tinh....tinh....

Bà hóa lại vội vàng chạy ra mở cổng.Thấy hai đứa về bà liền kéo cậu và hấn vào sân rồi nói :

-Hai đứa về rồi đấy à.Bác ở nhà cứ lo ngây ngấy.Bác gọi hai đứa mãi mà ko được.May quá hai cháu về chứ không chỉ có mình bác cũng chẳng biết làm thế nào nữa.

Cả hai với vẻ mặt khó hiểu.Chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Cậu hỏi với giọng lo lắng :

-Xảy ra chuyện gì vậy ạ?

Bà với khuôn mặt đầy nếp nhăn.Nay lại càng nhăn nheo hơn khi bà lo lắng.Bà cố gắng giải thích nhanh và dễ hiểu nhất :

-Chuyện là thế này.Sau khi hai cháu đi bố cháu uống nhiều rượu quá bác ngăn thế nào cũng ko được.Ông lấy hết tất tần tật rượu trong tủ ra uống sạch.Tự dưng ngã âm ra sân làm bác sợ quá vội dìu ông lên giường nghỉ mà ko hết.

Hấn với cậu vừa nghe tới đây vội vàng chạy vào lên phòng ông.Ông đang nằm trên giường mặt mũi đỏ ửng lên.Hơi thở khó khăn.Hấn hét lên gọi bà Hoa :

-BÁC HOA.MAU GỌI CẤP CỨU.

Bà cuống cuống chạy lên phòng rồi nói :

-Bác gọi lúc này rồi.Chắc họ cũng gần tới rồi đấy,bác thu dọn đồ sẵn rồi.Tí nữa hai đứa mang đi,có gì gọi về cho bác ngay nhé.

Cả hai cùng đồng thanh :

-VẮNG!

Tiếng xe cấp cứu vang lên nghe thật náo nê.Cậu và hấn vội vàng đưa bố ra xe rồi chiếc xe vọt đi rất nhanh.

Trước cửa bệnh viện cậu lo lắng ngồi gục đầu vào thành ghế.Còn hấn ngồi hàng ghế khác ngửa đầu tựa vào thành ghế.Khuôn mặt của hai tên này không thể nào thê thảm hơn lúc này nữa.

Bệnh viện ông cấp cứu cũng chính là bệnh viện mà lúc chiều Giao cấp cứu.Hôm nay cậu và hấn vô cùng dặt "show" khi mới về được một lúc thì lại phải quay trở lại đây.Mong là mọi thứ sẽ ổn.Trái tim mỏng manh dễ xúc động của hấn ko thể nào chứa thêm một cú sốc nào nữa.

Và đèn phòng cấp cứu lại sáng lên.Đây là lần thứ ba hấn hồi hộp như vậy.Bác sĩ nhìn cậu và hấn rồi hỏi :

-Hai cháu là người nhà của bệnh nhân Thành à?

Cả hai chạy đến rồi lại tiếp tục đồng thanh :

-VẮNG!Bố cháu thế nào rồi ạ.

Bác sĩ thở dài rồi nói :

-Bố cháu có sẵn tiền sử bị tăng huyết áp.Cộng thêm uống nhiều rượu nên bị lên cơn đột quy đột ngột.Rất may đã mang đến kịp ko những ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống sau này mà còn có thể mất mạng.Bây giờ huyết áp đã dần ổn định rồi,nhưng cần phải nhập viện để kiểm tra thêm.

Cậu và hấn lại cùng đồng thanh :

-DẠ.Cháu cảm ơn.

Làm thủ tục nhập viện cho ông xong xuôi.Cậu gọi điện về cho bà Hoa rồi nói :

-Bố cháu ko sao bác yên tâm đi ạ.À bác ở nhà một mình nhớ đóng cửa ngủ sớm đi nhé.Mai cháu đi học nên phải về,bác lên chăm bố cháu nhé.

Gọi xong cậu và hấn ngồi im lặng ko ai nói với ai câu nào,chỉ ngồi nhìn ông.Rồi cả hai cùng giật mình với tiếng la hét kinh hoàng,phá tan bầu ko khí ảm đạm lúc này.

-Thả tao ra.Chúng mày muốn gì?

Hấn lại thêm một lần giật mình thót cả tim(mấy đứa gian gian,hay làm chuyện xấu nó hay bị giật mình lắm),có lẽ hấn đã nhận ra tiếng hét đó là của ai rồi.Nhưng hấn không mấy chắc chắn lắm.Cả cậu và hấn cùng nhìn về phía cô bé mồm tựa loa phát thanh kia.Hấn lại giật mình thêm lần nữa khi thấy khuôn mặt ấy,hehe đoán đúng rồi chứ còn phải hỏi.Chửi nhau suốt mà ko nhận ra nữa thì ai nhận ra được.

Đó chính là nó,cô gái ta thầm thương đây mà.Trông nó đến tội nghiệp,khuôn mặt nhợt nhạt bằng bó khắp người.Nhìn thì thương thật đấy nhưng hấn không thể làm gì hơn,không dám bước gần lại đỡ dành nó vì sợ nó hoảng loạn bỏ chạy mất thì khôn.Đang mơ màng trong đồng suy nghĩ thì hấn tỉnh luôn khi nghe tiếng gọi êm êm bên tai :

-Bin.Hình như là Giao.Sao lại ở phòng này nhỉ?

Hấn im lặng một lúc rồi trả lời rất tỉnh và đẹp trai cứ như không hề quan tâm đến vấn đề vô cùng nhạy cảm này vậy :

-Không biết!

Nói rồi hấn đi thẳng ra ngòai cửa sổ đứng ngắm gì đó.Nếu bạn muốn hiểu rõ hơn ngay lúc này thì hãy hỏi trực tiếp hấn :)

Mẹ nó thấy tình trạng nó như vậy cũng hoảng lắm vội chạy đi gọi bác sĩ.Bác sĩ đã kịp thời tới để kiểm tra tình trạng của nó.Ông ra hiệu cho bà ra khỏi phòng rồi nói :

-Bà là mẹ của cháu Giao ạ?

Mẹ nó nhìn ông vẻ mặt khó hiểu trả lời :

-Vâng!Là tôi thưa bác sĩ.

Ông gật đầu rồi nói thêm :

-Tình trạng của cháu tôi đã thông báo với người nhà ban nãy rồi.Rằng khi cháu tỉnh lại sẽ có chút hoảng loạn về mặt tinh thần.Còn về mặt sức khỏe của cháu ổn rồi.Chị có thì cho cháu xuất viện về nhà tình trạng này sẽ giảm thanh hơn.Chị cũng đừng hỏi cháu nhiều quá sẽ làm tình trạng nặng thêm đấy.Giờ chị mau chóng đi làm thủ tục xuất viện cho cháu nhé.

Khi nghe bác sĩ nói xong bà cảm thấy yên tâm hơn.Bà rít rít cảm ơn và quay lại phòng để kịp làm thủ tục xuất viện cho nó.

Hấn nhìn mẹ nó đưa nó đi mà không nói được lời nào.Đúng hấn không có quyền để nói ở đây.Bác sĩ đã tiêm thuốc an thần và nó ngủ ngon lành trong vòng tay của mẹ.Bà xếp gọn các thứ rồi dìu nó đi.

Đang bùng bùng trong mớ suy nghĩ vẫn vợ hấn giật mình khi nghe tiếng gọi :

-Cháu ở.Giúp cô mang đồ ra xe được không?

Hấn quay sang phía tiếng gọi rồi hỏi lại như người mất hồn :

-Cô gọi cháu ạ?

Bà gật đầu rồi nói giọng nửa đùa nửa thật :

-Có mỗi cháu với cô ở đây.Không gọi cháu thì bác biết gọi ai bây giờ?Cháu giúp cô mang đồ ra xe được không.Không phiền cháu chứ?

Hắn nhìn quanh khi nghe bà nói. Đúng thật có mỗi cậu và bà còn tỉnh táo. Cậu thì bốc hơi từ lúc nào mà hắn cũng không hề biết. Hắn vội vàng trả lời :

-Không phiền đâu cô. Cháu làm được mà.

Bà cười rồi nói :

-Cảm ơn cháu.

Hắn mang tất tần tật cặp sách rồi các thứ xuống tầng trệt nơi xe tải đang chờ. Bỗng dưng từ trong cặp của nó rút ra một tấm ảnh. Hắn nhặt lên rồi đứng nhìn đắm đuối quên cả việc mang đồ. Bà không thấy hắn đi sau lưng nữa bèn quay lại nhìn rồi hỏi :

-Sao vậy. Đồ nặng quá hả cháu.

Nghe tiếng gọi thất thanh của bà hắn vội vàng nhét bức ảnh vào túi rồi xách đồ rồi nói với theo :

-Không sao cô. Cháu đến ngay đây.

Bà dìu nó lên xe, không quên quay lại cảm ơn hắn :

-Cảm ơn cháu. Cô về đây.

Hắn cười đáp lại lời cảm ơn của bà :

-Vâng! Cô về ạ.

Xong việc hăng thông thả đi về phòng nơi bố hắn đang nằm. Rồi hắn nhớ ra tấm ảnh ban nãy vội lấy ra xem. Trong ảnh có một người đàn ông trung niên đang bế một cô bé trông rất kháu khỉnh. Hắn vừa đi vừa nghĩ : “có thể đây là bố và cậu ta. Lúc bé trông cũng dễ thương thật đấy”

Hắn cất tấm ảnh vào túi rồi vội vàng quay lên lầu, vì nhớ ra khi hắn đi không còn một ai ở trong phòng cả. Hắn cố gắng chạy thật nhanh hết mức có thể ví như một viên đạn đi tìm súng vậy :v

Đến trước cửa phòng hắn hốt ha hốt hải mở cửa phòng ra. Thật may cậu vẫn ở đấy. Thấy hắn xuất hiện, vẻ mặt cậu giận dữ vô cùng. Cậu nhìn thẳng vào mắt hắn rồi hỏi :

-Em đi đâu vậy. Sao để bố ở đây một mình. Em thật quá đáng.

34. Chap 33

Hôm nay là một ngày nắng ấm áp sau những ngày mưa tầm tã không ngớt. Nó vươn vai hít thở bầu không khí trong lành này. Những ngày qua nó đã phải ru rú trong nhà rồi. Cũng may còn có con ngáo Yến đến thăm ko thì nó chẳng thể nào sống nổi nữa. Vết thương đã lành hẳn, cũng đã bảy ngày rồi chứ có ít ỏi gì đâu. Đang tận hưởng bỗng nó nghe tiếng cái Yến oang oang dưới nhà. Đấy vừa nhắc đã xuất hiện rồi. Thiêng thế.

Thấy nhỏ đi vào nó lại giở giọng hỏi đều.

-Úi xời. Đi đâu đây?

Nhỏ làm vẻ mặt giận hờn. Nhưng rồi lại cười ngay khi thấy vẻ mặt dần thối của nó.

-Rủ mày đi học chứ đi đâu? Mà mày khoẻ chưa. Đi học với tao đi.

Nó cười gian, đẩy cái gối qua rồi nói :

-Ừ. Bao tao ăn kem thì tao mới đi.

Nhỏ lườm nó đến lác mắt rồi nói :

-Thôi được rồi, tôi chiều tất. Đi thay đồ nhanh rồi thì đi.

Nó cười toe toét. Đứng dậy đi ra khỏi giường rồi quay đầu lại giơ bàn tay lên rồi nói :

-Chờ tao 5 phút.

Nói rồi nó chạy hùng hục đi chuẩn bị sách vở quần áo rồi cả hai đứa tí ta tí tởn nắm tay nhau đi học.

[...]

-Bin!Em có đi học không vậy nhanh lên đi.

Cậu ra trước cổng đứng rồi nói với vào trong nhà.Hắn nghe tiếng gọi vội lấy cái áo khoác mặc vào rồi vội vàng chạy ra.Hắn nhìn cậu trau mày rồi nói :

-Anh làm gì mà gọi hoài vậy.

Ông Khải nhìn hai đứa lười hiên rồi nói :

-Hai đứa lên xe đi bố đưa đi học.

—

Tóm lược lại nội dung hôm ông Thành nhập viện.Tối cái hôm định mệnh đấy đã đưa sự nghiệp và cuộc sống của ông sang một chương mới.Sự thật về hôm ông Thành phải nhập viện cũng chỉ vì một cuộc điện thoại :

-“Alô!Có phải ông là ông Thành”

-“Vâng đúng rồi.Chị là ai vậy?”

-“Tôi là Trịnh Kim Lan.Ông còn nhớ ko?”

-“Cô gọi cho tôi làm gì?”

-“Thưa ông tháng tới tôi sẽ về Việt Nam.Lúc đó quyền tôi sẽ mang hai đứa đi ”

-“Cô...cô...”

-“Tôi chỉ thông báo trước cho ông chuẩn bị tinh thần.Chào.Tút tut”

Ông gọi liên tục vào số máy trên nhưng ko thể nào liên lạc được nữa.Ông đột ngột lên cơn tăng huyết áp ngã ầm xuống đất.

...

Tình trạng của ông đã thuyên giảm đi nhiều.Sau vài ngày ông được xuất viện.Nhưng đoạn hội thoại kia hằng đêm vẫn xuất hiện trong từng giấc ngủ làm ông không thể nào ngủ yên được.Từ ngày ông được xuất viện đến giờ mọi công việc ở công ty đều do trợ lý làm.Bây giờ ông chỉ ở nhà toàn tâm toàn ý chăm sóc cho hai đứa con trai yêu quý.Làm cho hắn và cậu cảm thấy khá tò mò về hành động của ông.Cứ như một người khác vậy”

[...]

Nó vừa ngơ ngác ngẩng bầu trời lung linh trông thật đẹp.Chưa bao giờ nó cảm thấy lòng vui đến lạ,nó không biết tại sao lại như vậy nữa.Có lẽ là lâu ngày không được ra khỏi nhà hoặc vì một lí do nào đó mà nó không hay biết.Đang gối mình vào những suy nghĩ mông lung bỗng Hải Yến quay đầu lại rồi lay lay vai nó rồi hỏi làm nó giật bắn người :

-Mày bị sao vậy.Đầu còn đau à?

Nó khua khua tay rồi lắc đầu liên tục rồi nói :

-Có sao đâu tao bình thường và rất khỏe là đằng khác_kèm theo nụ cười nhe răng quen thuộc.

Nhỏ cũng cười đầy gian xảo trước câu trả lời của nó.

-Hehe thế mà tao cứ tưởng mày thất tình chứ.Mọi hôm có ngăn mày ngậm mồm cũng chẳng được.Hôm nay bỗng nhiên bật chế độ im lặng làm sao mà tao không lo cho được.

Nó trừng mắt nhìn nhỏ rồi nói:

-Mày chỉ được cái nghĩ bậy bạ là giỏi.Thôi đạp xe nhanh lên kéo muện học.

Chị này đánh trống lảng cũng vui phết.Nghe nó nói xong Yến mới nhớ ra là mình đang đi học vội đạp xe với tốc độ nhanh hơn tia chớp.

[...]

Sau một hồi đạp xe như điên cuối cùng nhỏ và nó đã hạ cánh an toàn tại cổng trường.Hai đứa ôm cặp đi thẳng vào trường.Xung quanh bao ánh mắt đang dòm ngó chúng nó rồi bàn tán với những lời lẽ ác ý.Đúng là : “MIỆNG LƯỜI KHÔNG XƯƠNG TRĂM ĐƯỜNG LẮC LÉO”.Nó đủ thông minh để hiểu ra vấn đề nan giải mà chúng đang mang ra mổ xẻ kia.Nhưng đối với nó thực sự chẳng là gì.Nó lơ đẹp những lời chỉ trích kia rồi đi thẳng vào lớp trong con mắt ngạc nhiên của bọn mồm to mà óc bé kia.Vừa đi nó vừa nghĩ rồi tự khen thầm : “Phải biết đạp lên dư luận mà sống.Với cả mình chẳng làm gì sai sao phải xấu hổ với lương tâm chứ!hehe mình thật trí lý”.

Nhỏ thì chẳng nói gì chỉ sự nó lại buồn thì khôn.Thấy nó im lặng mà miệng vẫn cười tươi làm nhỏ yên tâm hơn phần nao.Vội vàng kéo tay nó rồi đẩy cửa bước vào lớp.Lớp nó thấy nó cũng mừng lắm,bởi lớp vốn rất yêu thương nhau.Lần nó được về nhà cả lớp cũng đến thăm mua toàn thứ nó thích.Trừ hân ra thì hầu như cả lớp ai cũng mến nó đẹp gái mà còn học giỏi ai mà chẳng mến.Nhưng khổ cái đến giờ vẫn chưa ai ai yêu vì đẹp gái mà lại bị điên.Thời trình bày đến đây thôi.

Nó vừa đi vào lớp ai cũng tay bắt mặt mừng hỏi han các kiểu.Nó ngơ ngác nhìn xung lớp một hồi bỗng thấy hân đang ngồi chăm chăm bấm điện thoại mà chẳng thèm ngước mặt lên nhìn nó lấy một cái.“Đã thế chị cũng chẳng thèm để mắt đến mày nữa”.Nghỉ một hồi rồi nó kéo đám bạn ngồi xuống nói chuyện chẳng thèm quan tâm đến hân nữa.Sau khi tuyên truyền một hồi tiếng chuông vang lên báo hiệu vào lớp.Cả đám nhào chạy về chỗ trước khi mục phù thủy vào lớp.Nó và nhỏ cũng cuống cuống chạy về chỗ ngồi.Thấy nhỏ và nó xuống hân nhích người sang một bên cho nhỏ vào trong khi mắt vẫn nhìn chăm chú nhìn vào điện thoại.Nhỏ bước vào trong hân lại trở về vị trí ban đầu.Nó kéo ghế ra định bước vào ngồi thì trượt chân xuyết ngã,hân vội giữ tay tay nó lại rồi kéo dậy.

Nó nhìn bàn tay hân đang nắm lấy tay nó rồi ngượng ngùng nói :

-Cảm ơn.Nhưng cậu có thể làm ơn thả tay tôi ra có được không ?

Hân nhìn nó một hồi lâu rồi cũng quyết định thả ra.Cả lớp ôm bụng cười sằng sặc,đúng lúc đó từ ngoài cửa có một nàng tiên bước vào.

Thấy bộ mặt của nàng ta đứa nào mặt cũng tái mét.Nàng tiên cất tiếng nói như chim vàng anh làm cho ai nghe cũng phải say đắm.

-E HỀM.Tất cả im lặng nghe tôi thông báo nhanh đây.

Trái ngược với mong muốn của cô.Cả lớp nhao nhao lên mỗi đứa một cái mồm gộp lại thành cái chớ đứa nào cũng hăng hái :

-Chuyện gì vậy cô?

-Liên hoan vì lớp đứng chót ạ.

-A.Em biết rồi con cô sắp lấy chồng.

Bà cô tức đến xám mặt đập tay cái rầm xuống bàn rồi gất lên p;

-Các anh các chị có im lặng không thì bảo?

Cả lớp đứa nào đứa nấy im thin thít mặt xanh như mặt mật.Không dám nói thêm lời nào.Thấy tình hình đã ổn cô mới bắt đầu lên tiếng.

-Lớp chúng ta đang xếp hạng chót về thành tích thi đua.Sắp tới trường ta tổ chức thi văn nghệ.Có một số vấn đề như sau.

Cô im lặng một lúc rồi nói tiếp :

-Dựa vào các thành tích văn nghệ của những năm trước.Tôi sẽ chọn vài em để tập hai tiết mục gồm nhảy hiện đại như mọi năm và hát đơn kèm đánh đàn.Tôi sẽ chọn một nhóm nữ và nam và một đôi kết hợp hát và đánh đàn.

Cô nhìn giáo dục xung quanh một lượt rồi nói :

-Yến,Lan,Hùng,Lộc.Chí,Phương sẽ nhảy hiện đại.

-Giao chắc cũng khỏe rồi nhỉ.Giao và Thế Anh sẽ kết hợp với nhau.Theo cô biết thì năm ngoái Giao được giải nhì đơn ca,còn Thế Anh được giải nhất piano cấp thành phố.Vì vậy hai em sẽ kết hợp với nhau.

Những đứa không liên quan đến việc biểu diễn văn nghệ thì “ồ” lên kinh ngạc khi nghe thành tích của hân.Còn những đứa được chọn thì đưa ra đủ lí do phản pháo.Nào thì :

-Em không có xe cô.

-Nhà em có mẹ già và em thương em chăm sóc.

-Em cao quá mà đội hình toàn nắm lùn.Em không đủ chỉ tiêu cô loại em đi ạ.

Nó cũng không kém cạnh ra sức phản đối trong khi hân chỉ ngồi im lặng chẳng nói gì.

Nó hét ầm lên :

-Cô ơi không được đâu em bị đau họng.

Màn âm ỉ khép lại khi bàn tay vàng ấy đập thêm một cái thật mạnh xuống bàn kèm theo giọng nói đầy sát khí có thể sát thương bất cứ đứa nào chống đối lệnh của cấp trên:

-Không lằng nhằng anh chị nào không muốn đi thì có thể chuyển lớp.Chiều mai 2h có mặt ở nhà tôi sẽ có người tập cho các anh chị nên khỏi phải lo.Giờ thì lấy sách vở ra học bài mới cho kịp.

35. Chap 34 : Văn Nghệ

Nó lết cái xác tàn tạ ra khỏi lớp trong khi ai ai cũng háo hức vì buổi học mệt mỏi hôm nay đã kết thúc.Nhỏ nhìn nó rồi che miệng tủm tỉm cười.Thấy nó vẫn im thin thít chẳng nói gì nhỏ đẩy đẩy củ trở vào vai nó rồi trau mày hỏi :

-Cái con này được bắt cặp với trai đẹp mà sao cái bản mặt như đưa đám thế.

Hải Yến vừa dứt câu nó liền phóng ánh mắt như dao găm về phía nhỏ rồi hét lên giận dữ :

-Mày thích thì đi mà hát cùng tên đấy.Xổ xiên nó vừa thôi_nói rồi nó bỏ đi trước chẳng thèm ngoái lại đằng sau.

Thấy thái độ của nó,nhỏ linh tính được điều nguy hiểm sắp xảy đến với mình.Rùng mình suy nghĩ đến điều tệ hại nhất xảy đến.Mãi nghĩ mà nó đã đi được một đoạn khá xa nhỏ.Hải Yến vội vàng chạy theo kéo chân kéo tay nó.Rồi nói với giọng khẩn khoản :

-Thôi xin lỗi mà.Lần sau tao không dám nữa đâu.

Thấy bộ dạng tha thiết của Hải Yến nó không nhịn được nhưng vẫn cố bịt miệng lại làm mặt lạnh.giàng tay nhỏ ra rồi vừa chạy vừa cười như nắc nẻ.

Hải Yến biết mình bị lừa liền chạy theo nó đánh túi bụi :

-Mày dám lợi dụng sự nhẹ dạ cả tin của chuy đây à.Tao giết mày.....

[...]

Sau khi đã ăn no căng bụng nó chạy lên phòng giở sách vở ra học.Xong xuôi tất cả nó nhảy tót lên giường định bụng là sẽ ngủ luôn.Nhưng cứ nhắm mắt vào là lại thấy khuôn mặt “xà tinh lai lợn” của tên đó là nó lại không thể nào chợp mắt được.Cứ nhắm rồi mở nhắm rồi mở khó chịu vô cùng.Sau một hồi trăn trở suy nghĩ nó quyết định không ngủ nữa.Lên mạng ngắm trai đẹp có phải hơn không.Nghĩ rồi nó kê cao cái gối

lên ngồi thẳng dậy vớ lấy cái điện thoại đang nằm im trên bàn rồi mở phim có mấy nam thần ra xem. Trông hùng hục thế thôi chứ cũng ghiền Hàn xẻng phết đấy. Sau một hồi mê mẩn xem hết phim này đến phim kia. Mỗi nhừ cả tay nó vứt điện thoại cái rầm lên bàn không thương tiếc rồi nằm ngủ một cách ngon lành.

[...]

5 tiết học trôi qua trong một mõi nó lê bước ra khỏi cửa với bộ dạng nhếch nhác. “Đang trong thời kì học hành căng thẳng sắp thi cử đến nơi mà còn hát với chả hò thật là đến nản. Còn giỡn với chả dò một chết đi được” Nó vừa nghĩ thầm vừa cau có như mới bị ai đánh. Nhìn bộ mặt sầu nào của nó Hải Yến cũng hiểu được phần nào.

Hải Yến quơ quơ tay trước mặt nó rồi nói :

-Sao thế cơ mặt của mày có vấn đề à? Có cần tao kéo giãn ra giúp không?

Nó từ từ đẩy khuôn mặt lạnh như đá về phía nhỏ liếc xéo một cái ngậm chặt miệng lại rồi nói. Nhỏ cảm nhận được mùi sát khí đang rít qua từng kẽ răng :

-Giúp tao cái.

Hải Yến cố gắng cười thật tươi tỏ ra ngân thơ vô số tội kéo tay nó đưa qua đưa lại rồi nói :

-Thôi không có gì đâu mình về đi. hh

[...]

Đang say giấc nồng bỗng dưng tiếng đồng hồ báo thức réo ầm cả lên. Mẹ nó mở cửa đi vào phòng rồi hét lên :

-Giao????

Tiếng đồng hồ réo rất hòa quyện cùng tiếng hét của mẹ nó tạo ra một thứ âm thanh nghe có vẻ như hỗn tạp nhưng lại có sức hút rất lớn đối với nó. Nó giật bắn người mở mắt to hết cỡ rồi hỏi với giọng rất tỉnh :

-Chuyện gì vậy mẹ.

Mẹ nó đưa hai tay lên chống hông cặp mắt nhìn xuyên thủng quần áo rồi đáp :

-Đồng hồ của con nó làm mẹ không thể tập trung xem phim được.

Nó ngửa cổ lên trời từ từ khép cặp mắt đang mở thao láo lại, toàn bộ cơ thể bắt đầu nhũn ra như sợi bún rồi ngã đầu về phía chiếc gối ê a nói như con nít :

-Có mỗi vậy thôi ạ. Không phải nó đã im rồi sao.

Bà thở dài ngao ngán rồi nói với giọng làu bàu :

-Con với cái, đúng là số khổ mà trưa nắng nóng cũng không được yên. Tự dưng cài báo thức làm gì cơ chứ phá hoại cả buổi xem phim của mẹ.

Dù nhắm mắt cố ngủ nhưng nó vẫn nghe tiếng mẹ làu bàu. Nghĩ ngợi một lúc rồi chợt nhớ ra. Bật ra khỏi giường rồi nó hét toáng lên :

-Thôi chết.

Mẹ nó quay phắt người lại ngạc nhiên hỏi :

-Sao thế.

Nó vội chạy lại tủ đồ quơ vội bộ quần áo rồi nói như hụt hơi :

-Muộn giờ đi tập văn nghệ rồi. Mụ la sát giết con mất.

Mẹ nó nhìn chăm chăm rồi nói :

-Cái con hâm này. Hậu đậu đến thế là cùng. Thôi mẹ xuống xem phim đây, tí đi đâu thì nhớ đóng cổng.

Nói rồi bà đi một lát xuống nhà. Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn lên đồng hồ đã gần 2h20'. Mụ la sát giặc đúng 2h cơ mà. Nó vội vàng ba chân bốn cẳng chạy xống nhà xách chiếc xe đạp ra rồi hùng hục đạp. Trong đầu thì cứ tưởng tượng ra bộ mặt như cơm thiêu của mụ cô mà tái mặt, tim đập từng hồi rộn ràng, miệng thì không ngừng lẩm bẩm : 'KHÔNG SAO. KHÔNG SAO'.

Yehh..... Cuối cùng chiếc xe cũng đã cập bến thành công. Tiếng kít xe vang lên làm cho đội quân bên trong háo hức ngó mặt ra rồi đứa nào đứa nấy gào lên sung sướng :

-Ôi Giao em yêu đã đến rồi à? vào nhanh em êiiiiii _giọng của thằng Hùng nghe mà tởm kinh khủng.

Nó dựng xe vào góc, gạt chân chống, đi thẳng vào gặp ngay bộ mặt đểu cáng của hấn đang ngồi ôm điện thoại nghe nhạc mà chỉ muốn cho đôi Nike đang ở chân vào mặt. Nhìn trước nhìn sau chẳng thấy nhỏ đâu nó chụp lấy con Phương rồi hỏi :

-Con Yến đâu Phương ú!

Phương nhăn mặt rồi nói :

-Này tao không ú nhé. Nó bảo đến rủ mà thấy nhà mày khóa nên nó qua đây luôn. Nãy cô gọi điện cho mày không được nên cô bảo cái Yến đưa cô đến nhà mày rồi. Lúc mày đi không gặp à.

Nó rút điện thoại ra bật màn hình lên mới tá hỏa 20 cuộc gọi nhỡ từ "Cô Mai Xinh Đẹp"

(tên nó lưu trong danh bạ). Cùng với 10 cuộc từ "Yến C.H" (Yến cờ hó). Nó ôm mặt rức rức tóc tóc rồi bắt đầu than trời than đất :

-Thôi chết tao rồi.

Đúng lúc nó đang định gọi điện thông báo thì một chiếc xe máy đang tiến thẳng vào nhà với hai khuôn mặt đờ đờ sái khí :

-Em đã đi đâu vậy cô gọi sao không nghe máy.

Nó mặt xám đen ấp úng nói :

-E..mmmm

Mụ la sát đã cập mắt sắc lẹm về phía nó rồi nói với giọng thét ra lửa :

-Thôi không trình bày nữa vào tập đi muộn rồi.

Tất cả không ai dám hó hé thêm câu nào, lẳng lặng đi xuống tầng sau. Hấn nghe vậy cũng đi xuống vừa đi vừa nghênh nghênh cái mặt lên trông rõ ghét. Không gian tầng xong nhà cô khá rộng rãi thoáng mát, đáng lý phải đi đến chỗ lớp học dạy nhưng hơi xa nên cô đã thuê về nhà dạy luôn tận dụng khoảng sân sau lý tưởng để tập nhảy. Trông cô thể thôi chứ cũng thương học xinh phết đấy chứ chẳng đùa đâu.

Có bốn người hai nam hai nữ đến để tập cho chúng hát, nhảy và đàn. Hai người nữ dốt đám học nhảy xuống sân sau. Còn lại nó và hấn thì vào trong phòng có đặt sẵn cây đàn piano (xịn), hai người dạy đều là nam và trông khá là ưa nhìn. Một người mỉm cười xua tan không khí ngại ngùng rồi nói :

-Bây giờ anh sẽ dạy cho hai em hát và đàn bài "Tạm biệt nhé". Anh sẽ dạy cho Giao hát còn anh này dạy cho Thế Anh đánh đàn nhé. Giao qua bên góc kia với anh.

Nói rồi gã trai đẹp kéo tay nó đi qua góc kia tập hát còn hấn ở lại tập đàn với gã còn lại. Nhìn tên kia kéo tay nó đi trước mặt hấn. Làm hấn không thể tiết chế nổi cảm xúc mà nhìn tên kia và nó với ánh mắt hằn học pha lẫn sự tức tối mà chính hấn cũng không thể hiểu nổi vì sao lại như thế.

Bắt gặp ánh mắt rùng rợn với cái liếc từ trên xuống dưới của hấn. Nó bất chợt nghĩ : "Cậu ta chắc thích uống sữa hãng vinasoi thì phải. Mới gặp mà đã ghen ăn tức ở với người hơn mình rồi, thế đã đành lại còn soi luôn cả mình, ăn vớ phải hấn đúng là tội cho ẽm đó quá. Thánh soi"

-Giao em tập trung tí đi!!!

Nó giật mình thoát khỏi suy nghĩ vớ vẩn rồi trả lời :

-Dạ.Em đang nhắm lời cho thuộc.

Gã đẹp trai cười rồi nói :

-Ừm.Em đứng thẳng lưng lấy hơi mới được.Tập lại khúc này nhé.2...3....

Chốc chốc hấn lại nhìn sang với ánh mắt dò xét làm nó không thể nào tập trung hát được.Cứ như là canh vợ ấy,rõ khổ cho Giao nhà ta mà.

36. Chap 35 : Gato

Thấm thoát cũng gần tới ngày diễn văn nghệ.Tất cả đều gấp rút tập luyện chuẩn bị cho cái ngày trọng đại ấy.Chúng cứ hăng say lao động nhưng lại có một con người ko hề lo lắng đến chuyện tập luyện mà chỉ chăm chăm coi chừng hai kẻ “Cứ ngỡ là yêu nhau” kia.Một nam một nữ cứ nắm tay nắm chân cười hô hô làm cho ai kia điên tiết lên chỉ muốn lại gần rồi cướp lấy “công túa” về tay mình nhưng đó là điều ko thể.

(Nếu ai đọc đến đây vẫn cảm thấy ko hiểu phần phía trên thì tiếp tục suy nghĩ cho ra nhé.Hé hé)

Tên đẹp trai nắm chặt tay rồi ghé vào tai nó nói thật khẽ nghe thật lắng mạn :

-Giao.SAO EM KHÔNG CHỊU CHÚ Ý VẬY!

Nó giật tay tên đó ra rồi phui phui.Hít một hơi dài ngồi xuống ghế đặt hai tay lên đùi kiểu bé ngoan rồi với tinh thần tập trung cao độ.Ngước mặt lên nhìn gã đẹp trai rồi đồng dục nói :

-VẬNG!THƯA THẦY GIÁO HOÀNG ĐẸP TRAI EM ĐANG RẤT TẬP TRUNG VÀ VÔ CÙNG NGHIÊM TÚC THƯA THẦY.BÂY GIỜ THẦY CÓ THỂ DẠY TIẾP ĐƯỢC RỒI ĐẤY Ạ.

Gã đẹp trai ôm bụng cười sằng sặc.Sau khi đã tạm ngưng được trận cười rùng rã mấy phút đồng hồ.Hoàng gõ cái cốc vào đầu nó rồi nói :

-Thôi tập trung vào,cô bé lắm chiêu trò ạ.Hát xong đoạn này qua kia ráp nhạc với Thế Anh nhé.Lần này mà ko tập trung là anh đánh đấy nhớ.Cố gắng nốt hôm nay thôi,mai ko cần tập nữa đâu.Nghe đây....ừm

Nó lấy tay xoa xoa chỗ vừa bị gõ rồi đưa ngón tay cái lên trước mặt gã kia thể hiện sự đồng tình rồi nhoẻn miệng cười thu hút ánh nhìn tứ phía.Nhất là phía có anh bạn đẹp trai đang đánh đàn với ánh mắt muốn đẹp cả hai đứa gian phu dâm phụ kia.Nhưng vẫn cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao.

-Giao qua đây ráp nhạc nào.

Nó đặt vội điện thoại lên bàn rồi chạy đến chỗ tên Hoàng đang chờ.Hắn nhìn nó liên tục,rồi lại nhìn tên Hoàng.Hoàng bắt gặp thái độ kì lạ của hắn bèn hỏi ngay cho ra nhẽ.

-Có chuyện gì à Thế Anh.

Hắn liền quay mặt xuống phía phím đàn rồi nói :

-À.Không,thôi tập đi anh.

Hoàng cười đầy ẩn ý đáp trả câu nói của hắn rồi nói :

-Ừm.Thế Anh đánh đi,Giao chú ý nhạc rồi hát ngay nhé.Nào tập nhanh còn liên hoan.

Nó liếm liếm môi tỏ vẻ tham ăn rồi mắt sáng rực lên như hai đèn pha ô tô rồi nói :

-WAO.Hấp dẫn thật.

Nhìn bộ dạng háu ăn của nó Hoàng xoa đầu nó rồi nở một nụ cười dịu dàng.Khoẻ miệng hắn cũng khẽ nhếch lên nhưng cũng nhanh chóng hạ xuống khi thấy hành động của Hoàng.Hắn cảm thấy khó chịu nhưng chẳng thể làm gì được :)

Sau một hồi tập luyện căng thẳng cả bọn tập trung lại.Cái Phương hăng hái đi xếp và chuẩn bị bàn ghế.Thằng Hùng chập cheng trông nhác thể thôi chứ cũng được việc lắm chứ,nứng thịt thơm lừng.Hải Yến thì phụ trách cuốn và chiên món chả ram.Thằng Chí cũng đảm đang ko kém tụi con gái nhặt rau,bắc nước nấu lẩu.Hoàng

và Minh (dạy đàn và hát) thiết kế phần âm nhạc sao cho thật từng bừng. Không khí nhộn nhịp vô cùng. Hòa vào không khí vui tươi hẳn cũng rất là ga lăng khi đạp xe chạy đi mua cả thùng coca về chung vui cùng lũ bạn. Nhìn hẳn vậy thôi chứ hẳn không phải loại công tử sợ mất hình tượng đâu nhé. Sự thật chỉ là hơi khó gần xiu xiu thôi. Cô Mai trông có vẻ dữ dằn thế thôi chứ cứng học sinh phết đấy tự tay xuống bếp nấu cari rồi đi mua bánh mì nữa. Đủ thấy cô yêu con nít thế nào rồi đấy.

-Woa....mấy anh chị làm nhà mình xinh quá mẹ ơi.

Một cô nhóc chừng 5,6 tuổi chạy ra giật giật lấy ống tay áo cô Mai rồi chỉ ra phía Hoàng và Minh đang bày biện ở đám cả phía bên hông nhà. Ai cũng nhìn bé cười híp mắt, trông cô bé rất dễ thương với bộ váy xòe màu tím nhạt đôi môi đỏ hồng khiến ai nhìn vào cũng thích. Hẳn nhìn cô bé rồi vậy vậy gọi lại gần với điệu cười đầy mê hoặc có sức công phá vô cùng lớn với bất cứ cô gái nào. Nhưng thật phũ phàng cho Thế Anh nhà ta khi cô bé sợ đến co gúm người lại rồi núp đằng sau lưng mẹ. Chốc chốc lại ngó về phía hẳn xem kẻ xấu đã đi chưa, thấy hẳn vẫn đứng đấy cười với mình sợ quá lại núp vào lưng mẹ trốn.

Ai nhìn thấy thái độ của cô bé cũng ôm bụng cười không nhặt được mồm. Nó và Hải Yến nhìn nhau rồi túm túm cười không thèm để ý tới khôn mặt hẳn đang xì ra như bánh bao thiêu nụ cười vụt tắt. Thấy khuôn mặt tức giận của hẳn nó và nhỏ không hện cùng cảm nín giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Cô Mai nhìn hẳn cười rồi cúi xuống hỏi cô bé váy tím :

-Con sợ anh này à? Anh hiền với cả đẹp trai mà.

Cô bé chu miệng méu cặp mắt to tròn lên nhìn hẳn rồi quay phắt sang mẹ nói với giọng nũng nịu :

-Không anh này là người xấu. Ban nãy bố chở con đi học về. Con thấy có mấy chị đi theo sau anh này bị anh ấy mắng kinh khủng lắm. Mẹ ơi đừng chơi với anh này, anh này xấu mà còn độc ác nữa í mẹ.

Lại thêm một lần nữa hội trường lại được dịp từng bừng vì câu nói ngô nghê của cô nhóc. Hẳn được phen mất mặt toàn tập nhưng vẫn cố gắng níu kéo vớt vát lại chút hình ảnh đẹp trai trong mắt các nàng. Đặc biệt có một cô gái đang say nắng với nụ cười tỏa nắng của chàng ta xuất nữa thì ngã vật ra đất vì mê (cho tôi được ẩn danh tính của cô gái này để tránh gây xích mích giữa Fan của chàng ta và cô gái này).

Đầu đuôi câu chuyện khiến hình tượng chàng trai hot boy của chúng ta hoàn toàn sụp đổ chỉ trong vài phút là thế này: Đang trên đường đi mua coca bị Fan cuồng nhận ra, xin chụp ảnh chung. Nhưng thành thật mà nói idol của các nữ bị mắc bệnh ngôi sao, không chịu chụp ảnh đã đành lại còn phũ đến mức đuổi tất cả các ẻm đi. Và hành động không mấy tốt đẹp ấy đã vô tình rơi vào cặp mắt thơ ngây trong sáng của cô nàng cutê váy “chím” và cái kết bất ngờ.

[...]

Bữa tập văn nghệ cuối cùng cũng đã kết thúc. Buổi liên hoan chia tay diễn ra trong không khí vui vẻ và nhộn nhịp. Cô bé dễ thương cứ bám theo Quỳnh Giao nhà ta không rõ lý do là gì. Nhưng có lẽ lý do đơn giản nhất đối với một đứa con nít là : “Đúng chị ấy chính là người tốt”. Người ta thường bảo trẻ em thường nói thật, nhưng trong một số trường hợp thì không thật cho lắm. Đó gọi là giao nhằm niềm tin cho kẻ xấu. Bữa tiệc đang rộn ràng nay còn rộn ràng hơn khi cô bé váy tím bỗng dưng phát biểu :

-Chị Giao ơi hát em nghe đi. Mấy hôm em thấy chị tập hát hay lắm í. Em hâm mộ chị lắm.

Giao ngó người ra mặt đỏ bừng vì ngại trông đáng yêu cực. Xung quanh tất cả hò reo cổ vũ làm cho nó càng ngại thêm. Cô bé nài nỉ lắc lắc cổ tay nó, và cuối cùng nó cũng đành chiều lòng ẻm :

-Ừm. Thôi được rồi chị Giao hát bài “say you do” tặng cho su nha.

Cô bé reo lên mừng rỡ :

-Yehhh. Chị Giao đồng ý rồi em thương chị Giao nhất. Mà anh này hát cũng hay này. Hai anh chị hát chung cho em nghe được không. Đi anh. Đi chị.

Cô bé nắm tay Hoàng kéo sang phía Giao rồi nựng nịu nói :

-Rồi. Anh đồng ý được chưa cô bé nhõng nhẽo_ vừa nói Hoàng vừa vuốt mái tóc đen mượt của cô bé.

Hai người bước lên phía sân khấu mini mà đám bạn vừa bày ra bằng một tấm ván khá dày. Giao bắt đầu cầm mic lên hát những câu hát đầu tiên.

.....Ta gặp nhau 1 chiều thu tháng 10, vì nụ cười ấy cho em nhớ mong từng ngày.

Đêm về nghe lòng thương anh mất rồi, ngại vì mình con gái.. phải làm sao?! Trời ơi.. Trời ơi !!!

Hoàng hát câu tiếp theo :

...Lỡ buông lời yêu em, sợ em xa lánh. Biết sao giờ vì chỉ thấy nắng trong tim mình.

SAY YOU DO, SAY YOU DO !!!

Lỡ mai mình yêu nhau, đừng cho anh ngóng những trưa hẹn dù trời nắng hay mưa trên đầu.

SAY YOU DO, SAY YOU DO !!!

Cả hai cùng hòa giọng:

....Em nằm mơ nói tiếng yêu anh.

Vì mai là thức giấc sẽ không dám cho anh 1 ngàn tiếng ca.

Em yêu anh, em yêu anh, yeah yeah yeahhhhh

Hát đến đoạn này Hoàng bất ngờ đến gần rồi nắm tay Giao trong sự ngỡ ngàng của hắn và sự phấn khích, những tiếng hò reo không ngớt của giàn fan cuồng bên dưới. Hoàng nhìn nó với ánh mắt âu yếm, nó cũng ngược mắt lên nhìn nhưng lại mau chóng cúi gầm xuống vì ngại ngùng, che đi khuôn mặt đang đỏ ửng.

Hắn với khuôn mặt đỏ gay vì tức. Nhìn đôi trai gái âu yếm mà lòng đau như cắt. Hắn cố gắng kìm chế cảm xúc, nhưng dù rất cố gắng nhưng hắn đã đứng dậy và bỏ đi trong khi tất cả đang rất hào hứng làm ai cũng ngoái đầu nhìn về phía hắn.

Thằng Hùng hú hét âm lên :

-Dân FA ko thích điều này_rồi đá mắt về phía hắn.

37. Chap 36 : Nhận Ra ?

Hắn ngồi mơ màng dưới gốc cây, tựa đầu vào thân cây rồi bắt đầu những suy nghĩ vẩn vơ. Hắn cố kìm nén cảm xúc để ko chạy đến bên nó, kéo tay rồi cướp nó về bên hắn. Từ nhỏ hắn đã bộc lộ rõ tính cách ngang bướng nhưng lại rất giỏi về khoản che giấu cảm xúc. Có lẽ vì hắn đã chịu quá nhiều đau đớn rồi nên cảm xúc từ đó cũng trở nên chai lì. Hắn chưa từng biết thế nào là thích, là mến một người. Nhưng bây giờ hắn đã hiểu như thế nào là thích, nhưng hắn ko dám thể hiện ra bên ngoài vì hắn sợ....

...

Hoàng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của nó. Hoàng nhìn nó với ánh mắt nồng nhiệt, nó cũng đáp trả ánh mắt đó với đôi mắt dịu dàng đen huyền. Đôi mắt như biết nói, từng cử chỉ hành động làm cho mọi người thêm phần hứng khởi, hò reo cổ vũ. Kể cả cô Mai bà chẳng của lớp nó cũng cười tít cả mắt. Hoàng tiến thêm bước nữa làm nó cũng lùi theo, vô tình vấp phải cục đá trong khi đôi bàn tay nhỏ xinh vẫn đang nắm lấy đôi bàn tay ấm áp của Hoàng. Vô tình nó ngã xuống đồng thời kéo tên Hoàng ngã theo. Và rồi eo chạm eo, mô...

-Thế Anh! Sao lại ngồi đây sao không vào kia chơi cho vui.

Tên Hoàng

Tên Hoàng xuất hiện làm tiêu tan câu chuyện đầy lãng mạn của hắn. Thực sự đầu óc ngỡ như chứa toàn nước đá với cả đá cục của hắn lại có một ngày suy nghĩ ra được một câu chuyện ngôn tình sến rện như trong phim Hàn Xềng vậy. Nếu không làm tác giả truyện ngôn tình thì thật là đáng tiếc cho một tài năng của nước nhà. Có thể còn nổi tiếng ngang Cổ Mạn ấy chứ :)

Mọi suy nghĩ sến súa kia chợt tan biến khi giọng nói của tên Hoàng hóng hót kia chợt vang lên. Hấn càng khó chịu hơn khi bộ mặt giả nhân giả nghĩa kia lù lù trước. Dù khó chịu nhưng hấn cũng cố gắng rặn ra vài chữ, tỏ ra lịch nhất có thể :

-Ừm. Không sao.

Hoàng cười tủm tỉm vẻ mặt hớn hớn vô cùng kiểu như vừa thắng trận trở về. Nhìn thấy quân địch bại trận lòng hấn hờ hững vô cùng. Thái độ của Hoàng làm hấn càng khó chịu hơn. Thấy thái độ ko mấy vui vẻ của hấn. Hoàng cố gắng nhịn cười, đưa tay lên che miệng. Cố gắng lấy lại vẻ nghiêm túc nhất có thể. Hoàng hắng giọng lên một tiếng rồi nói :

-Giận anh chuyện ban nãy à?

Hấn quay mặt về phía Hoàng rồi giả vờ ngạc nhiên hỏi lại mặc dù đã hiểu rõ nội dung câu hỏi của Hoàng.

-Chuyện gì cơ??

Hoàng cười đầy ẩn ý rồi nói :

-Anh chị mượn Giao thôi. Anh không có ý gì đâu. Thật đấy.

Hấn nhếch môi cười nhạt một cái rồi nói một cách thản nhiên như thể hấn không hiểu cậu ta đang nói gì. Và tất cả những gì Hoàng vừa nói không hề liên quan tới hấn ta vậy. Hấn đưa tay nhặt chiếc lá úa vàng đang nằm trên thảm cỏ xanh ngắt rồi lạnh lùng nói :

-Chuyện đó có liên quan tới em sao?

Hoàng nhìn chăm chăm vào hấn rồi hỏi với giọng điệu đầy nghiêm túc :

-Cứ cho là chuyện đó không liên quan tới em đi. Vậy sao lúc anh hát cùng Giao em lại bỏ đi ra đây?

Hấn thở dài một tiếng rồi đáp gọn lỏn :

-Không thích ồn ào.

Hoàng cau mày khó hiểu rồi lại tiếp tục hỏi dồn:

-Thế còn lần anh dạy hát cho Giao em lại có thái độ. hành động khó chịu. Dò xét anh với Giao là có làm sao?

Hấn nghiêng răng trèo trẹo tỏ thái độ khó chịu ra mặt. Đôi mắt gườm gườm nhìn Hoàng rồi phang một tràng :

-Chuyện của tôi có liên quan tới anh sao. Tôi xin nhắc lại tôi không hề thích Giao. Tại sao cứ thích gây chuyện, sao tính tình anh giống con gái vậy?

Thấy hấn có vẻ bực mình, Hoàng khoát tay ôm bụng cười lớn, rồi vừa cười vừa nói như thằng dở :

-Tính tình em như vậy chắc chẳng có bạn gái đâu nhỉ?

Hấn nhìn Hoàng với ánh mắt mang đầy dấu hỏi chấm. Vừa mới chửi nhau xong mà lại cười hỏi han ngay được đúng là triệu chứng lâm sàng của những đứa bị rối loạn gây thần kinh đây rồi. Thấy ánh mắt khó hiểu đang nhìn Hoàng. Cậu ta vội ngậm mồm lại cố gắng giải thích:

-Này anh rất bình thường đấy nhé. Ban nãy chỉ là anh đang thử em thôi. Mà này em có bạn trai chưa?

Dù không hề muốn nói chuyện với Hoàng nhưng hấn vẫn trả lời vô cùng nhanh gọn :

-Chờ.... Chưa nói hết câu hấn mới ngẫm nghĩ lại câu hỏi của Hoàng :“Bạn trai??? có mà điên à”

Hấn nhìn chăm chăm vào Hoàng với ánh mắt sáng rực với những tia máu đỏ ai nhìn vào cũng thấy vô cùng đáng sợ :

-Anh nói gì cơ? ĐİEN?

Hoàng bỗng dưng im bặt, nụ cười vụt tắt. Tiếng thở dài thườn thườn cùng với khuôn mặt ủ rũ như vừa bị ai đánh :

-Thật ra thì anh không hề thích con gái.Nên em yên tâm anh sẽ không cướp Giao của em đâu.Giao là một cô gái tốt nếu em thật sự thích nó.Hãy đối xử thật tốt với nó khi có cơ hội.Nếu anh là một đứa con trai chắc chắn anh sẽ thích Giao.Nhưng nó lại có lẽ thích em mất rồi.Hãy xem xét một cách nghiêm túc câu nói này của anh,thực sự anh rất mong hai đứa đến với nhau.

Nói rồi Hoàng đứng dậy đi.Hắn vội vàng nói với theo :

-Cảm ơn!!Em không hề kì thị giới tính thứ ba.Xin lỗi vì ban nãy lỡ lời.

Hoàng quay phắt người lại rồi nói :

-Cảm ơn em nhưng thực sự anh không hề thuộc giới tính thứ ba.Anh làm vậy chỉ để em nhận ra tình cảm của mình.Em không giận anh chứ.

Đáp lại Hàng với một nụ cười không được vui vẻ cho lắm.Nhưng trong lòng lúc này đang vô cùng rạo rực,mọi tức giận bứt rứt trong người biến đâu mất cả.Hắn hít một hơi dài nhẹ nhõm rồi trả lời câu hỏi của Hoàng :

-Anh đúng là đàn bà mà.Dù sao cũng cảm ơn anh vì tất cả.

[...]

Thấm thoát thời gian trôi qua thật nhanh những ngày thi cử căng thẳng cuối học kì cuối cùng đã trôi qua trôi qua thật nhanh chóng.Là một bí thư đoàn nó mang một trọng trách vô cùng quan trọng đó chính là họp họp họp.Thảo luận tìm ra giải pháp đúng đắn,đường lối hoàn hảo nhất cho buổi tổng duyệt văn nghệ sắp tới nghe cũng oai chứ nhỉ.Điều đáng nói ở đây là ngày nào cô nàng cũng phải mặt đối mặt với cậu Hội trưởng hội học sinh điển trai của trường.Mà người ta hay bảo thường thường thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.Còn có chuyện này xảy ra không thì thật sự tôi không dám khẳng định.

Nói chung là trong thời gian thi cử xong chúng nó đa số đều đi xả sả street,một số ít thì bận rộn họp hành ở trường,số còn lại ru rú ở nhà.Hắn thì rơi vào trường hợp thứ 3,chẳng hiểu vì sao dạo này hắn lười đi chơi hẳn,ai rủ cũng đều từ chối cả.Có lẽ là do thói quen đi tập văn nghệ bỏ bê ăn chơi nên lâu dần không còn hứng thú nữa.Hay là lại có thú vui bệnh hoạn nào khác ỉ :»

[...]

Hề.Cuối cùng thì cũng đến tháng,ấy không ý tôi là tháng diễn văn nghệ kìa.Mặt đứa nào đứa nấy cũng mệt mỏi cho dù đã được hưởng thụ hẳn một tuần ăn chơi xa hoa.Vậy mà mặt mũi đồng chí nào cũng đen ngòm cứ như bị bỏ đói vậy.

Thằng Hùng cười hô hô chỉ thẳng vào mặt cái Yến rồi nói :

-Nhìn cặp mắt của mày...(ngập ngừng) tao cứ ngỡ như là...(ngập ngừng lần 2)...mày vừa úp mặt mày vào đít nòi vậy...đen quá thâm .Hô hô.

Nhỏ Yến nhà ta tức điên lên xách quần rượt thằng hùng chạy khắp nhà.Vừa chạy vừa rống như vừa bị cắt tiết :

-BÀ GIẾT MÀY!!!!!!

Nó chán nản nhìn hai đứa hăm đang rượt nhau.Ngán ngẩm lắc đầu rồi nói :

-THÔI!!!Tập chung tập lại lần cuối đi mai thi rồi.

Hắn nhìn nó với ánh mắt đăm đúi làm nó cảm thấy khó chịu,liếc một cái lác cả mắt.Hôm nay tổng duyệt nên không có Hoàng và Minh nữa cả bọn phải tự tập lấy.Nghe bảo khi nào diễn thì Hoàng với Minh mới đến.Hôm nay cả bọn phải tập đi tập lại nhuyển đến không thể nào nhuyển hơn.Sau 4 tiếng tập luyện trời đã nhá nhem tối tất cả mới được về.Cái Yến chạy lại chỗ nó đang ngồi xỏ dép nói nho nhỏ vào tai nó :

-Tao về trước có chuyện.Xí mày đi về sau nhé.

Thấy thái độ kì lạ của Yến nó trau mày hỏi lại :

-Mày ăn phải gì à?Nhà tao về cùng đường với mày mà,bây giờ tao cũng cũng về đây trước với trả sau cái gì?

Yến cười toe toét đưa tay vẩy vẩy chào nó rồi nói :

-Tao có chuyện giờ phải đi tao không có về nhà.

Nó nhăn nhó chưa mang xong đôi giày đã co chân nhảy cẫng miệng ú ớ không nói nên lời :

-Ớ con kia.....

Chưa kịp để nó nói hết câu Hải Yến đã biến mất dạng từ lúc nào.Nó bơ vơ cuốc bộ về nhà trong cái nóng của những ngày đầu hè thật chán nản.Chưa đi được bao xa bỗng có tiếng còi loạn xạ sau lưng làm nó giật mình xuýt thì ngã cả ra đường.Miệng lâu bầu nguyên rửa cái đĩa vừa làm cho nó một pha thót cả tim.Nó quay phắt người lại làm một tràng :

-Thần kinh hay.....sau khi nhìn rõ bộ mặt đẹp trai lai béc của ai kia.Nó chẳng nói chẳng rằng như chưa nhìn thấy gì cả.

Hắn bước xuống dựng chiếc Sh sang lề đường rồi chạy đến kéo tay nó rồi nở một nụ cười nhẹ nhàng nói :

-Bạn diễn.Tôi có thể mời cậu một bữa tối được không?

Nó im lặng chẳng nói chẳng rằng,giằng vội tay mình ra khỏi tay hắn.Rồi lại đi tiếp,thấy thái độ không mấy vui vẻ của nó hắn cố chạy theo giữ lấy cổ tay nó rồi vẫn giọng nói nhỏ nhẹ ban này :

-Cậu thật mất lịch sự.

Giờ thì nó cảm thấy tức giận thật sự rồi đấy.Nó nhìn thẳng vào mắt hắn rồi gằn lên từng chữ :

-THẢ RA MAU!!!!

Nó giằng tay ra hắn thì lại cố giữ lại.Cứ thế cho đến khi có một thứ gì đó rơi ra từ túi áo hắn.Hắn vội vàng cúi xuống nhặt thì lúc đó nó mới nhìn ra đó là thứ gì.Nó không thể kìm chế được nữa hai mắt trừng trừng nhìn hắn rồi hét lên giận dữ :

-TẠI SAO CẬU CÓ THỨ ĐÓ.

38. Chap 37 :

Khuôn mặt hắn lộ rõ sự căng thẳng,không biết nên giải thích thế nào về tấm hình kia nữa.Hắn ấp a ấp úng :

-Thật ra là tôi...tôi tình cờ nhặt được thôi...tôi không hề có ý muốn lấy trộm của cậu đâu...

Nó với khuôn mặt giận dữ đùng đùng.Giằng vội lại tấm ảnh rồi nói với giọng đầy mỉa mai :

-Phải rồi,phải rồi nhặt được thôi mà.Có tiền đen cũng thành trắng được mà,người xấu cũng thành tốt được huống chi.Chỉ là tình cờ thôi mà.

Nói rồi nó bỏ tấm hình vào túi rồi đi thẳng.Hắn cảm thấy tội lỗi vô cùng,nếu là đứa con gái khác đã sớm được tận hưởng một cái bạt tai nổ đom đóm mắt của hắn rồi.Nhưng với nó thì thật sự hắn không thể làm được.

Hắn chạy theo nó giữ chặt tay nó rồi nhẹ nhàng xoay người nó lại.Trong khi nó vẫn đang cố gắng giãy đạp để thoát ra khỏi bàn tay rắn chắc của hắn.Nhưng với món võ mèo cào của nó vẫn ko thể làm hắn thả nó ra được.Hắn nhìn thẳng vào mắt nó làm nó bối rối quay đi.Hắn vẫn nhẹ nhàng :

-Giao.Dù tôi có giải thích thế nào thì cậu vẫn không tin tôi đúng không.Tôi không hề có ý muốn ăn cắp bức ảnh đó,cậu tin tôi chứ?

Nó không nói gì,cúi gầm mặt xuống từ từ đẩy tay hắn ra.Rồi lại sử dụng kế cũ rích,3 không :“không nghe”,“không thấy”,“không quan tâm” dù chưa một lần hiệu quả.Nhưng lần này nó đã hoàn toàn thành công khi đã chọc giận được đối phương.Hắn không đi theo nó nữa,chỉ đứng từ xa với ánh mắt buồn rười rượi rồi nói :

-Đàn bà độc ác và tàn nhẫn.Được thôi nếu thích thì đi đi.Tôi không cần nữa.

Sau khi nghe câu nói của hắn nó mới nhớ lại hắn từng nói rằng hắn ko hề có mẹ.Nó vội vã quay đầu lại nhìn.Hắn không nói gì chỉ ngồi bệt xuống đám cỏ gai nhắm tịt mắt lại rồi nắm từng cành từng cành cho đến khi tay chảy máu.Khuôn mặt có phần đỏ dần hơn máu từ tay tứa ra.Nó sợ hãi chạy đến giăng tay hắn ra khỏi đám cỏ kéo hắn sang bên chỗ không còn cỏ gai nữa rồi hét lên :

-CẬU ĐIÊN RỒI.

Hắn mở mắt ra cười nhạt rồi nói với giọng lạnh tanh :

-Đúng.Tôi điên mất rồi.

Nó lo lắng đưa tay hắn lên thổi thổi rồi lục lọi túi tìm bông băng.May mà lúc tập múa nó có mang vì sợ mấy đứa tập bị đứt chân chảy máu còn có cái mà dùng.May cho hắn là gặp được đứa tính tình chu đáo với cả bông băng cũng còn nhiều.

Nó lấy bông ra đổ oxi già vào rồi từ từ chấm nhẹ vào từng vết xước đang rỉ máu trên tay hắn rồi tỉ mỉ băng bó lại.Miệng không ngừng mắng nhiếc :

-Cậu lâu lâu nói nhảm gì vậy.Sao lúc nào cũng tự hành hạ mình vậy.Khùng quá mức rồi đấy.

Đang mãi mê băng bó vết thương cho hắn.Bỗng dưng hắn kéo nó vào lòng ôm chặt,làm nó không kịp chõ tay đầu ngã vào vai hắn.Hai tay túm lấy áo hắn để giữ thăng bằng không bị đâm đầu vào đám cỏ gai đối diện.

Sau một hồi định thần lại nó mới nhớ ra mình đang ôm hắn.Giận đến run cả người nó cố gắng đẩy mạnh vai hắn ra,đắm thành thịch vào ngực hắn mong thoát khỏi tình cảnh cường ôm này.Nó liên tục la không ngừng :

-Thả ra tên sở khanh...thả tôi ra đồ dê tiện.

Hắn không thèm để ý bộ mặt đang tức giận của nó,không những không thả mà còn ôm chặt hơn.Ghé sát miệng vào tai nó rồi nói :

-Để im một lúc được không.Xin cậu đấy.

Sau khi nghe hắn nó nó bỗng dưng không đánh ,không đẩy hắn ra nữa hai tay buông tự do nhưng đầu vẫn đang kê trên tấm vai to lớn của hắn vì cái ôm không hề nhẹ một tí nào.Tim nó đập loạn xạ,muốn vỡ tung ra khỏi lồng ngực.Nó có thể cảm nhận được hai trái tim đang hoà thành một.

Sau khi thoả mãn cái tính sở khanh hắn từ từ đẩy người nó ra rồi lấy tay vịn vào vai nó,nhìn thẳng vào mắt nó rồi nói :

-Tôi có cảm giác như cậu là mẹ tôi vậy.

Đồng ý là hắn không có mẹ,kể ra cũng đáng thương thật.Nhưng hắn so sánh nó với mẹ hắn thì thật là khập khuỵng.Nó cảm thấy không thể đồng cảm nổi dù cho trông hắn rất đáng thương.

Nó nhìn chăm chăm vào mắt hắn rồi nói :

-Ý cậu trông tôi già trước tuổi à . Cậu chỉ coi tôi là một người mẹ ?

Hắn bật cười với câu hỏi ngô nghê của nó.Hắn nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nó rồi nói :

-Không ý tôi không phải vậy.Cậu rất dễ thương.Tôi...à không chỉ là trước giờ tôi chưa từng được gặp mẹ,không không lại được một người con gái quan tâm chăm sóc tự dưng tôi nhớ đến mẹ tôi thôi.

Nó rút tay ra khỏi tay hắn mặt đỏ bừng ngại ngùng nói :

-Cậu thật kì lạ.Mà mẹ cậu đâu tại sao lại chưa gặp chứ?

Hắn im lặng vài phút rồi nói :

-Bà ta ghét tôi,rất ghét.Bà là một con người độc ác tôi căm thù bà ta....Mà thôi đừng nói về chuyện này nữa.Bức ảnh ban nãy là cậu à.Tôi nhạt được lúc mang đồ từ trong bệnh viện ra xe cho mẹ cậu.

Nó ngạc nhiên hỏi lại :

-Cậu nói sao?Bệnh viện á,sao cậu lại nhặt được ở đây?

Thấy vẻ ngơ ngác trông tới cute của nó hần bật cười nhe hàm răng trắng buốt rồi nói :

-Cậu không cần biết đâu.Mà này hồi bé trông cậu đáng yêu thật đấy,chẳng như bây giờ.

Đáp lại câu nói của hần là một khuôn mặt buồn bã trông cứ như vừa bị đánh ghen.Nó cúi gầm mặt xuống rồi chẳng nói chẳng rằng.Hần nhăn nhó cúi đầu xuống nhìn nó nói với giọng như đang dỗ dành bạn gái lúc giận vậy :

-Này tôi nói gì không đúng à.Đừng giận tôi lỡ lời thôi.

Nó vẫn không có chuyển biến gì mới mẻ hơn,vẫn im lặng chỉ rút rút ngón tay mà không thèm nhìn hần lấy một cái.Hần rất kiên nhẫn cúi thấp xuống,thấp hơn đầu nó rồi ngược mặt lên nhìn.Bỗng dưng có vài nước nhỏ vào trán hần,hần đưa tay lau vội.Vén tóc nó lên ,sau khi đã nhìn rõ khuôn mặt của nó hần mới hết hoảng hét ầm lên :

-Giao có chuyện gì vậy?Sao cậu lại khóc?

Nó đưa tay lau vội hàng nước mắt đang chảy đầm đìa rồi nói :

-Tôi không sao cậu có thể đưa tôi về được không?

Hần lo ngại nhìn nó rồi nói :

-Được.

Nói rồi hần kéo nó ra xe rồi nói :

-Lên xe đi tôi đưa cậu về.

Nó nhìn bàn tay của hần rồi hỏi ;

-Cậu có lái được không.Tay cậu vẫn còn chảy máu kìa.

Hần nhìn nó cười hiền rồi nói :

-Không sao đâu cậu không cần lo tôi hứa sẽ đưa cậu an toàn về nhà.

Nó không nói gì thêm chỉ im lặng leo lên xe chờ hần chở về.Hần đi với vận tốc chậm như rùa bò,đi mà như không đi vậy.Sự im lặng bao trùm cả con đường dài hần và nó đang đi.Để giải tỏa không khí ngại ngùng,khó chịu hần bèn xung phong mở lời trước :

-Cậu không giận tôi chứ?

Nó hỏi lại với giọng đầy khó hiểu :

-Chuyện gì?

Hần nhanh nhẩu tiếp lời :

-Ban nãy tôi hơi quá đáng.Xin lỗi.

Nó thở dài rồi nói :

-Cậu có lỗi gì đâu mà phải xin.

Hần nói với giọng nài nỉ :

-Cậu đừng vậy nữa mà.Xin cậu đấy.

Nó hít một hơi thật sâu rồi nói :

-Cậu nghe rõ đây tôi đang nói rất nghiêm túc :Tôi không hề giận cậu.

Hần hỏi với giọng đầy nghi ngờ :

-Thế sao lúc nãy cậu lại khóc.

Nó im lặng không nói gì, khoảng một lúc lâu sau đó nó mới trả lời cậu hỏi của hấn :

- Là vì tôi nhớ bố và chị tôi.

Hấn với khuôn mặt nghếch ra vì ngạc nhiên hỏi lại :

- Cậu không phải là con một sao?

Nó rút rút ngón tay rồi chậm rãi nói :

- Bức ảnh mà cậu nhặt được thực ra đó không phải là tôi mà là chị sinh đôi của tôi và bố tôi. Họ đã mất khi ngôi nhà của tôi bốc cháy, sau đó tôi và mẹ đã chuyển đến đây sống. Tôi không còn kỉ vật nào ngoài tấm ảnh đó cả tất cả tất cả đã cháy hết.

Sau khi nghe xong câu chuyện hấn càng thấy thương nó hơn. Hấn cảm thấy mình thật có lỗi khi đã đào sâu, bóc móc quá khứ đầy đau thương của nó. Hấn cảm thấy đối với hoàn cảnh của hấn thì nó còn bất hạnh hơn cả ngàn lần. Một cô bé với thân hình nhỏ nhắn như vậy không ngờ lại là một người can đảm vượt qua khó khăn thật đáng quý.

Từ lúc nó nói xong hấn bỗng im bặt cho đến khi đến đường lí thường kiệt nó mới cất tiếng :

- Cảm ơn tôi về đây.

Hấn nhìn nó im lặng một lúc bẹo má nó rồi nói :

- Về ngủ sớm đi nhé mai tôi đến đón đi diễn văn nghệ đấy. Mai mà xấu xí là không diễn sâu được đâu đấy.

Nó phì cười vì nhận ra hấn cũng khá thú vị không hề xấu tính như nó nghĩ hôm gặp hấn vào cái ngày định mệnh ấy. Nó nhìn chằm chằm vào hấn rồi nói với giọng đầy hài hước :

- Thôi không cần đón tôi đâu, mai tôi đi với Yến cũng được. Bai tôi về đây, mai nhớ làm tốt nhé. Chúc chúng mình hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Hấn đáp lại nó với nụ cười đầy ấm áp.

- Ừm tôi về đây. Bye gấu.

Nó vẫn nhìn hấn cười sau khi nghe xong câu nói tỉnh bơ của hấn. Sau một hồi ngẫm nghĩ mới ra câu nói của hấn đang định chửi thì hấn đã biến từ khi nào. Nó mới lầu bầu chửi : " Đúng là đồ điên mà "

Nó không hề biết rằng còn có đầy người xung quanh chứ không phải có mình nó với hấn. Mấy ả phần son lòe loẹt nhìn nó rồi chửi không thương tiếc :

- Nhìn xem con điên kia kìa xấu kinh khủng luôn ý thể có gấu đẹp cơ chứ. Còn đi Sh nữa, đời thật là bất công mà. TAO HẬN. TAO HẬN.

39. Chap 38 :

Hấn về nhà thao thức cả tối không ngủ được cứ mở điện thoại lên rồi lại tắt đi. Nghĩ ra viễn cảnh lúc hấn nói thích nó sẽ thế nào nhỉ. Nếu mà nó cũng thích hấn thì tốt rồi, còn nếu nó không thích hấn thì sao? Nó có bỏ hấn như mẹ hấn không? Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi cứ ong ong trong đầu làm hấn ko thể nào nằm yên được. Hấn lấy điện thoại mở bài hát : " Đơn phương _ Đào Bá Lộc " lên nghe đi nghe lại rồi ngủ lúc nào ko hay.

[...]

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, cực kì đặc biệt. Cả bọn phải dậy từ rất sớm đi lựa chọn trang phục chuẩn bị cho buổi diễn đặc biệt vào tối nay. Hôm nay trường sẽ tổ chức kết hợp giữa diễn văn nghệ và hội trại. Hứa hẹn sẽ có rất nhiều trò vui cho đám quý phá hoại rồi đây.

Nó đảm nhiệm trọng trách cao cả trở là làm stylist lựa chọn đồ đặc phụ kiện cho đám nhảy hiện đại trông phải thật cool, thật chất. Trong khi những trang phục mà nó mặc chỉ toàn phong cách vitage và vitage thôi

thì khó lòng mà làm theo yêu cầu của chúng nó được.Nó bị kéo đi hết chỗ này đến chỗ khác sau một hồi lựa được một đồng đồ mới bắt đầu lết xác về.Riêng hẳn không có mặt ở đây.

Nó hùng hồn tuyên bố :

-Cả bọn chiều nay có mặt tại nhà tao đúng 2h để trang điểm,làm tóc.Đứa nào ko có mặt tao chém.

Thằng Chí chấp hai tay trước mặt rồi nói :

-Thí chủ có biết khép chân không.Sao trông thí chủ nữ tính quá vậy.

Nó đang cầm tờ bìa trên tay,cuộn tròn lại đập cái bốp vào mặt tên Chí rồi la ó lên :

-BỐ GIẾT MÀY.NGHIỆT SÚC.

Thằng Chí vừa chạy vừa la om xòm như bị chọc tiết :

-HIẾP ME.Hiếp me nó đòi cưỡng hôn tôi.Ồi làng nước ơi...

[...]

Đúng 2h tất cả đều có mặt tại nhà nó.Chuẩn bị cho tất cả vừa làm vừa phá sau 2 tiếng rớt cuộc tất cả đầu cũng đã vào đấy.Thằng Hùng cứ nhìn chăm chăm vào cái Phương rồi tấm tắc khen :

-TRÔNG MÀY TUYỆT LẮM PHƯƠNG À.

Bỗng dưng được khen ả phương nở cả lỗ mũi,chu mỏ ra rồi hỏi lại :

-Thật không.

Thằng Hùng giơ ngón cái ra rồi nói :

-Thật.Đúng là người đẹp vì lựa có khác đồng phân mặc đồ vào trông cũng thơm phết.

Tiếng cái Phương rít qua từng kẽ răng nghe thật man rở :

-CHÚNG MÀY ĐẤU.Đánh nó.

[...]

Giờ phút thiêng liêng đã đến tất cả đều đông đủ tại nơi diễn ra hội trại.Nhà trường đã tạo một sân khấu khá lớn, dàn âm thanh và đèn cực đỉnh.Nó nhìn xung quanh một hồi rồi nói :

-Chúng mày có đứa nào có số Thế Anh không?

-Chàng chưa tới nàng lo à...Không ai có đâu_cái Yến nhìn nó nói rồi cười toe.

Nó liếc chấy mắt Yến rồi nói :

-Mày chỉ toàn nghĩ tào lao là giỏi thôi.Cậu ta chưa tới sắp diễn rồi chẳng lẽ bỏ luôn tiết mục đó à.

Hải Yến nhe răng cười toe toé rồi nói :

-Ừ cũng đúng.Mà này hôm nay có anh Tuấn Anh ko vậy ?

Nó nheo mắt rồi hỏi lại :

-Mày vẫn ngu như ngày nào.Hội trưởng hội học sinh mà sao lại ko đến.Mà mày đang lo lắng đấy à.

Hải Yến sau một hồi ngẫm nghĩ rồi mới nói :

-Ừ tao thế đấy.Còn đỡ hơn cái đứa lo lắng mà không dám nhận.

Đang định phân bua,hơn thua với nhỏ thì cái loa thông báo đã cắt ngang lời nó :

-Chuẩn bị đến phần biểu diễn văn nghệ.Mời cái em đăng kí thi văn nghệ nhanh chóng vào sau khán đài.Tất cả những học sinh không liên quan đề nghị không vào trong.Nhanh chóng ổn định chỗ ngồi để thưởng thức tiết mục đầu tiên.

Nó lo lắng nhìn xung quanh rồi cũng đi cùng vào trong cánh gà. Sau khi tất cả đã ổn định. MC xuất hiện, điều đặc biệt đó chính là Tuấn Anh đang nắm tay ả 12 cùng lớp đi dần ra phía trung tâm khán đài.

-Tôi là Tuấn Anh, tôi là Kim Yến. Chào các bạn. Chúng tôi rất vui khi được làm MC cho buổi văn nghệ đặc biệt tối nay.

Nói xong cả hai cùng nắm tay cúi đầu xuống chào khán giả. Tiếng vỗ tay hò reo không ngớt phía dưới khán đài.

-WAO!!!! Tuấn Anh đẹp trai không tì vết của em.

-Ai nói của mày của tao mới đúng.

Phía sau cánh gà, Hải Yến nhăn mặt nói thầm vào tai nó :

-Tuấn Anh, gì mà Yến. Chẳng phải tên tao sao.

Nó cười hớ hớ rồi nói :

-Mày gato với người ta à. Hehe.

Nhỏ cúi lên, đá vào chân nó rồi nói :

-Ừ thế đấy.

Bỗng dưng hấn từ đường luồn chạy xông xộc vào.

-Này gần tới mình chưa.

Nó và nhỏ cùng đồng thanh :

-Còn lâu.

[...]

Hết tiết mục này đến tiết mục kia trôi qua. Tất cả đều rất hoàn hảo và hay ho. Tuy nhiên thời gian có hạn nên tôi ko thể kể hết được.

-Và sau đây tôi xin giới thiệu tiết mục số 8. Nhảy hiện đại trên nền nhạc “Call me baby” của lớp 11A1. Xin mời mọi người cùng thưởng thức.

Sau khi nhảy bỏ cả hơi tai + tiếng hò reo ầm trời phía dưới làm cho cả bọn mệt mỏi hơn nữa mau chóng chạy vào phía trong cánh gà.

MC lại tiếp tục :

-Và tiếp theo là tiết mục số 20. Cũng chính là tiết mục khép lại đêm thi hôm nay. Tiết mục là sự kết hợp giữa đàn piano và hát. Tiết mục mang tên: “Tạm biệt nhé” do lớp 11A1 trình bày. Xin mời mọi người cùng thưởng thức.

Nó và hấn nắm tay đi ra phía trung tâm khán đài. Nơi có đặt sẵn cây đàn piano to lớn màu trắng sang trọng. Cúi chào khán giả rồi hấn đi về phía cây đàn bắt đầu đàn những nốt đầu tiên.

Hấn nhìn nó với ánh mắt dịu dàng làm cho đứa nào đứa nấy đều phải ganh tị. Nó và hấn ăn mặc rất giản dị chính là đồng phục trường ngày ở trường. Váy đỏ carô và áo trắng. Còn hấn thì áo carô đỏ quần đen.

Phía bên dưới fan hấn đang hét ầm trời còn một số anh chàng lại chết mê với giọng hát của nó cứ thế ngẩn ra mà hưởng thụ.

[...]

Sau khi màn văn nghệ kết thúc tiếp theo là phần “chơi là có thưởng”.

Đầu tiên hai bạn nam và nữ của cùng một lớp lên bốc thăm. Hai bên có thăm một bên chỉ toàn tên nam và một bên chỉ toàn tên nữ. Nam bốc bên nữ, nữ bốc bên nam.

Nó và hấn cùng lên theo sự đề nghị của cả lớp.Hấn bốc trúng tên Hải Yến.Nó bốc trúng thằng Chí.Hồô đúng là oan gia.

Mc đã được đổi,một anh khá cao gáo và đẹp trai mỗi tội ko đẹp bằng Tuấn Anh và Mc nữ cũng đổi nốt.

MC bắt đầu giới thiệu :

-Tôi xin giới thiệu cách chơi.Cặp đôi đã được bốc thăm sẽ di chuyển về phía khán đài.Mỗi người cầm một tờ giấy trắng được đặt sẵn trên bàn.Cả hai phải lấy khuôn mặt mình để giữ tờ giấy,tuyệt đối không được dùng tay.Ai về trước sẽ thắng nhưng khi về tờ giấy vẫn phải ở trên mặt.Tất cả đã rõ chưa ạ.

Tất cả học sinh đều reo lên :

-Rồi!!!!

Tất cả đều vào vạch xuất phát.Hấn chán nản nhìn về hướng nó và thằng Chí.Yến bấu môi nhìn hấn rồi la chí chớ :

-Thế Anh.Cậu có thi không vậy.

Nghe tiếng gọi hấn vội quay đầu lại nhìn Yến ngán ngấm rồi đưa tờ giấy lên sát mặt rồi chờ Yến chạm vào tờ giấy rồi mới bắt đầu di chuyển.Hấn cố mãi mê nhìn nó làm cho tờ giấy trên mặt rơi ra lúc nào không hay.Hấn nhanh chí né qua một bên không thì đã xảy ra một màn kiss môi không hề mong muốn xuất hiện rồi.

Nhỏ giận giậm chân bình bịch ngay trên sân khấu rồi hét lên dữ hét lên :

-Tên Thế Anh điên khùng kia.Cậu đang hoàng xí được không cậu sợ Giao của cậu biến mất hay sao mà dòm miết thế.

Có vẻ như âm lượng của câu nói vừa rồi hơi lớn thì phải.Tất cả đều đổ dồn ánh mắt tò mò về phía nó.Nó ngơ ngác quay ra nhìn xung quanh mắt đảo như rang lạc.Nhận ra mình vừa vạ miệng,đúng là cái miệng làm hại cái thân.Nó khẽ cười trừ rồi quay ra thanh minh thanh nga.May mà lúc đó nó đã đi được gần tới đích cách khá xa nhỏ và hấn không thì tôi cũng chẳng dám chắc là Yến còn đứng đây để mà thanh minh được không nữa.

[...]

Sau một hồi tham gia các trò chơi do trường bày ra.Cả bọn cũng có được một khoảng bánh kẹo thưởng kha khá.Chúng nó đem bánh kẹo đã chuẩn bị sẵn ở nhà và số bánh kẹo chơi trò chơi ban này được thưởng.Tìm một bãi đất trống,trải tấm bạt ra,bật chiếc đèn sạc mini để thắp sáng.Chúng nó tính sẽ đốt lửa trại cho lung linh nhưng nhà trường lại cấm vì sợ xảy ra hỏa hoạn.Thùng Hùng cầm một cái chai thủy tinh lên nói :

-Giờ chơi thế này nhé.Tao có một cái chai,bây giờ tao bỏ xuống giữa cái bạt này.Từng đứa sẽ quay theo vòng từ trái qua phải một đứa được quay một lần.Trúng đứa nào thì đứa đó phải hôn bất cứ chỗ nào trên người đứa bên cạnh trừ quần áo.Nếu bên cạnh cả hai đứa đều cùng giới tính,hoặc đều khác giới tính thì được chọn 1 trong hai đứ để hôn.Còn nế có một đứa khác giới thì bắt buộc phải hôn.Ok chưa?

Cái Lan nhìn nó rồi há miệng to hết cỡ đến nỗi cả gia đình nhà ruồi có thể chui vào cùng một lúc :

-Ô MAI GÓT.Tao biết đầu óc mày đen tối.Nhưng hôm nay mày lại cho tao biết rằng mày không những đen tối mà còn rất mất nết.Nhưng trò này được đấy.Tao thích.Hehe.

Thằng Hùng cười nham nhở rồi nói :

-Tao quay đầu tiên.

Nói rồi Hùng đưa tay xoay thật mạnh đầu chai.Chai bắt đầu quya chậm dần,rồi dừng hấn ngay phía nó.Nó la nhảy dựng lên la oai oái :

-Mày chơi điem.Tao không chơi nữa.

Cả bọn cùng đồng thanh :

-Hôn đi!hôn đi!

Trong khi bên cạnh nó là Yến và hấn.Điều tệ hại nhất mà nó phải thực hiện là sẽ phải hôn hấn.Mặt nó bắt đầu đỏ ửng lên vì tiếng hò rao cổ vũ.Nó không chịu nổi dư luận bèn bỏ chạy một mạch.Cả bọn đứng dậy la hét ó chóc.

Nó trốn vào một bụi cây phía sau khán đài khá vắng vẻ.Định bụng đợi chúng nó nguôi nguôi rồi sẽ quay lại trại.Nhưng có vẻ chỗ này hơi tối và âm u,nó rùng mình có cảm giác như ai đó đang theo dõi mình vậy.Nó sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu,mắt nhắm tịt lại,tim đập thình thịch.Đang trong lúc sợ hãi nhất bỗng dưng có một thứ ánh sáng nào đó rọi vào mắt,dù nó đang nhắm mắt nhưng vẫn có thể cảm thấy được.Nó nghĩ thầm :“Ngọn lửa ma chơi sao.Ôi mẹ ơi cứu con”.

Có tiếng nhạc nho nhỏ rồi lớn dần lên.Nó mở mắt ra tròn tròn mắt khi nhìn thấy,người đang tiến lại gần chính là hấn.Xung quanh là đám bạn quý xứ của nó còn có cả Tuấn Anh nữa.Hấn lại gần nhìn nó rồi bắt đầu hát :

.....Nhẹ nhàng bước chân ta cùng dìu nhau đi trên phố nhỏ.

Một lần êm ái sát vai anh nhẹ hôn lên tóc em.

Và mọi người rất vui ai cũng thầm mong đôi ta đến happy ending.

Nụ cười đừng quá lo lắng thêm cho vườn yêu đang ngát hương.

Thì đừng khóc dù xa lòng em vẫn biết anh chờ.

Hè đến mình sum vầy thôi từng đêm thầm mong nhau.

Nắng sẽ thay mùa xuân phủ quanh đây xuyên mây ta đến bên nhau.

Những đêm thâu cùng nhau đếm yêu thương vẫn còn vẹn nguyên vẫn vương.

Chẳng bao nhiêu ngày ta sẽ tung bay cùng bên nhau với chiếc ô xưa.

Thoáng dưới mưa ngày em nói yêu anh nào ngờ ta thuộc về nhau.

Anh yêu em Anh yêu em

Và mọi người rất vui ai cũng thầm mong đôi ta đến happy ending.

Nụ cười đừng quá lo lắng thêm cho vườn yêu đang ngát hương.

Thì đừng khóc dù xa lòng em vẫn biết anh chờ.

Hè đến mình sum vầy thôi từng đêm thâu mong nhau.

Nắng sẽ thay mùa xuân phủ quanh đây xuyên mây ta đến bên nhau

Những đêm thâu cùng nhau đếm yêu thương vẫn còn vẹn nguyên vẫn vương

Chẳng bao nhiêu ngày ta sẽ tung bay cùng bên nhau với chiếc ô xưa.

Thoáng dưới mưa ngày em nói yêu anh nào ngờ ta thuộc về nhau

Từ khi yêu em anh sống trong khát vọng cháy bỏng

Từ ngày bên em anh đã biết yêu thương.

Nắng sẽ thay mùa xuân phủ quanh đây xuyên mây ta đến bên nhau.

Những đêm thâu cùng nhau đếm yêu thương vẫn còn vẹn nguyên vẫn vương

Chẳng bao nhiêu ngày ta sẽ tung bay cùng bên nhau với chiếc ô xưa.

Thoáng dưới mưa ngày em nói yêu anh nào ngờ ta thuộc về nhau.

Từ khi yêu em anh sống trong khát vọng cháy bỏng

Từ ngày bên em anh đã biết yêu thương

Nắng sẽ thay mùa xuân phủ quanh đây xuyên mây ta đến bên nhau.

Những đêm thâu cùng nhau đếm yêu thương vẫn còn vẹn nguyên vẫn vương

Chẳng bao nhiêu ngày ta sẽ tung bay cùng bên nhau với chiếc ô xưa.

Thoáng dưới mưa ngày em nói yêu anh nào ngờ ta thuộc về nhau.

Anh yêu em...

Từng ánh mắt cử chỉ của hắn làm nó ngại ngần chỉ trợn mắt lên thao láo nhìn hắn đang say sưa hát.Trình bày xong bài hát hắn nhẹ nhàng lại gần nắm tay nó nở một nụ dịu dàng mắng yêu:

-Lần này cậu không chạy thoát khỏi tôi đâu đấy.Cậu mà bỏ chạy là tôi nhốt cậu mãi mãi trong tim tôi cho mà xem.Tôi thích cậu!Rất thích đồ hâm à.Làm bạn gái tôi nhé!

Tất cả cùng hò reo :

-Đồng ý đi!đồng ý đi!

Tất cả đều chờ đợi câu trả lời của nó.Giao nhìn thẳng vào mắt hắn rồi nói không chút do dự :

-Tôi không đồng ý.

Sau khi nghe xong câu trả lời tiếng hò reo vụt tắt,ánh mắt hắn lộ vẻ sự thất vọng.Nó lại tiếp tục nhìn hắn mặt bí xị rồi nói thật lớn:

-TÔI MUỐN LÀM NGƯỜI YÊU CẬU CƠ.

Hắn mừng rỡ ôm lấy nó xoay cả chục vòng trong tiếng hò reo không ngớt.Hải Yến phụng phịu chu mỏ nói :

-Bi.Anh nhìn chúng nó kìa lãng mạn quá.Anh thì khô khan muốn chán.

Tuấn Anh nhìn nó rồi nói :

-Sao?Xoay mà cũng lãng mạn à.Anh cũng làm được.

Nói rồi cậu nhấc bổng Yến lên.Xoay vòng vòng.

Cả hai cặp nhìn nhau rồi lại xoay,nụ cười hạnh phúc.

<><><><><><><><><><><><><><3>

NGUYÊN XIN CẢM ƠN SỰ ỦNG HỘ CỦA TẤT CẢ MỌI NGƯỜI,NHỮNG NGƯỜI ĐÃ THEO DÕI VÀ ĐÃ YÊU MẾN TÁC PHẨM ĐẦU TAY CỦA TỚ DÙ CÒN NHIỀU THIẾU SÓT.MÀ NÀY CHƯA HẾT ĐÁU ĐÁY ĐỪNG VỘI BỎ RỜI TRUYỆN NHÉ.TÔI YÊU MỌI NGƯỜI *đá lông heo*

40. Chap 39: Rắc Rối Ấp Đến

Hè!Với cái nắng nóng,phải nói là rất nóng thì đúng hơn.Buổi trưa nhiệt độ lên đến 35°,thế mà ai ai cũng ngỡ như là 100° vậy.Hôm nay là ngày đầu tiên học sinh được nghỉ hè.Cứ ngỡ rằng hè là được đi chơi ai dè nóng thế này cũng chẳng khác ngày thường là bao.Thậm chí còn tệ hại hơn nữa là chả có nước mà tắm luôn ý chứ.

Nó vác ấm nước to oạch,bên trong toàn đá là đá.Rót hẳn một cốc to,bật quạt hết số rồi thông thả ngồi trên chiếc ghế tựa xem tivi.Đang chễm chệ ngồi nhâm nhi ly nước đá,tự dưng tiếng chuông điện thoại réo rắc nó nhần mày khó chịu.Đi về phòng với chiếc điện thoại.Vội mở màn hình lên,nhìn vào dòng chữ to tướng đang hiện lên :“ĐỆ”.

Nó bấm nghe rồi đưa lên tai trả lời :

-Trầm nghe.

Đầu dây bên kia giọng Hải Yến san

sản :

-Trầm trầm cái “ét hát i tê” nhà mày.Đi bơi không?

Nó chề môi rồi nói :

-THÔI!!!Ở nhà cho lành.Thôi chị đi ngủ đây.Bái bơi.

Không để cho nhỏ ú ở thêm câu nào nó đã đập máy các tạch ko thương tiếc.Sau một hồi chán nản nó chia chiếc quạt đang quay với vận tốc ngang với ánh sáng thẳng vào mặt.Ôm con gấu to hơn người rồi nằm ngủ thẳng cẳng.

[...]

Đến tối xong khi ăn cơm xong nó mới mở đt lên và nhắn tin cho hần.Chúng nó ko như những cặp khác cứ yêu vào là phải quần lấy nhau,nhắn tin,gọi điện từ sáng đến tối.Chúng nó đề ra bộ luật : ” bình đẳng,bác ái,không xâm phạm đến quyền riêng tư của nhau.Tự do là trên hết.

Nó bắt đầu hí hoáy nt.

QG:

-Ê!Bin.(vô cùng ngắn gọn và xúc tích).

TA:

-Gi???

QG:

-Muốn ăn kem?

TA:

-Ai muốn ăn cơ?

QG:

-Tút tut...

TA:

-Rồi!Chờ tí qua liền.

Trên là đoạn hội thoại giữa một cô nàng ỏng ẹo và một thanh niên cứng chính hiệu.

15’ sau hần có mặt tại nhà nó với bộ quần áo chỉnh tề,tóc tai vuốt keo các thứ.Hần mở điện thoại ra,nhắn vào tên “Con dỏ” trong danh bạ rồi đưa lên tai.

Chuông điện thoại réo rắc vang lên.Nó vội cầm lên thấy tên “Thằng rồ”

hiện lên nó vội áp vào tai rồi nói giọng gấp gáp :

-Xuống ngay đây.

Nó vội vội vàng vàng chạy xuống nhà rồi hét lên :

-Mẹ!con có hẹn với bạn,con đi đã.Chào mẹ.

Mẹ nó nhìn chăm chăm vào nó cười rồi nói :

-Cái con này.Bao giờ mới lớn đây.

Nó kéo cổng ra chạy ra chỗ hần đang đứng rồi hỏi :

-Chờ tôi lâu chưa?

Hần nhăn mày đưa tay lên nhìn vào mặt đồng hồ rồi nói :

-Khá lâu.

Nó nhìn hần mặt phúng phính r

giơ đôi mắt nai tơ ra làm hắn ko thể nào giận nổi.Hắn cười hiền bẹo má nó rồi nói :

-Đi thôi.

Nói rồi hắn cầm tay nó dắt đi khiến tim nó đập thành thịch ko thể kiểm soát được.

Hắn dắt nó đến một quán kem khá nổi tiếng với đầy đủ các thể loại kem khá bắt mắt.Hắn chọn một chỗ ngồi khá lý tưởng trên tầng 2,được ốp kính hoàn toàn phía trước có thể nhìn rõ mồn một khung cảnh phố xá phía dưới.

Một cô gái khá xinh,mặc đồng phục mang menu ra đặt lên bàn rồi hỏi.Ánh mắt ko rời khỏi chỗ hắn :

-Anh chị dùng gì ạ?

Hắn đưa quyển menu cho nó rồi nói :

-Chọn đi.Gọi cho tôi luôn

Nó cầm lật lật vài trang nhìn lên cô nàng phục vụ rồi nói :

-Cho em 2 kem socola.Chị gì ơi!

Nó phì cười khi thấy bản mặt ngằn tò te của cô ả.Nghe tiếng gọi cô nàng vội cầm menu lên rồi trả lời :

-Dạ em làm ngay đây.Anh chị chờ tí nhé.

Hắn nhìn nó điệu bộ khó hiểu bèn hỏi lại :

-Sao vậy.

Nó khua khua tay :

-Không gì đâu.

[...]

Xong khi đã chén xong no nê nó và hắn lại lết cái xác mệt mỏi đi về.Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó với hắn.Tiếng xì xào bàn tán.

-Con bé đó điệu thấy ớn.Nhìn là biết giả tạo rồi.

-Ừ ko hiểu vì sao anh kia yêu được loại con gái thế nhỉ.

Nó nghe hết.Cảm giác buồn vô cùng chả hiểu vì sao.Không nói ko rằng nó bỏ đi trước trong sự ngỡ ngàng của hắn.Hắn vội chạy theo nó kéo tay nó lại rồi hỏi :

-Cậu làm sao vậy.Vì những lời ác ý kia mà cậu bỏ đi trước sao.

Nó cúi gầm mặt xuống ấp úng :

-Tôi...tôi...

Hắn đẩy cằm nó lên rồi nói :

-Hứa với tôi từ sau ko được thế được ko.Tuy tính cách tôi rất cứng nhắc,nhưng tôi hứa sẽ ko bao giờ làm cậu buồn.Đừng thế nữa,tôi buồn đấy.

Nó nhìn hắn ko nói gì rồi gật gật đầu,nước mắt tự dưng chảy dài ko thể kìm chế được.Hắn đưa tay lên lau đi hàng nước mắt của nó rồi kéo sát nó vào lòng ôm chặt như sợ nó biến mất vậy.

-Đừng khóc.Cậu khóc trông xấu như yêu tinh ớ.

Nó đẩy mạnh hắn ra rồi hét lên.

-Tôi giết cậu.

Đang diễn ra cuộc chiến giữa các vì sao bỗng có một người từ xe taxi tiến đến phía hắn và nó rồi hỏi.Làm nó và hắn cùng quay ra nhìn.

-Cháu ơi cho bác hỏi khu biệt thự e đường Lê Duẩn,số nhà 35 ở chỗ nào vậy.

Hắn nhìn chăm chăm vào bà rồi hỏi :

-Cháu ở gần đó.Bác nói rõ hơn được không,bác muốn tìm ai,cháu chỉ cho.Vì cháu ko nhớ số nhà lắm.

Bà cười hiền rồi nói :

-Bác tìm ông Khải.

Hắn cẩn thận chỉ từng li từng tí rồi kéo tay nó ra hiệu đi.Người đàn bà mang dáng vẻ cao sang cảm ơn rồi đi ngay.

Hắn và nó đi được một đoạn nó bất chợt hỏi :

-Địa chỉ ban nãy bác kia hỏi chẳng phải nhà cậu sao?Sao lại bảo ko nhớ.

Hắn nhìn nó rồi nói :

-Ồ nhưng đó đâu phải nhà của tôi.Mà thôi có những chuyện cậu ko hiểu được đâu.

[...]

Sau khi đưa nó về nhà hắn cũng chậm rãi đi thẳng về nhà.Hắn đứng trước cổng nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ ban nãy ko vội bấm chuông.Hắn đứng theo dõi một lúc rồi gọi cho Tuấn Anh ra mở cổng.

Cậu ra mở cổng rồi kéo tay Thế Anh vào bụi cây bên hông nhà rồi nói :

-Thế Anh nghe anh nói đây.

Hắn cau mày hỏi lại :

-Có chuyện gì à.

Cậu gật đầu rồi nói :

-Ừ.Mẹ về rồi mẹ muốn đưa chúng ta qua Mỹ sống.

Hắn trừng mắt như ko tin hỏi lại :

-Bà ta chính là mẹ của anh em mình à.

Cậu gật đầu chưa sót.

Hắn lạnh lùng nói :

-Mẹ á.Em ko tin,em ko hề có mẹ,đó là mẹ anh đấy.

Nói rồi hắn chạy sòng sộc vào nhà,cậu vội chạy theo sau nhưng ko kịp.Hắn mở cửa cái gầm rồi hét lên :

-BÀ LÀ AI?ĐI RA KHỎI NHÀ BỐ TÔI.MAU!!!

Người đàn bà sang trọng nhìn hắn sững sờ không nói nên lời.Ông Khải nhìn hắn rồi hét lên như ra lệnh:

-Thế Anh ra ngoài mau!

Hắn nhìn thẳng vào ông rồi gằn lên từng chữ :

-Sao con phải ra ngoài.Bà ta là vợ của bố đúng không ?

Người đàn bà ấy lại nhìn chăm chăm vào hắn rồi bỗng dưng nước mắt bà rơi ko ngừng chạy lại gần cầm tay nó rồi bà nói trong nước mắt :

-Thế Anh!Mẹ đây.Mẹ là mẹ của con.

Hắn giăng tay ra rồi hét lên :

-Tôi ko có mẹ,từ trước đến giờ vẫn vậy.Bà ta chết rồi,bà đi đi,đi ra khỏi đây.Mau lên!!!

Sau khi nghe những lời nói của hân,bà cảm thấy tim mình như thắt lại.Bà chậm rãi bước từng bước ra khỏi nhà.Một lúc sau cuộc gọi cho ai đó,một chiếc ô tô xuất hiện đưa bá đi rất nhanh.

[...]

Ngồi chơi trò rút gỗ một mình chán chê.Nó vươn vai,ngáp một cái rồi dài tay với lấy cái điện thoại tiếp tục cày game.Được khoảng 15' nó mới nghĩ ra một trò chơi mới.Nó cười ranh mãnh rồi nghĩ thầm :” lâu lâu sến tí cũng vui mà.Hehe”

Nghĩ là làm,nó bắt đầu mở laptop lên.Hí hoáy ghép những video lúc hân và nó đùa giỡn,đi chơi,đi ăn cùng nhau,...Ghép xong tất tần tạt cuối video nó chèn thêm chữ QGYTA (này mấy bn tự suy nghĩ đi ;))

Xong xuôi nó cop về điện thoại gửi cho hân.Ngồi cả nửa tiếp mà chẳng thấy hồi âm,hân tuy ko quan tâm nó như người ta nhưng chưa bao giờ hân để nó chờ tin nhắn cả.Sốt ruột nó bèn gọi cho hân xem sao.Một giọng nói ngọt ngào vang lên,và tất nhiên ko phải hân rồi.Không nản lòng nó gọi liên tục mà vẫn ko liên lạc được.Nghi ngờ có chuyện gì ko ổn nó lại gọi cho Tuấn Anh.Nó mừng thót tim khi cậu cất giọng.

-“A.Lô”

-“Anh Bi ạ.Cho em hỏi Thế Anh có nhà ko???”

-“Có em.Mà Quỳnh Giao giờ anh có thể gặp em một lát được ko?”

-“Chuyện gì anh.Nhanh ko?”

-“Rất quan trọng.Anh nói nhanh thôi,nếu được anh qua đón em”

-“Dạ thôi em có xe mà.Anh qua quán Sury đi,em qua ngay á”

-“Ừ em vậy cũng được”.

[...]

Nó đưa tay lên vẫy vẫy về phía cậu.Cậu đáp trả bằng nụ cười gương gạo.Ngồi xuống ghế cậu chậm rãi nói :

-Giao.Anh có chuyện muốn nói với em.

Nó nhìn cậu rồi nói :

-Bin.Nó chả chịu ăn uống gì cứ ngốt mình trong phòng.Gọi thế nào nó cũng ko mở, rồi còn đập bể điện thoại nữa.Giờ anh chẳng biết làm sao nữa.

Nó lộ rõ vẻ mặt lo lắng hỏi lại :

-Có chuyện gì vậy ạ.

Cậu thở dài rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho nó nghe.Cậu nói thêm :

-Mà lúc bé nó từng bị thế rồi.Nó nhốt mình cả năm trong phòng,ko ra ngoài luôn.Bố anh phải nhờ bác sĩ chữa trị cả năm mới hết đấy.Bây giờ lại thêm chuyện này,anh sợ nó lại làm vậy.Bây giờ chỉ có em mới có thể giúp nó thôi.

Nó rầu rĩ,ôm mặt rồi nói :

-Mai anh đưa em đến nhà anh nhé.Em sẽ khuyên cậu ta,
mong là sẽ được.

41. Chap 40 : Chào Cậu

Hôm sau nó dậy từ rất sớm chuẩn bị xong xuôi chỉ chờ Tuấn Anh đến đón là đi luôn.Cả đêm qua vì lo cho hân mà nó ko ngủ được mắt thâm quầng trông như con quạ.Đầu óc nó bây giờ chỉ có hân với hân chả thì tập trung vào chuyện gì được nữa.Đang nghĩ thì có tiếng chuông điện thoại vang lên.Nó vội bấm rồi áp vào tai :

-“Giao nghe ạ ”

-“Anh đến rồi,em xuống đi ”

-“Dạ”

Nói rồi nó vội vàng xách mũ phi thẳng xuống nhà.

Mở cổng rồi đóng lại cái rầm,nó nói giọng gấp gáp :

-Đi thôi anh.

Cậu đang mãi nhìn nó,vội thu ánh mắt lại rồi cậu trèo lên xe.Đi được một đoạn cậu bỗng dừng hỏi :

-Em thích Bin lắm à?

Trước câu hỏi bá đạo của cậu,nó sững người hỏi lại :

-Sao anh lại hỏi vậy ?

Cậu ngượng ngịu khi bị nó hỏi lại với nét mặt ko mấy hứng thú.Cậu ấp úng trả lời :

- À thôi không có gì đâu.Anh vô duyên quá.Xin lỗi em.

Nó đáp lại bằng bộ mặt khó hiểu :

-Dạ không sao.

Đi từ nhà nó qua nhà hấn cũng khá tốn thời gian.Nó từng nghe hấn nói về địa chỉ nhà nhưng ko kể lể chi tiết rằng nhà hấn thế nào.Lý do là hấn ko phải loại người thích khoe mẽ về vật chất.Hấn thường dùng hành động để chứng minh hơn là lời nói.Vì thế nó mới thích hấn.

Cậu dừng xe trước khu biệt thự khá đồ sộ.Cậu bước xuống xe,nó cũng xuống theo.Cậu bấm chuông,rất nhanh cánh cổng mở ra.Cậu quay lưng về hướng nó rồi nói :

-Giao.Em vào đi.

Nó chần chờ một lúc rồi cũng gật đầu trả lời :

-Dạ...

Vừa bước vào nó giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của ông Khải.Ông đang ngồi uống trà vẻ mặt rất trầm ngâm.Nó vòng tay khẽ cúi xuống :

- Cháu chào bác.

Nghe tiếng chào ông vội ngược lên nhìn chăm chăm vào nó rồi nói :

-Chào cháu!_quay sang nhìn Tuấn Anh đầy ẩn ý.

Hiểu ý ông cậu bèn đáp lại bằng một nụ cười rồi nói :

-Đây là Giao bạn Thế Anh.Thay mặt lớp đến thăm Thế Anh do Thế Anh ốm đầy bố.

Ông gật đầu rồi nói :

-Ừ.Thế Anh trên lầu đấy cháu.

Nó ngượng ngùng trả lời :

-Dạ.Xin phép bác cho cháu gặp Thế Anh một lát ạ.

Ông thần nhiên đưa trà lên uống rồi đáp :

-Ừ.Cháu cứ tự nhiên đi.Không sao.

-Dạ cháu cảm ơn_nó trả lời.

Cậu dẫn nó đi thẳng lên lầu.Đến trước một căn phòng khá rộng đang đóng chặt cửa.Cậu ra hiệu rồi đi thẳng về phòng để nó nói chuyện với hấn.Nó bước tới cánh cửa đang khoá trái,gõ mấy cái rồi gọi :

-Thế Anh mở cửa cho tôi được ko?

Không có động tĩnh gì.Nó lại tiếp tục :

-Cậu ghét tôi đến thế à?

Lần hai thất bại thảm hại.Nhưng nó vẫn tiếp tục cố gắng nói,vẫn nhẹ nhàng.

-Thật là cậu không muốn gặp tôi sao?

Tất cả những câu hỏi đều không có ai giải đáp.Nó hơi nản lòng có chút hụt hẫng và tức giận đang xen.Nhưng nó vẫn thể hiện bản chất dai như đĩa của mình.Lần này nó nói to hơn thật rõ thật đông dạc :

-Thế Anh.Nghe tôi nói đây,đây có thể là lần cuối cùng tôi gặp cậu nên tôi sẽ cố gắng nói hết.Rõ ràng mọi thứ cho cậu hiểu dù tôi biết dù tôi có nói thật nhiều nhưng chưa chắc cậu đã nghe.Tôi không cần nói quá nhiều nhưng chắc cậu cũng hiểu,đơn giản vì cậu đã đủ lớn để tự quyết định và chịu trách nhiệm về cuộc sống của cậu.Tôi thích cậu,rất thích vì tính cách thẳng thắn và mạnh mẽ.Tôi chỉ muốn nói một điều :” Hãy tha thứ khi còn có thể”.Chỉ vậy thôi,mong cậu hiểu.Chào!

Sau khi phân tích một tràng thật nó thở dài nhìn vào cánh cửa một lần vẫn ko có động tĩnh gì.Nó lê bước đi thật chậm,bước chân nặng nề mỗi mét.Bỗng một bàn tay ôm lấy lưng nó tiếng nói ầm ập bỗng vang vang bên tai:

-Đừng đi.

Nó vội quay lại không hề có ai.Chẳng lẽ này giờ là mơ sao.Không thể,không thể đó là tiếng hân mà.Không phải mơ.Sau một hồi chán an tĩnh thần nó vội chạy đi tìm cậu.

-Anh Tuấn Anh.

Cậu mở cửa đi ra rồi gấp gấp hỏi :

-Có chuyện gì à Giao Thế Anh sao rồi.

Nó vội vàng nói :

-Chuyện đó để sau đi anh.Anh có chìa khoá phòng Thế Anh ko?

Cậu đáp :

-À có nhưng lúc bố anh không cho mở.

Nó nhăn mặt rồi nói :

-Đưa em đi.

[...]

Nó và cậu cầm chìa khoá chạy vội sang phòng hân.Vừa mở cửa ra nó giật mình khi thấy hân nằm im nhắm chặt mắt, trên tay là lọ thuốc ngủ còn vài viên,còn đầu rơi hết cả ra sàn.Nó chạy vội tới lay lay hân rồi sờ chán khóc thét lên.

-Sao thế này.Đồ độc ác sao cậu lại làm như vậy.Dậy mau đồ xấu xa.Tuấn Anh anh mau gọi xe cấp cứu.MAU LÊN!

Nước mắt nó ướt đầm cả vai hân.Nó gào thét trong bất lực...

.

.

.

.

Bỗng một bàn tay ầm ập ôm chầm lấy nó rồi thì thầm vào tai nó,thật nhỏ :

-Không cần đâu.

Nó giật mình,mắt mở to hết cỡ.Hắn nháy nháy ra hiệu cho Tuấn Anh ra ngoài,cậu cũng sững sờ ko kém nhưng ko nói gì thêm cậu ra ngay.

Nó đẩy mạnh hắn ra vì ko lường trước được nên hắn ngã nhoài ra va thẳng mặt vào tường.Nó hét lên :

-Cậu thật quá đáng,dám lấy chuyện sống chết ra làm trò đùa à.Cậu chả coi tôi ra gì.

Hắn ngồi dậy quay ra nhìn nói rồi nói :

-Xin lỗi.Tôi chỉ muốn...

Không để nó nói hết câu,nó đã chặn ngang :

-Muốn gì ch....

Đang định nói tiếp thì nó thấy vết máu nhỏ ngay môi hắn.Nó vội ngồi xuống nhanh chóng giữ chặt lại.Nước mắt nó rướm rướm nhìn hắn rồi rút trong túi ra một miếng băng rồi dán thật nhanh vào.

-Xin lỗi.Tôi làm cậu đau rồi.

Hắn ôm chầm lấy nó rồi nói :

-Không sao cậu có cố ý đâu...à chờ tôi...

Rồi hắn thả tay ra chạy thẳng ra phía tủ lấy một chiếc hộp đưa cho nó rồi nói :

-Tặng cậu.

Nó ngạc nhiên hỏi lại :

-Tặng tôi?Sao lại tặng tôi?

Hắn nhìn nó ôm đầu rồi nói :

-Sinh nhật cậu mà cậu ko nhớ sao.

Nó cười toe rồi nói :

-À.Tôi ko nhớ luôn đấy.

Hắn cười rồi bẹo má nó :

-Đồ hâm này.Rõ chán,mà giờ ko được mở ra đâu nhé.Khi nào tôi đi hắn mở.

Nó cười rồi nói :

-Cậu sẽ đi Mỹ à?

Hắn thở dài rồi nói :

-Có thể.Tôi muốn hoàn thành mong muốn của mẹ tôi.Tôi nghĩ sang đây điều kiện học sẽ tốt hơn.Nhưng nếu cậu ko muốn tôi sẽ ko đi.

Nó nhìn thẳng vào mắt hắn rồi nói :

-Tôi muốn cậu đi.Dù khi đó tôi vẫn sẽ rất rất nhớ cậu.Nhưng tôi vẫn muốn cậu đi.Hứa với tôi ko bao giờ bày ra trò điên rồ ban nãy nữa nhé.Tôi rất sợ.

Hắn lau đi những giọt nước mắt đang rơi trên đôi má ửng hồng của nó.Ôm chầm lấy nó hắn nói :

-Chỉ là muốn tạo cho cậu sự bất ngờ thôi.Mà bây giờ tôi cảm thấy hơi dă man.Tôi hứa ko có lần hai đâu.Mà cậu sẽ chờ tôi chứ?

Nó gật gật rồi nói :

-TÔI CHỜ CẬU.

.....Hãy nói lời yêu thương trước khi quá trễ

———The End———

Này người yêu ơi
Có những lúc bối rối anh sợ lắm
Và tại vì anh không chắc
Hôm qua em ôm anh
Vì trời rét đông
Hay vì nhớ anh
Và anh muốn nói hết với em
Mà sao không thể
Trút hết những nghĩ suy
Chờ bao lâu
Giấc mơ thiên đường
Cùng nhau tay trong tay
Và đếm những yêu thương
Và ngày hôm nay
Anh sẽ cố gắng
Nói hết cho dù thế nào
Và sẽ nói hết
Những khát khao trong tim mình
Và muốn biết em
Lâu nay anh đã nhớ
Và đã thầm yêu em bấy lâu
Người yêu ơi
Giờ anh đã biết nhớ
Và nhớ càng da diết
Cần hơi ấm tim em
để biết mình đang sống
Có em trong cuộc đời
Anh sẽ không bao giờ rời xa
Những phút giây được bên em
Và anh hứa
Sẽ không bao giờ khiến em buồn
Sẽ không bao giờ
Khiến em phải lo
Và sẽ cố gắng
để tốt hơn từng ngày
Sẽ yêu càng nhiều

Sẽ yêu và chỉ
Yêu mỗi em
Người yêu ơi
Do you wanna marry me
Do you wanna marry me
I can't live without you
I can't live without you my love
...

42. Ngoại Truyện

Một chiều khá oi bức. Cô gái sinh viên năm tư trường đại học bách khoa lê từng bước từng bước khỏi ngôi trường với bộ dạng khá mệt mỏi. Cô gái đó là ai? Chính là Quỳnh Giao.

Sau vài năm từ khi hắt đi nó đã quen dần, nó ko còn buồn như những ngày đầu nữa. Mặc dù vẫn giữ mối quan hệ khá tốt, liên lạc với nhau thường xuyên. Nhưng nó vẫn cảm thấy có vẻ như có lẽ hắt đã ko còn thích nó nữa rồi. Những lần nhắn tin vội, tắt máy khi đang nói chuyện giữa chừng. Có thể hắt đã có ai đó. Không!!!! Mỗi lần suy nghĩ ấy chợt loé lên đều bị nó phủ định hoàn toàn. Nó tin hắt sẽ ko thể. Nhưng ở đời ai biết trước được điều gì?

Chắc các bạn cũng đang thắc mắc thế còn Tuấn Anh, Hải Yến bây giờ thế nào? Tuấn Anh đã quyết định không theo mẹ sang Mỹ vì cậu đã đổ vào trường An ninh mà cậu hằng ao ước sẽ được đặt chân đến. Và hiển nhiên cậu sẽ không từ bỏ ước mơ này rồi. Còn Hải Yến kém may mắn hơn nó chỉ đỗ cao đẳng sư phạm. Thực ra nó ko hề thích nghề này, tất cả đều chiều theo ý phụ huynh. Với tính cách của nó không biết có xuất hiện thêm nhà trẻ Phương Anh nào không nữa. Mới nghĩ đến đã thấy rùng mình rồi.

Chuyện tình cảm của Tuấn và Hải Yến khá éo le. Với tính cách trầm ấm, hiền lành của cậu cũng không thể nào chiều được tính cách ngang ngược, nóng tính và có phần hơi bị ghê rợn của nhỏ. Một phần cũng do cậu và nhỏ học ở khá xa nhau. Không có thời gian gặp mặt, dần dần cả hai đã ko còn thích đối phương nữa. Có lẽ đến đây ai cũng hiểu được vấn đề mà mình muốn nói là gì rồi nhỉ. Các kết không mấy tốt đẹp đối với cả hai. Nhưng chính các kết ko mấy có hậu đó lại mở ra một cái kết mới cho cả hai. Cậu đã có bạn gái mới và tất nhiên nhỏ cũng thế.

Quay lại với câu chuyện ban nãy. Nó rẽ ra từng bước mãi mới ra được tới nhà giữ xe bên cạnh trường. Nó leo lên rồi kéo ra đi một mạch.

Về đến nhà nó chui ngay vào nhà tắm rửa sạch sẽ cho thoải mái. Nhìn lên đồng hồ đã 6h30. Đúng là sinh viên ko có sự chăm sóc của mẹ cũng khổ thật chứ, có mỗi ăn thôi mà cũng chả xong. Nó lại vội vàng xách xe tiếp tục lên đường đi tìm cái gì ăn đỡ đói. Đối với một thành phố sa hoa, tấp nập, rộn ràng như Sài Gòn thì 6h30 vẫn rất là sớm. Bởi lẽ Sài Gòn là thành phố đẹp nhất khi về đêm. Nhưng nó vẫn cảm thấy khá muộn vì ở nhà nó đã quen với việc đi ngủ sớm rồi. Nó tìm đến một tiệm ăn khá nhỏ bên góc thành phố nhộn nhịp này. Ở đây không khí khá yên lặng, cách biệt với cuộc sống xa hoa ồn ào ngoài kia. Bởi lẽ đây là quán ăn theo phong cách “Hà Nội không vội được đâu”. Nó là khách quen ở đây đơn giản nó là người Hà Nội.

Như mọi ngày nó vẫn gọi món “Canh cua rau đay” và món nem rán kèm theo đậu khuôn chiên. Ăn uống xong xuôi nó nổi hứng đi bộ ngắm Sài Gòn cho vui. Mua một hũ cafe rồi vừa đi vừa nhâm nhi, thật đậm chất Sài Gòn. Đang mơ màng suy nghĩ về hắt thì một cô nàng nào đó vô tình tông phải nó làm đổ hết cả hũ cafe nó đang cầm trên tay, đồng thời rơi luôn cả chiếc ví của nó. Nó cúi đầu xuống nhặt lên thì vô tình va phải cô ả kia. Tính nó vốn nóng, không nhịn được nữa nó vội ngược mặt lên nói với giọng khó chịu:

-Cô có nhìn thấy đường không vậy. Đúng là...

Đang nói nó bỗng im bặt khi nhận ra khuôn mặt ấy. Nó trợn trừng mắt ngạc nhiên tới độ nó cứ tưởng mình đang mơ. Là hắt! Hắt cùng ngạc nhiên ko kém nó. Hắt cười nụ cười vẫn ấm áp như ngày nào.

_Quỳnh Giao!_chất giọng vẫn trầm ấm không hề thay đổi.

Nó mừng ra mặt đang định nhào đến ôm hấn thì bỗng dưng có một cậu bé chạy đến kéo tay hấn rồi nói :

-Bố Thế Anh!Bo muốn ăn bánh bao.

Giọng nói khá ngọng nghịu có vẻ như cậu bé mới biết nói.Nó lại thêm một lần nữa tròn xoe mắt.Nhưng trái lại với giây phút sung sướng trước đó nó như chết lặng trước câu nói ngô nghê của cậu bé.Nó không nói gì.Cô gái va vào nó ban nãy kéo tay cậu bé rồi mắng :

-Bo con đừng nhõng nhẽo nữa con mà hư là mẹ đánh đấy.

Thêm một lần đau câu nói như cửa vào sâu trong trái tim nó.Đau đấy!!Cậu thấy vẻ mặt của nó vội vàng đỏ mặt chính :

-Giao thực sự mọi chuyện là....

Không để hấn nói hết câu nó đã chen ngang vào :

-Hoàng Thế Anh.Anh định lừa dối tôi đến bao giờ nữa.Mọi chuyện đã rã rành rành cả rồi ai còn muốn nói gì nữa .Anh thật kinh tởm.

Hấn giữ tay nó rồi nói :

-Giao không phải như em nghĩ đâu!

Nó giựt thật mạnh tay mình ra khỏi tay hấn rồi nói :

-Đủ rồi.Anh đừng nói gì thêm nữa.Chào tôi không làm phiền anh nữa.

Nó chạy thật nhanh ra chỗ đậu xe ban nãy trong tiếng gọi không ngớt của hấn.Có lên xe kéo hết ga làm hấn không thể nào đuổi kịp.

.....

Hấn gọi liên tục cho nó nhưng không thể số điện thoại đã thuê bao mặc dù chỉ vài giờ trước nó và hấn vẫn nói chuyện bình thường.Chuyện là hôm nay hấn đã về Việt Nam vì muốn gây sự bất ngờ cho nó.Còn về chuyện vợ và con ban nãy chỉ là hiểu lầm.Cô gái mẹ của cậu nhóc con hấn đó chính là Nguyên Nhi và cậu nhóc cũng chính là con Nhi.ở nước ngoài họ có quan niệm là đứa con sinh ra có một người cha đỡ đầu.Và hấn chính là người cha đỡ đầu của cậu bé Bo.Thế nhưng nó nào có biết đâu.Chỉ khổ cho hấn chỉ sợ nó làm chuyện bậy bạ thì khổ.

Mỗi khi buồn nó thường tìm đến những chỗ vắng vẻ ít người qua lại .Nó ngồi suy nghĩ về hấn :“Tên phản bội,tàn nhẫn,đe tiện.không biết xấu hổ”.Dù đã là sinh viên đại học sắp ra trường nhưng nó vẫn rất trẻ con.Nó thường tin vào những thứ mình nghe thấy hơn là tận mắt nhận thấy.Và hôm nay không những nó đã nghe thấy và tận mắt nhìn thấy cho nên nó chắc chắn đó chính là sự thật rồi không thể nào khác được.Tính nó vốn ngang bướng không thèm nghe ai giải thích chỉ cần nó thấy đúng là được.Nó đi lang thang cả chục vòng quanh chiếc ghế đá ở công viên.Đi vài vòng thấy hơi mỏi nó ngồi xuống ghế gục đầu xuống rồi khóc.Nó bắt đầu với cuộc tranh cãi giữa trái tim và lí trí.Đang buồn muốn chết đi sống lại bỗng dưng nghe thấy tiếng con nít rất là quen khiến cho nó phải ngước mặt lên nhìn.

-Ba Minh nhìn xem Bo có giỏi không này.

-Bo của ba giỏi quá.

Nó nhớ ra cậu bé này chẳng phải là con của hấn sao.Cả cô gái kia nữa chẳng phải vợ hấn à.Nó vội quệt nước mắt đi thẳng về phía cô gái lia rồi hỏi :

-Xin lỗi.Chị có phải là vợ của Thế Anh không ạ?

Cả anh chàng kia và cô gái đó đều nhìn về phía nó.Như nhớ ra điều gì đó cô gái bỗng cười rồi nói :

-Chị là Giao người Yêu của Thế Anh đúng không.Thực ra chị hiểu nhầm anh ấy rồi anh ấy chỉ là cha đỡ đầu của bé bo nhà em thôi.À mà lúc chị bỏ đi anh ấy lo lắng chị mau gọi không anh ấy lại lo.

Quỳnh Giao lúc này mới vỡ lẽ rằng mình đã trách nhầm hấn cô cảm ơn rồi chạy vụt đi.Nó không quen gọi cho hấn nhưng không bắt máy.Không vì thế mà nản lòng nó gửi tin nhắn mong hấn sẽ nhận được rất ngắn nhưng đủ để hấn hiểu :“em xin lỗi,em sai rồi”.Sau một hồi tìm kiếm mãi mà không thấy lo rằng có chuyện chẳng lành xảy ra nó vừa chạy vừa khóc vừa trách mình không tin tưởng hấn khiến hấn phải lo lắng.Sau một hồi chạy không ngừng nó đã bị chật chân,vấp phải cây rồi nó ngã khụy xuống.Máu ở chân chảy ra nó càng khóc to hơn không phải vì đau mà vì cảm thấy có lỗi.Nó dậm thật mạnh vào chân rồi hét lên trong đau khổ :

-Đồ vô dụng!Mày đúng là đồ vô dụng mà.

Bỗng dưng có ai đó tiến lại gần nó rồi gọi tên nó :

-Giao!Anh tìm thấy em rồi đừng trốn anh nữa.

Nó mừng rỡ cố gắng đứng dậy nhưng không thể.Hấn lại gần ngồi xổng cạnh nó,về mặt vô cùng lo lắng khi nhìn thấy đôi chân đang rỉ máu của nó :

_Giao.Sao thế này?

Nó không nói gì ôm chầm lấy hấn mà khóc.Nó nói trong nước mắt :

_Xin lỗi.Là em sai!!!

Thấy nó như thế hấn không khỏi đau lòng.Ôm chặt lấy nó hấn nói :

-Không em không có lỗi gì cả tất cả là do anh.Anh không nói rõ cho em biết mọi chuyện để em phải buồn.

Hấn từ từ thả nó ra lau nước mắt cho nó rồi nói :

-Giao xinh đẹp của anh không được khóc nữa đâu đấy.Để anh xem vết thương nào.

Nó vội lấy tay che lại rồi nói :

-Không sao đâu.

Hấn nhìn nó rồi quát yêu :

-Còn nói là không sao nữa.Em mà nói nữa là anh đánh đấy.

Nó cười rồi mau chóng thả tay cho hấn kiểm tra vết thương.Băng bó xong xuôi hấn đứng dậy rồi nói :

-Nào leo lên lưng anh công.

Nó ngại ngần nói :

-Thôi không cần đâu em tự đi được.

Hấn nhìn nó lườm một cái cháy cả mắt.Nó cười hiền rồi để im cho hấn công.Đi được một đoạn nó ghé vào tai hấn nói thật nhỏ :

-Em yêu anh!!!

Hấn cười rồi giả vờ như không nghe thấy gì hỏi lại :

-Em nói gì anh nghe không rõ.

Nó lại ghé vào tai hấn lần này nói to hơn :

-Em yêu anh!!!

Hấn cười rồi tiếp tục hỏi :

-Có thể nói to hơn được nữa không?

Lần nầy nó nói thật chậm to rõ ràng :

-Thế Anh!!!!Là một thằng hâm!!!!

Hắn ngưng cười mặt méo xệch,hai mắt nhìn chăm chăm vào nó rồi hỏi :

-Em đang đùa đấy à?

Nó cười toe rồi hét lên :

-NHƯNG EM YÊU THẮNG HÂM!!!

Hắn bẹo má nó thật mạnh.Hai ánh mắt nhìn nhau đăm đũa.

Hắn từ từ đặt nó trên ghế đá rồi.....chỉ là hôn thôi,sau đó.....là ôm,tiếp theo là màn.....bỗng có một ánh đèn lung linh huyền ảo toả ra xung quanh cả hai.Một đội quân múa xuất hiện.Tiết mục múa khá công phu,kết thúc bài hát là tờ giấy có dòng chữ “Marry me?” do hắn cầm.Nó bật khóc nhìn hắn rồi gật đầu.Hắn ôm chầm lấy nó.Nó khóc,những giọt nước mắt hạnh phúc.

——the end——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ham-toi-thich-cau>